

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 82

Ple del Parlament

Sessió 40, segona reunió, dimecres 25 de febrer de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al president de la Generalitat sobre el motiu pel qual no ha presentat abans la proposta de pressupostos per al 2026 317-00224/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment dels acords signats, especialment pel que fa a la recaptació per part de la Generalitat de l'impost sobre la renda de les persones físiques, en el marc de les negociacions dels pressupostos per al 2026 317-00223/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a posar fi a l'especulació amb l'habitatge i sobre el respecte a la propietat privada 317-00217/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu desconeixement de la realitat de Catalunya pel que fa a la població immigrant i les conseqüències de les polítiques aplicades en matèria d'immigració 317-00220/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'arribar a un acord amb els professionals de l'educació per a atendre llurs reivindicacions 317-00222/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures insuficients pel que fa a l'especulació amb l'habitatge que s'han acordat en el marc de les negociacions dels pressupostos per al 2026 317-00221/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre la caducitat del seu projecte per a Catalunya en els propers deu anys i el seu tracte preferent en la sanitat pública 317-00218/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre els propers passos del Govern en polítiques d'habitatge i la seva ambició en aquesta matèria 317-00219/15	14
Pregunta al Govern sobre les negociacions amb el personal educatiu 310-00361/15	16
Pregunta al Govern sobre el model sanitari 310-00366/15	17
Pregunta al Govern sobre el sistema policial 310-00367/15	19
Pregunta al Govern sobre la situació del sector primari 310-00368/15	21

Pregunta al Govern sobre el dret de vot dels catalans residents a l'estranger 310-00364/15	23
Pregunta al Govern sobre la planificació educativa 310-00365/15	25
Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat 310-00360/15	26
Pregunta al Govern sobre la dignitat de les dones 310-00362/15	28
Pregunta al Govern sobre les mesures per a fer front a l'activitat de la ultradreta violenta 310-00363/15	29
Pregunta al Govern sobre la inscripció a mitjan curs als centres educatius d'alumnat immigrant provinent de la matrícula viva 310-00356/15	31
Pregunta al Govern sobre les exportacions agràries 310-00357/15	33
Pregunta al Govern sobre l'informe social de Catalunya 2025 310-00358/15	34
Pregunta al Govern sobre les dades de la cultura 310-00359/15	35
Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya 361-00033/15	37
Projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics 200-00015/15	42
Proposició de llei sobre el reconeixement de la singularitat d'Aran 202-00067/15	55
Proposició de llei de supressió de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) 202-00032/15	64
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries 401-00055/15	77
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del quart aniversari de la invasió russa d'Ucraïna 401-00056/15	78
Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran 252-00016/15	79
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu 302-00206/15	89
Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya 300-00252/15	101
Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya 300-00258/15	108
Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria 300-00253/15	114

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 40.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Es reprèn la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al president de la Generalitat.

Em sembla que reflecteix el sentiment del conjunt de la cambra, en el sentit de donar la benvinguda al president Salvador Illa després d'aquesta malaltia. Benvingut, i ens complau que es pugui reincorporar a les seves tasques ordinàries de president de la Generalitat de Catalunya. El mateix desig de recuperació a la consellera Niubó i al diputat Veray. Quan hi som els 135, tenim més capacitat de representar millor el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Benvingut, president, i desig de ràpida recuperació per a aquests dos diputats que estan de baixa. *(Aplaudiments.)*

Pregunta al president de la Generalitat sobre el motiu pel qual no ha presentat abans la proposta de pressupostos per al 2026

317-00224/15

La primera pregunta al president de la Generalitat és sobre els darrers esdeveniments polítics i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia. President, ens alegra la seua recuperació i que torni a exercir les seues funcions, però lamentem que encara no haja comparegut al Parlament davant del col·lapse de país. Donar explicacions aquí també forma part de la seua responsabilitat. La situació no mereix el poc temps d'aquesta sessió de control; n'ha tingut per concedir entrevistes, però no per venir al Parlament a retre comptes. Per tant, no és qüestió de disponibilitat; és qüestió de voluntat.

Per això, Junts hem forçat avui la seua votació, la votació de la seua compareixença. Pot corregir una nova falta de respecte cap a aquesta institució. En tot cas, president, dilluns va anunciar que divendres aprovarà l'avantprojecte de pressupostos.

I la pregunta és molt senzilla: si ara ha decidit presentar-los sense els suports suficients, per què no ho va fer abans?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president, per les seves paraules de benvinguda. I moltes gràcies també per la visita institucional que entenc que, en nom de la cambra,

em va fer quan estava ingressat a l'Hospital de la Vall d'Hebron, traslladant-me l'afecte i els desitjos de recuperació de tota la cambra. Li estic molt agraït a vostè i al conjunt de la cambra. Moltes gràcies, també, senyora Sales, per les seves paraules.

Comprendran que estic, jo també, molt content de poder tornar a estar al Parlament de Catalunya, pel que tinc el màxim respecte institucional i personal. I no tinc cap inconvenient en comparèixer cada vegada que vostès ho sol·licitin. Vostè ha dit que han fet una proposta perquè comparegui per donar explicacions. El Govern les ha donat, per cert, durant la meua absència –les persones en qui he delegat les meves funcions les han donat–, però jo us les donaré personalment. I ja anuncio que el meu grup hi votarà a favor, d'aquesta compareixença, i buscarem la data al més aviat possible per poder donar totes les explicacions.

Efectivament, jo he decidit convocar un consell extraordinari aquest divendres per aprovar els pressupostos de la Generalitat d'aquest 2026 i iniciar la tramitació parlamentària. Per què ho faig? Perquè crec que Catalunya, per seguir avançant, necessita pressupostos. Emplaço tota la cambra a estar a l'alçada de les responsabilitats que el poble de Catalunya ens demana. El meu convenciment és que cal posar Catalunya per davant de tot i que Catalunya en aquest moment necessita pressupostos. Per això prenc aquesta decisió.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Mire, president, vostè sap perfectament que va tard. Ha trigat més d'un any i mig a presentar la seua primera proposta de pressupostos i ara ho fa sense tenir una majoria perquè diu que són imprescindibles. Ho hauria pogut fer a la tardor, l'any passat o fins i tot el 2024. El problema no és de calendari; el problema és de confiança, i la seua amb el Parlament està trencada perquè vostè no compleix els mandats d'aquesta cambra.

Dos exemples: no ha cessat la consellera Paneque, no ha portat Renfe i Adif als tribunals com van votar fa dues setmanes. I un dels seus socis sembla que no se'n fia de vostè, per això ha anat a La Moncloa a negociar els pressupostos de la Generalitat i ja n'hem vist el resultat. Fa uns dies, li vam demanar una qüestió de confiança que ara pren tot el sentit: tramitar uns pressupostos sense els seus socis és, en realitat, una qüestió de confiança encoberta; és la constatació del fracàs del seu Govern.

Ja el vam advertir a l'inici de la legislatura. És irresponsable tenir un govern dèbil, en minoria i amb uns acords que no garantixen l'estabilitat. I avui ho paguen els catalans, usuaris de rodalies, metges, docents, pagesos, pescadors... Tothom. Ni bona gestió ni estabilitat, només propaganda, i la realitat de Catalunya l'ha desemmascarat a vostè i al seu Govern: dependència, incompetència i inestabilitat. I així no es pot governar un país.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Intento, senyora Sales, tenir sempre una actitud coherent al llarg de la meua trajectòria política i convindria que tots ens esforcéssim a tenir una actitud coherent i a recordar, quan fem certes afirmacions i certes propostes, què hem fet en el passat.

Jo no demano res que no hagi fet. Quan vostès van trencar l'anterior Govern de la Generalitat de Catalunya, jo vaig aprovar uns pressupostos al Govern per generar estabilitat al país; jo vaig aprovar uns pressupostos al Govern que vostès van trencar. Em demanen estabilitat i vostès en van generar trencant un govern...

Els problemes que té avui el país alguna cosa tenen a veure amb els governs anteriors, o és que s'han generat tots en aquest darrer any i mig? La consellera Paneque, ho he dit per activa i per passiva, i ho torno a repetir aquí, ara té tota la meva confiança, perquè està donant la cara i resolent els problemes, com pretén el conjunt del Govern.

I espero i m'agradaria que tots tinguéssim una actitud constructiva de cara al futur, perquè, no ho oblidem, el que afirmem avui s'ha de posar en relació amb el que hem fet en el passat. I vostès aquí tenen bastant a reflexionar.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment dels acords signats, especialment pel que fa a la recaptació per part de la Generalitat de l'impost sobre la renda de les persones físiques, en el marc de les negociacions dels pressupostos per al 2026

317-00223/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, bentornat. Ens n'alegrem molt, que s'hagi recuperat, i desitgem que tot això quedi en un ensurt.

«Sé el que Catalunya necessita, el que els catalans i catalanes reclamen, el que cal fer i ho farem.» Això, president, ho ha dit vostè dues vegades amb molt pocs dies de diferència: la primera, quan es va reincorporar i es va trobar amb un país immers en el caos, i la segona, quan volia convèncer-nos, a Esquerra Republicana, que compliria amb allò que havíem pactat. Doncs miri, president, el que el país necessita són fets i no pas declaracions; el que els catalans i catalanes reclamen és confiar en el seu Govern i, per confiar en aquest Govern, aquest ha de complir amb allò acordat.

Nosaltres l'hi hem dit moltes vegades i som previsibles i coherents. No ens asseurem a negociar els pressupostos si abans no hi ha garanties de compliment en la recaptació de l'IRPF. Vostè, davant dels agents socials, deia que és temps dels acords, però, els acords, de què serveixen si no es compleixen? Nosaltres sabem que els pressupostos són molt importants, però també sabem que a Catalunya els pressupostos estan sempre limitats per una manca de recursos endèmica a causa d'un dèficit fiscal estructural, conseqüència directa de la manca de sobirania que patim.

Sense els recursos que mereixem i la sobirania que anhelem, no podem afrontar amb èxit la sortida de les crisis que ens estan colpejant. Li ho recordem constantment, president. Per això, també reiterem que allò que dona sentit a aquesta legislatura són els avenços reals i tangibles en sobirania i la reforma del sistema de finançament amb la recaptació dels impostos al centre, començant per l'IRPF, s'inscriu en aquesta lògica de sobirania política, de l'ambició nacional i social.

Per això, nosaltres, president, no ens aixecarem mai de la taula, i, si cal, garantirem negociant que els recursos dels que pot arribar a disposar la Generalitat arribin a la ciutadania. Vostè vol pressupostos, president? Nosaltres, també; i per tenir-los ja sap que cal fer: complir amb allò que vam signar. La responsabilitat és tota i absolutament seva, i no erri en la pressió, president: a qui ha de pressionar és al PSOE, no a Esquerra Republicana; a qui ha de fer moure és al PSOE, no pas a nosaltres, perquè nosaltres sempre hi som amb la mà estesa. Nosaltres sempre

complim amb el que ens comprometem. Nosaltres sempre complim amb Catalunya i ho seguirem fent. Ho farà, vostè?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, també, senyor Jové, per les seves paraules inicials, que l'hi agraïxo de tot cor.

Senyor Jové, el nostre deure crec que és el d'escoltar els catalans i les catalanes. I jo intento escoltar-los, com entenc que també intenten fer vostès. Els catalans ens han dit tres coses: ens han demanat que obríssim un temps nou d'esperança a Catalunya; ens van dir que Catalunya és de tots i que ens retrobéssim tots els catalans i ens van demanar a les forces progressistes que ens poséssim d'acord per fer-ho possible.

Vam seure, vam dialogar, vam cedir tots, vam posar per damunt allò que ens uneix –que és molt– d'allò que ens separa, que també hi han coses que ens separen, i vam arribar a uns acords d'investidura. No va ser gens fàcil, perquè allò que realment és important no és mai fàcil. Allò que realment transforma la vida de catalans i catalanes no és mai fàcil, és sempre difícil. Hem fet, durant aquest any i mig, molta i bona feina, i crec que hem posat Catalunya a la direcció correcta. És veritat que en queda molta per fer –és veritat que en queda molta per fer– i que hi han reptes encara per tirar endavant.

Com a president de Catalunya, compleixo tots els meus compromisos. El partit del que formo part, que és el Partit dels Socialistes de Catalunya, i el grup parlamentari del que formo part, complim tots els nostres compromisos; tots són tots. Compliré amb l'IRPF igual que he complert amb el finançament, que és un fet tangible; igual que he complert amb l'empresa Rodalies.cat, que és un fet tangible. De fet, un setanta-cinc per cent dels acords que hem signat amb vostès o s'han complert o s'hi està avançant; un setanta-cinc per cent, tres quartes parts d'aquests acords.

Avui, Catalunya necessita pressupostos; no hi ha volta de full. Si volem estar a l'alçada de les exigències del poble de Catalunya i de la responsabilitat que ens demanen els catalans i de les solucions que ens demanen els catalans, avui Catalunya necessita pressupostos. Per això he convocat per a aquest divendres, tal com he anunciat, un consell de Govern extraordinari per aprovar els pressupostos, complint amb l'obligació que té el Govern de Catalunya de tirar endavant els pressupostos.

Això no és el final de res, al contrari –tot al contrari–; és l'inici d'una tramitació parlamentària. I jo li dic avui a vostè i al seu grup parlamentari que hi ha marge d'acord i li dic jo a vostè i el seu grup parlamentari que també els hi estenc la mà, i els demano que l'agafin, i farem tots els esforços que siguin necessaris per fer-ho. Hi insisteixo, aquesta és la posició del president de la Generalitat de Catalunya. Fem-ho possible per allò que realment importa; fem-ho possible per la majoria social d'aquest país. Els estenc la mà; agafin-la, si us plau.

El president

La següent pregunta és sobre la situació... (*Veus de fons.*) Sí? Ah... (*Veus de fons.*) Quants eren? (*Veus de fons.*) Deu segons. Doncs té la paraula per deu segons.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. President, la mà li agafarem –ho sap perfectament. Primer compleixin i després negociem.

Moltes gràcies.

El president

Disculpi, senyor diputat. Al president li quedava... (*Veus de fons.*) No li quedava res. Disculpi. (*Rialles.*) Disculpin.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a posar fi a l'especulació amb l'habitatge i sobre el respecte a la propietat privada

317-00217/15

Té la paraula, per formular la següent pregunta, que és sobre la situació política, el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Illa, ¿considera usted que un matrimonio jubilado con tres propiedades es una pareja de especuladores?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Illa, celebro que esté usted hoy aquí, plenamente recuperado. Se lo digo con toda sinceridad. Usted me conoce y sabe que, si no lo sintiera así, no se lo diría.

Precisamente por ello, con la misma sinceridad, le digo: ¿Quién carajo son ustedes para llamar «especuladores» a miles de propietarios?, ¿quién carajo se creen ustedes para decirle a la gente lo que tiene que hacer con sus ahorros? Mire, el infierno está lleno de buenas intenciones, es su especialidad: limitaron el precio del alquiler para bajarlo y no ha parado de subir desde entonces y ahora se sacan de la manga su propuesta de acabar con la venta especulativa. Ya les avanzo yo cómo acabará la historia: habrá más especulación que nunca, pero lograrán lo que realmente pretenden –comisarios del PSC vigilando la propiedad privada de la gente.

Señor Illa, el derecho a la vivienda debe ser garantizado por los gobiernos, no por los propietarios, porque sin propiedad privada no hay democracia. Los dos, ambos, son derechos perfectamente compatibles, pero no hay manera de que lo entiendan, y mire que es sencillo de entender, así que se lo voy a explicar despacito, de manera pedagógica y sencilla, tipo *Barrio Sésamo* para que incluso ustedes lo entiendan. Allá voy: si tú te compras un piso y lo pagas, el piso es... *tuyo*. Repitan conmigo: si tú te compras un piso y lo pagas, el piso es *tuyo*. Punto redondo; se acabó el debate. Estamos hartos de okupas, de perroflautismo y de socialismo; respeten la propiedad privada.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Fernández, per les seves paraules inicials. És bo que, tot i tenir tanta distància com tenim vostè i jo en plantejaments polítics, tinguem aquest

pòsit d'humanitat i aquests bons desitjos que sé que són, a més a més, per part de vostè i de tota la gent de la cambra, enormement sincers.

Vostè és Herbert Hoover versió catalana, el president dels Estats Units quan el crac del 29. «La llei del mercat de l'oferta i la demanda arreglarà les coses» i la gent morint-se de gana, fins que va venir Franklin Delano Roosevelt –el millor president de la història dels Estats Units– i va aplicar polítiques keynesianes intervencionistes.

Miri, jo puc cometre errors. Si els cometo, els corregiré; intento no cometre'n, però no em quedaré de braços creuats i prefereixo que em diguin que he comès errors aplicant polítiques audaces per corregir la manca d'accés a l'habitatge que no que em diguin que no faig res. I aquest és el meu full de ruta; no ha de sorprendre, perquè ho he anunciat des d'aquest Parlament i des d'aquest faristol diverses vegades. Tot el que estem fent ho fan governs europeus amb partits conservadors al Govern. Que crec que vostè no diria mai que... Sí, sí, sí, sí, sí; totes les mesures. (*Remor de veus.*) Sí, sí, totes les mesures. Estudïi-se-les, si us plau. (*Persisteix la remor de veus.*) Totes les mesures estan aplicades per governs centreeuropeus amb socis del seu partit polític ocupant carteres ministerials i no els hi diu «filocomunistes», no creixen al tres per cent com aquí; aquí creixem al tres per cent, però no els diu «filocomunistes». Tingui-ho clar: la propietat privada, que la respectem, també té una funció social i tingui-ho clar. Prefereixo equivocar-me aplicant mesures innovadores en «vi-venda» que no quedar-me de braços creuats. Franklin Delano Roosevelt *versus* Herbert Hoover.

I per cert, per no perdre les tradicions que són bones, se li ha girat feina, perquè a part de parlar amb la portaveu parlamentària del seu grup al Parlament Europeu, Dolors Montserrat, perquè defensí el català, ara ho ha de fer també amb els seus socis, amb els seus companys de València, que estan prohibint llibres d'autors catalans a les escoles valencianes –vaya, vaya, vaya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu desconeixement de la realitat de Catalunya pel que fa a la població immigrant i les conseqüències de les polítiques aplicades en matèria d'immigració

317-00220/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Benvingut, senyor Illa. La semana pasada usted concedió una entrevista en la que afirmó que no había visto nicabs en Cataluña, y yo le quiero preguntar: ¿Usted es consciente de la distancia que le separa de la realidad de las calles?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies també, senyor Garriga, per les seves paraules inicials. Soc conscient de la distància que els separa a vostès de la realitat de Catalunya. Jo trepitjo els barris de Catalunya i crec que els conec bastant més bé que vostè.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

No, señor Illa. Usted lo que visita son los ayuntamientos para firmar en el libro de visitas, pero yo le animo a que usted recorra las calles de los barrios de zonas como el Vendrell, Reus, Figueres, Salt, Manlleu, Manresa (*remor de veus*) o Ca n'Anglada, o el Raval, señor Illa Porque usted tiene la realidad delante de sus narices. El problema, y lo más grave de todo, es que usted está gobernando de espaldas a la realidad de los catalanes.

Mire, hace dieciséis años hubo un presidente de la Generalitat de su mismo partido que dijo que no pensaba legislar el velo integral islámico porque era casi inexistente. Dieciséis años después, y tras la llegada de cientos de miles de extranjeros de países islámicos gracias a las políticas de su partido y las del Partido Popular, hoy el nicab forma parte del paisaje cotidiano de muchos barrios y de muchas de nuestras ciudades, pero lo grave de todo ello es el paisaje que esconde esa realidad. ¿Le suenan los matrimonios forzados? Pues bien, en la Cataluña que usted preside, en 2025 se impidieron cuarenta y siete, de los cuales veintiocho eran de menores de edad. ¿Le suenan las ablaciones genitales femeninas? Pues en 2025 se impidieron ocho y seis estuvieron a punto de cometerse (*Remor de veus.*) ¿Le suenan también las violaciones? Pues mire, ustedes, el Gobierno de la Generalitat más feminista de la historia, han logrado que en Cataluña hoy se produzcan casi cinco violaciones al día. Eso sí, luego ustedes crean esos chiringuitos del Consell Assessor Feminista. (*Remor de veus.*)

Mire, todo esto no es casualidad, no; esto es consecuencia de las políticas que ustedes han impulsado durante muchos años, de importar a gente que es incompatible con nuestra cultura. Debe elegir: o gobernar para los catalanes o gobernar para extranjeros que denigran a la mujer e imponen sus culturas. Los catalanes lo tenemos muy claro: queremos lejos a partidos que promueven regularizaciones masivas que abren la puerta a delincuentes extranjeros; queremos lejos a políticos como usted que utilizan a un Ahmed honrado para blanquear a cuatrocientos Mohameds condenados por violación en nuestras cárceles, y queremos de una vez por todas lejos a esa barbarie que ustedes importan, disfrazada de tolerancia y multiculturalismo.

Mire, mientras ustedes se dedican a destrozar lo que construyeron nuestros padres y nuestros abuelos, nosotros vamos a seguir defendiendo..., para que Cataluña siga siendo Cataluña y no se convierta ni en Argelia ni en Marruecos.

El president

Senyor diputat, l'expressió «cuatrocientos Mohameds» és absolutament inadequada, imprecisa i rebutjable. Li demano que pugui ser retirada del diari de sessions. (*Ignacio Garriga Vaz de Concicao nega amb el cap.*) No vol retirar-la del diari de sessions? (*Pausa.*) La Mesa decidirem si actuem en conseqüència.

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Vostès el que volen és convertir Catalunya en una sucursal de Donald Trump. (*Ignacio Garriga Vaz de Concicao nega amb el cap.*) Sí, això és el que vostès volen –això és el que vostès volen– i ja hem vist com acaben les coses als Estats Units; i ja hem vist com es detenen les persones a la sortida de les esglésies, a la sortida de les escoles, a la sortida dels llocs de treball. Això és el que volen vostès. Són els representants de Trump a Catalunya i a Espanya. I no se n'amaguen. I callen quan han de defensar un model de vida europeu i callen quan han de defensar un model de vida català.

Miri, sentir-los a vostès defensar els drets de les dones és alguna cosa més que un sarcasme. El que pretenen és constantment instigar discursos d'odi. A Catalunya es respecten les persones: a Catalunya, les persones que venen aquí amb voluntat de tirar endavant el país tenen uns drets i també tenen uns deures, i a Catalunya es distingeix, per part dels cossos i forces de seguretat, entre persones que compleixen la llei i persones que incompleixen la llei. I les que incompleixen la llei, visquin on visquin, parlin la llengua que parlin, tinguin la creença que tinguin, són tractades tots pel mateix patró: detingudes i posades davant de la justícia. Es diguin com es diguin, visquin on visquin, pensin el que pensin i resin al Déu que resin. Aquesta és la manera de fer complir la llei i de tirar endavant.

I jo visito els barris; tots els que ha mencionat, els he visitat, com a president i abans de ser president. I em reuneixo amb els alcaldes –és clar que sí–, que són persones –no ho obviï– que han votat els veïns d'aquests barris. No m'ha de donar lliçons sobre com és Catalunya, la conec bastant bé.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'arribar a un acord amb els professionals de l'educació per a atendre llurs reivindicacions

317-00222/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, la setmana passada vam signar un acord de pressupostos i sap que per a nosaltres sempre, però també en aquesta negociació, l'educació no és una carpeta més, és un tema central. En aquest acord hem pactat cent mil noves beques menjador, un pla de xoc per la competència lectora o més recursos per a l'escola inclusiva, però jo avui volia fer èmfasi en un dels punts de l'acord també d'educació, que és aquell que diu que dotarem el Departament d'Educació de tots els recursos necessaris per fer front a la negociació sindical i per arribar a un acord amb els professionals docents i també amb el personal d'atenció educativa.

I per què aquest punt és clau? Doncs primer, perquè estem parlant d'una injustícia –són els pitjors pagats de tot l'Estat–; segon, són els que estan sostenint el sistema educatiu –de fet, cada vegada els estem exigint més, als centres educatius, però és que els recursos no acompanyen–, i tercer, perquè sense unes millores de les condicions laborals i salarials ja podem parlar de competències, de proves diagnòstiques, d'innovació, però no revertirem la crisi educativa que pateix el nostre país.

Estem parlant de dues grans manifestacions, d'una vaga educativa amb un seguiment històric i també d'una convocatòria de vaga d'una setmana per al mes de març, si res no canvia, i a més, és que vull insistir-hi: no és cap exageració, és un crit d'alerta perquè no estan reclamant privilegis; senzillament volen recursos per poder fer bé la seua feina. Perquè, torne a insistir-hi, són les professionals que sostenen el sistema. Les reivindicacions estan molt clares: baixar les ràtios, menys burocràcia, més recursos per a la inclusiva i, evidentment, millorar les condicions laborals i salarials. Els sindicats –i a més de manera unitària– el que estan demanant

és un pacte pel país i pel futur, i això és molt clar. Estan demanant concrecions, calendari i pressupostos.

Per tant, president, la pregunta és claríssima: Quan pensen arribar a un acord amb les persones que estan educant els nostres fills i les nostres filles?, quan pensen posar els professionals al centre?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyora Albiach. Li vull agrair l'acord al que hem arribat amb la seva formació política, també signant vostès un pacte d'investidura molt prolífic i molt detallat, i hem arribat a un acord en matèria pressupostària que jo vull agrair i vull reconèixer. I hem arribat també a acords amb els agents socials i les patronals, també amb el seu grup polític, que va ser el primer grup. Un acord que és necessari, des del meu punt de vista, per desplegar els acords d'investidura i perquè Catalunya segueixi avançant i que conté mesures molt interessants, en particular en l'àmbit d'educació, a les que vostè s'ha referit.

Vull començar manifestant un cop més, perquè ho he fet sempre, el meu reconeixement a la vàlua i a la feina dels professionals de l'educació. Vull seguir insistint en el nostre respecte al dret de vaga i en la nostra voluntat de seure i negociar –que és el que estem fent– i d'arribar a acords, i efectivament, de posar els recursos que facin falta perquè els professionals de l'educació tinguin tots els recursos necessaris al seu abast per poder fer la seva tasca en les millors condicions possibles. Les ràtios estan baixant; estem fent esforços per simplificar el funcionament dels centres docents i estem amb una voluntat clara d'arribar a acords i de dotar-nos dels recursos necessaris per poder implementar aquests acords als que arribem.

El president

Passem a la següent pregunta.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures insuficients pel que fa a l'especulació amb l'habitatge que s'han acordat en el marc de les negociacions dels pressupostos per al 2026

317-00221/15

És sobre la situació política i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia. President Illa, primer de tot ens alegrem que s'hagi recuperat després d'estar de baixa. També, però, esperem que els catalans i catalanes també ho puguin fer i que, per tant, la consellera Pané deixi de condicionar la durada de les baixes laborals al finançament dels CAPs.

Dit això, li volem preguntar si pensa que la greu problemàtica de l'especulació amb l'habitatge es resol amb un acord entre dos partits condicionat a uns pressupostos, un acord que tant els experts com el moviment per l'habitatge ja han dit que està ple de forats i també han dit que no prohibeix l'especulació del país.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pellicer, per les seves paraules –també– inicials. Crec que donem un pas endavant molt important amb aquest acord, que haurà de ser tramitat i discutit en aquest Parlament, i on tots els grups parlamentaris tindran ocasió, el seu també, de fer les seves aportacions: a alguns els pot semblar que es queda curt, a d'altres –ho hem vist– els sembla que va massa enllà. Jo el que reitero és que estic disposat a estudiar-ho tot. Hem parlat amb experts –de fet, hem treballat amb el grup d'experts–; ens han dit fins on podem arribar. Hem estudiat experiències comparades amb la resta d'Europa i crec que és una mesura que ajudarà.

Crec que puc dir, sense falses eufòries i sent conscient que queda encara molt per fer, que no hi ha cap comunitat autònoma –cap–, que estigui fent més polítiques d'habitatge que les del govern de Catalunya –cap– i crec que he sigut també explícit en resposta a preguntes anteriors dient que prefereixo equivocar-me en aquesta matèria per rectificar, perquè tampoc vull anar pel món amb dogmatismes, i si hi ha coses que no es fan prou bé i que l'experiència ens demostra que hem d'afinar, les afinem, però el que no em diran a mi o el que no diran del meu govern és que ens quedem de braços creuats. Estem també pendents de les seves propostes i, en el tràmit parlamentari, si es poden millorar les coses, encantats de fer-ho.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Miri, president, primer de tot, vostès poden anar dient públicament que estan pendents de les propostes de tots els grups, però aquesta no és la realitat, i recopilem, perquè generar expectatives amb grans titulars provoca frustracions, i aquestes frustracions ja saben a qui alimenten, i és a qui precisament vostès s'abanderan de voler combatre.

Per tant, recopilem en tres punts: primer, aquesta proposta no preveu cap mecanisme per evitar la pràctica especulativa més habitual, que és comprar edificis i revendre'ls a un preu més alt, deixant els llogaters i llogateres a la seva sort; segon, el text que han acordat descafeïna la proposta dels experts i permet que els pisos es puguin comprar sense destinar-los a viure i que tot depengui de la voluntat dels ajuntaments, que inclús amb voluntat, trigarien anys, i tercer, no abaixa uns preus inflats durant dècades per l'especulació.

President, si realment vol garantir el dret a un habitatge digne, el primer que s'ha de fer és no espolsar les responsabilitats als municipis, on quedarà a discreció del govern local de torn. El país necessita una norma d'obligat compliment. El país també necessita que sigui, que escolti i que treballi.

Els experts han presentat informes rotunds; el moviment per l'habitatge ha situat infinitat de propostes mentre posa el cos dia a dia per defensar cada llar, i la CUP hem posat una llei damunt la taula per contribuir a acabar amb l'especulació, perquè això es resolrà posant per davant el país i no les sigles i l'electoralisme.

Nosaltres pensem que això no va de pressupostos ni d'acords partidistes, la situació de l'habitatge al nostre país és dramàtica. L'objectiu és clar, i les propostes i les majories socials, també. La qüestió és on serà vostè i on serà el seu Govern?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El meu Govern serà on és en aquesta qüestió, que és a favor de polítiques valentes, audaces, estudiades, que respectin el marc jurídic per resoldre el problema de l'habitatge, que no es resol ni en una setmana ni en un mes, però que requereix polítiques públiques ambicioses.

Recopilem, com vostè ha dit... És una proposta, la que hem presentat, que limita els grans tenidors, posa el focus en els grans tenidors, que crec que és el primer que havíem de fer. Segon, que és respectuosa amb l'ordenament jurídic i que, per tant... –segur que hi haurà gent, voluntaris n'hi hauran, en sobran, per portar-la a qualsevol instància per impugnar-la–, estem segurs de que respecta l'ordenament jurídic. Tercer, que, respecta les competències municipals: els ajuntaments no son una administració subordinada al Govern de Catalunya, son una administració amb competències pròpies, reconegudes al marc de la Constitució i tenen un paper important a jugar en matèria d'habitatge; reconeguem-ho, si no, anirem malament. Respectem les seves competències i els hi donarem mesures perquè puguin aplicar polítiques d'habitatge. I quart, és una proposta crec que ambiciosa, però amb ganes de millorar-la i encara ser més ambiciosos, si en el tràmit parlamentari algú aporta propostes concretes, tocant de peus a terra i que siguin respectuoses amb l'ordenament jurídic.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la caducitat del seu projecte per a Catalunya en els propers deu anys i el seu tracte preferent en la sanitat pública

317-00218/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

A les darreres entrevistes ha afirmat que té un projecte per Catalunya a deu anys vista. Deu anys fent concessions a l'extrema esquerra en el desesperat intent d'aprovar pressupostos? Això és el que ens espera? Deu anys més de col·lapse als serveis públics, de llençar els quartos en DGAIAs, subvencions a premsa afí i projectes es-trafolaris a Moçambic, Equador o Gaza?

El seu projecte per Catalunya té data de caducitat, senyor Illa, i no és d'aquí a deu anys, és d'aquí a quatre dies. O es pensa que la societat catalana continuarà confiant en un model que condemna la gent del país a treballar fins i tot després d'un diagnòstic de càncer terminal, mentre es regala la renda mínima garantida a qui acaba d'entrar il·legalment, està sa i no ha cotitzat en sa vida?

De debò es pensa que podran continuar desballestant com si res el país i atemptant contra els drets i interessos dels catalans? Potser vostè necessita deu anys per desenvolupar el seu programa *woke* i garantir-se una bona jubilació, però Catalunya no resistirà deu anys més de polítiques forassenyades.

Va dir a la premsa que Aliança Catalana és l'única formació que no s'ha preocupat pel seu estat de salut. Hem seguit atentament la seva evolució a través de la premsa que subvenciona amb diner públic i hem denunciat el tracte preferent rebut a la sanitat pública que el seu Govern infrafinança.

Celebrem la seva recuperació, no s'enganyi, però també li diem «potser seria bo que retirés les subvencions a premsa i altres partides supèrflues i reinvertís tots aquests milions d'euros als centres hospitalaris del país, perquè els catalans, siguem

mecànics, floristes o diputats, tinguem el mateix bon tracte i bona atenció que el cent cinquanta-cinquè president de Catalunya».

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Ja tenim la bessonada! El representant de Trump a Catalunya, el senyor Ignacio Garriga, i la bessona, vostè, l'altra representant de Trump a Catalunya. Tenim bessonada, representants de Trump. Ara es barallaran vostès per veure qui és més trumpista i qui fa més això.

Miri, li dic tres coses, amb qui no arribaré mai a acord és amb l'extrema dreta, és a dir, amb vostè –perquè ho tingui clar. Puc arribar a acords amb formacions d'esquerrres, amb formacions d'extrema dreta com la seva, mai. Ho dic perquè ho tingui clar.

Dos, sí, tinc un projecte per a Catalunya a deu anys vista. No té caducitat, el projecte. Tinc un projecte per a Catalunya a deu anys vista. El que té caducitat és el seu projecte –inexistent, per cert–, que passa per retallar pensions, per privatitzar pensions, per privatitzar la sanitat, etcètera etcètera etcètera.

I la quarta cosa, el meu projecte polític es basa en els valors de l'humanisme cristià –humanisme cristià–, persones al centre del servei públic.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, és molt evident que vostè viu en una realitat paral·lela, ni fa cua als hospitals ni veu burques als carrers. Per tant, s'evidencia que no pateix les conseqüències de les polítiques suïcides que defensa i implanta. Qui les patim som la resta de ciutadans del país, nosaltres sí que hem de fer cua als hospitals.

Tots coneixem desenes de pacients catalans que no han tingut ni el mateix tracte ni les mateixes atencions preferents que ha tingut vostè. I tots hem vist dones amb vel integral als nostres carrers en una visió absolutament misògina i retrògrada, inadmissible al nostre país i, per extensió, al nostre continent.

Vostè pot continuar negant la realitat, però qui nega la realitat no és capaç de capgirar-la. Per tant, aquest país necessita uns pressupostos, sí, però també que agafi el timó algú que s'estimi el país, i em temo que no és vostè.

El president

Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Després de sentir les barbaritats que vostè ha dit del genocidi a Palestina i les coses que ha dit referent a això, escoltar-la a vostè dir certes coses, fa caure la cara de vergonya.

El president

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre la situació política actual.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els propers passos del Govern en polítiques d'habitatge i la seva ambició en aquesta matèria

317-00219/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Bon dia, president. Bon dia a tothom. Nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, òbviament, també celebrem veure'l recuperat i poder-li adreçar de nou les preguntes en aquesta sessió de control.

Catalunya necessita un pressupost, fa temps que el necessita. El que s'està aplicant té ja uns anys i la realitat del país exigeix tornar a comptar amb uns comptes públics que permetin fer front a diferents reptes que el país afronta. Entre ells, sens dubte, el repte de l'habitatge.

Perquè no només hi ha acords pressupostaris amb altres grups parlamentaris o amb els agents socials en matèria d'habitatge que cal poder aplicar, que cal poder implementar, sinó que, a més, cal desplegar amb tota la potència les polítiques d'habitatge que el seu Govern ha estat dissenyant i posant en pràctica.

Unes polítiques d'habitatge –per cert, aquí s'han sentit retrets sobre amb qui s'acorden– que s'han acordat amb grups progressistes, però que, si m'ho permet i no és amb voluntat de frivolitzar, són tan transversals que abasten des d'acords que s'han subscrit amb la CUP, a part de amb altres grups parlamentaris, fins a acords que s'han subscrit amb els bisbes respecte a la cessió de determinats immobles. Així de transversal és la política d'habitatge, pel que fa als seus suports, que el Govern que vostè encapçala està desplegant.

En aquest sentit, li volem preguntar quins són els següents passos que cal donar en matèria de polítiques d'habitatge i quina és l'ambició que té el seu Govern en aquesta matèria. Per cert, fent un últim recordatori, perquè ja ho vaig dir en una sessió de control: si us plau, no atengui els consells del Partit Popular en matèria d'habitatge, perquè la liberalització del sòl és un dels grans errors que es va cometre en aquest país, i si hem de fer cas de les polítiques d'habitatge a Alacant, doncs, anem servits.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Pedret, també per les seves paraules inicials. Crec que he estat explícit: crec que Catalunya necessita pressupostos, vull treure aquests pressupostos amb els grups que ens van donar suport a la investidura i l'actitud de mà estesa és permanent i el compromís de donar compliment a tots els acords subscrits també crec que és explícit per part del Govern i que els fets i la trajectòria ens avalen.

Amb els acords que hem començat a treballar amb altres grups, en concret amb els Comuns en matèria d'habitatge, posem els recursos per seguir desplegant polítiques ambicioses. Ho he dit abans, no hi ha ningú, cap comunitat autònoma que desplegui polítiques més ambicioses en matèria d'habitatge, que, com vostè ha dit, intenten tocar tots els pals possibles, des d'acords amb la Conferència Episcopal Tarraconense –que agraeixo– per incorporar patrimoni material al servei de fer habitatge públic, fins al desplegament del pla Cinquanta Mil, del pla 214.000, dels préstecs d'emancipació, de les lleis de barris per rehabilitar habitatges i de tot un conjunt de mesures que estem desplegant.

Ho he dit també en resposta a anteriors grups: prefereixo que se'ns digui –tot i que intentem evitar-ho– que cometem errors i que els rectifiquem de seguida que els detectem, que no que se'ns digui que no fem res. N'hi ha altres que ho fien tot a la

lleï de l'oferta i la demanda, i així els va. I les dades indiquen que a Catalunya, des de que s'aplica la llei de l'habitatge, els preus dels lloguers s'estabilitzen i baixen. I crec que queda encara molt recorregut.

Vostè em demana els propers passos. Els passos són implementar i seguir treballant en el desplegament dels compromisos contrets en aquesta cambra. I el més immediat que tenim ara és formalitzar l'acord amb la Sareb per gestionar des de Catalunya el patrimoni que té la Sareb i posar-lo al servei també de les polítiques d'habitatge.

I oberts a qualsevol altre plantejament que hi hagi per part d'algun grup parlamentari en aquest sentit. Plantejaments, això sí, que han de ser viables, que han de ser seriosos, que han de ser responsables i que han de respectar el marc vigent que tenim a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor Pedret.

El president

Obrim el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre les negociacions amb el personal educatiu

310-00361/15

La primera pregunta és sobre les negociacions amb el personal educatiu. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular -Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Primer, volem desitjar una ràpida recuperació a la consellera Niubó. Conseller, quan el personal educatiu parla de dignificar la professió, vostè què entén que estan demanant?

Dignificar vol dir aturar el deteriorament del sistema, vol dir abaixar ràtios i ampliar plantilles estables, equips suficients per garantir una educació de qualitat. Vol dir reduir la sobrecàrrega que ofega els centres, menys burocràcia inútil i més temps per preparar classes.

Vol dir estabilitat, menys provisionalitat, menys mobilitat forçada i menys incertesa cada setembre. Vol dir recuperar democràcia als centres, amb claustres amb capacitat real de decisió. Vol dir també que la inclusiva tingui recursos humans i materials. Vol dir mitjans per a la immersió lingüística.

I sí, també vol dir salaris dignes, però no és digne cent cinc euros més al mes al 2029, mentre als mossos els incrementen quatre mil euros l'any i cent hores menys de jornada. Surt a compte atonyinar mestres i gasejar manifestants.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, crec que és la segona vegada que responc en aquesta cambra amb relació a la vaga que va ser convocada fa quinze dies. I els hi vaig dir que el Govern era molt conscient de dues coses. La primera, d'on veníem, perquè si parem bé les orelles a quines són les demandes que fa el col·lectiu docent, hauríem de situar el marc temporal on s'originen.

I la segona, que som conscients que hi ha un malestar que ve arrossegat d'anys sobre el que nosaltres hem estès la mà al conjunt de la comunitat educativa, perquè la valorem, perquè la defensem i perquè creiem en un sistema d'educació pública i de qualitat.

I és en aquest sentit que el Govern ha emprès una negociació amb els representants dels docents a Catalunya. Una negociació que, com bé saben, ha posat damunt de la taula millores en el conjunt del sistema, per desburocratitzar el sistema, per millorar la inclusiva, per millorar les infraestructures en els nostres centres, que acumulen anys de desinversió després de moltes dècades on no s'ha invertit el que tocava en la millora dels centres educatius, i també, sí, millores en les seves condicions laborals.

És en aquest marc que hem presentat una proposta de millora que inclou un increment retributiu que suposa 1.480,36 euros anuals per docent al cos d'educació infantil i primària i 1.513 euros per docent en el cas del cos d'educació secundària, amb una repercussió pressupostària de prop de 300 milions en el pressupost de la Generalitat, que representa un increment del quinze per cent del complement específic.

Paral·lelament, en el comitè intercentres s'està negociant també un augment del complement de personal d'atenció educativa per acabar amb l'infrafinançament històric en el que s'han trobat aquests professionals. Una actualització que farem en dues fases, el 26 i el 27. I, a més, a aquests increments cal afegir-hi els 450 milions de l'increment de l'onze per cent per al conjunt de funcionaris que ha impulsat el Govern d'Espanya.

En conjunt, estem parlant de més de 750 milions d'euros que hem de poder permetre'ns, perquè ens han de permetre que els nostres docents, que avui estan, en la mitjana de les comunitats autònomes, en la franja baixa, passin a la franja alta, a la franja a dalt de tot, que és on els volem. També necessitem millores en altres coses que no només siguin en les qüestions retributives.

Ara, sobre les comparatives que vostè fa: si una cosa li demano és que no confronti servidors públics. Tots serveixen el país i amb tots ells negociem amb els representants dels treballadors, siguin metges, siguin professionals de la sanitat, siguin professionals dels drets socials o siguin els mossos d'esquadra. Tots ells ens mereixen el mateix respecte.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Les properes setmanes veurem si els sindicats estan tan d'acord com vostè amb aquestes mesures que està explicant. Però també li volem afegir una altra cosa: dignificar la pública també és garantir que la setmana vinent, quan les famílies vagin a fer la preinscripció dels seus fills i filles, es trobin davant una oferta d'escola pública real, no una de retallada abans de començar perquè estan aprofitant la davallada demogràfica per tancar línies a la pública mentre mantenen tota l'oferta d'escola concertada. I aquesta decisió que prenen vostès va en contra d'això de què parla de la qualitat de l'educació pública; debilita la pública i blindat la privada.

Pensen continuar tancant grups a l'escola pública mentre es renoven concerts sense revisar l'oferta global? Pensen consolidar aquest model en què la pública és l'única que s'ajusta a la baixa mentre blinden la privada per decret? Com a mínim –com a mínim– condicionaran els concerts al compliment d'allò acordat? Controlaran la gratuïtat real sense quotes encobertes? Es plantegen tornar a concertar escoles que segreguen per sexe?

El que està en joc per nosaltres és molt simple: o reforcen la xarxa pública aprofitant aquesta davallada demogràfica, abaixant les ràtios i millorant la qualitat, o el que fan és buidar la pública i traspasar l'alumnat cap a la concertada.

Quina de les dues coses estan fent vostès, conseller?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, el nostre compromís amb la pública és inequívoc i així espero poder-ho demostrar podent arribar a un acord amb els representants dels treballadors, a qui els estenem la mà i amb els que estem disposats en aquesta proposta a seguir treballant, fins i tot a millorar-la.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el model sanitari.

Pregunta al Govern sobre el model sanitari

310-00366/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Gràcies, president. Consellera Pané, quin és el model de país que defensa el Govern en salut i innovació, un de cohesionat territorialment o un model centralitzat a Barcelona?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Doncs miri, precisament, fa pocs dies vam presentar el nou mapa sanitari de Catalunya, el que es vol desenvolupar, que és un mapa que precisament afronta els reptes que tenim nous, uns reptes demogràfics molt importants, per la cronicitat i pel nombre de persones grans, i que obre un nou cicle de planificació territorial. Es planteja en àrees integrades de salut on ordenar millor el conjunt dels serveis.

No és només una redistribució territorial. El model es basa en trenta àrees integrades, diferents de les quaranta-quatre que hi havia fins ara, i tendeix a identificar els fluxos sanitaris amb els fluxos naturals de la població. Permet adaptar l'organització a la realitat i, a més, potenciar que tots els proveïdors d'un territori treballin conjuntament per millorar el conjunt dels serveis. Per dir-ho d'alguna manera, a partir d'ara la idea que tenim no és posar objectius per cada dispositiu, sinó per un territori, perquè tots treballin de manera conjunta i de manera cooperativa. I aquest és el model que hem presentat, que creiem que cohesionarà millor el territori, perquè l'objectiu és –miri vostè– que tinguin les mateixes oportunitats de sobreviure a un infart una persona que visqui a les Terres de l'Ebre que una persona que visqui a la Diagonal. I això ho he repetit moltes vegades.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Consellera, la realitat la desmenteix. El president Illa, també el conseller Dalmau, com la resta de consellers i conselleres, s'omplen la boca de territori, però a l'hora de concretar tot és foc d'encenalls.

Li posaré un exemple molt clar del campus de salut Josep Trueta, de Girona. Desapareix a la primera de canvi. A la darrera bilateral a Girona no hi havia cap representant del Departament de Salut, ni tan sols el coordinador del projecte. Cu-

riosa, sí que hi havia la consellera Paneque, quan la fase de planejament urbanístic ja està superada, alhora que ara ja toca definir, doncs, el projecte funcional. A què responia, la presència de la consellera Paneque? Què podia aportar? Per què no hi havia si..., qui havia d'aportar, Salut? Miri, consellera, moltes paraules, al final, i pocs fets.

El 19 de febrer es va presentar l'informe de bioregió, de Biocat. De totes les dades que es varen aportar es destaca que el noranta-tres per cent de les empreses es concentren a Barcelona; a Girona i a Tarragona, les empreses amb prou feines arriben al tres per cent, i a Lleida, a l'u per cent. I en la mateixa presentació es va parlar de l'Hospital Clínic, però no es va dedicar ni una paraula, consellera, ni una paraula, al campus futur de salut Josep Trueta. No és una omisió tècnica, és una omisió política. I el sector sanitari gironí està preocupat. Doncs, miri, amb tota la raó del món, perquè sembla que prenen decisions polítiques que responen més a interessos electorals municipals que a criteris d'equilibri, d'eficiència pressupostària i de cobertura assistencial. Aquesta és la importància que vostè i el Govern donen a la regió sanitària de Girona?

A Girona, el Trueta és l'hospital de referència, amb unes 900.000 persones, gairebé el doble que els que pertocarien al Clínic. Però, bé, jo ja sé que a aquest Govern..., això, a vostès tant els fa. Vostès defensen la gran Barcelona. Junts defensem la gran Catalunya. Catalunya pot optar per una cohesió territorial o per un model a la madrilenya, amb una capital forta i un territori subordinat.

Miri, consellera, no permeti que les prioritats d'un país quedin subordinades a les estratègies partidistes. Pot garantir que el campus de salut de Girona serà el primer equipament hospitalari que es construirà a Catalunya?

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Miri, doncs... Funciona? *(Pausa.)* Escolti, hi havia el senyor Ferran Cerdà, a la reunió aquesta que vostè diu que no hi havia ningú, però, a més, n'hi ha una de programada ara, per d'aquí quinze dies, em penso, que hi anem tots nosaltres perquè és la comissió bilateral.

Escolti, el campus de salut de Girona és el que va més avançat de tots. Fins i tot hem sigut capaços de sobrepassar tots els inconvenients de tots els recursos que ens han posat, de manera que el 2031 estarà acabat i ho haurà acabat aquest Govern. Serà aquest Govern el que ho farà. *(Aplaudiments.)*

A més, l'informo: l'adjudicació del concurs, l'adjudicació del concurs, que estava prevista per ara a finals de març, es farà, es signarà el contracte, en aquest cas a l'abril, perquè al març donarem a conèixer quin és el despatx guanyador del disseny. I és l'únic projecte d'aquestes dimensions que té la plurianualitat garantida. Sap per què parlem molt del Clínic? Perquè, efectivament, encara estem treballant amb el seu finançament i amb el seu urbanisme, cosa que no passa... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el sistema policial

310-00367/15

La següent pregunta és sobre el sistema policial. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Gràcies, president. Consellera, fa dues setmanes el director general de la Policia, el major Trapero, va afirmar davant d'aquest Parlament que durant la visita del rei a Montserrat un ciutadà va agredir un agent de la Brimo amb una extensible, i vostè va parlar d'agressió. Cap dels dos va posar cap matís, cap cautela, cap. Segons la versió dels agents, van presentar-ho com un fet inqüestionable. Doncs bé, consellera, el jutge ha arxivat la causa fulminantment.

La pregunta és molt concreta. Assumeix vostè la responsabilitat política d'haver vingut a aquest Parlament a avalar sense cap verificació prèvia una versió que la justícia ha desmentit? Ho assumeix el senyor Trapero?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president del Parlament. President de la Generalitat, diputats i diputades i públic assistent, nosaltres, durant la compareixença que es va dur a terme a la Comissió d'Interior i Seguretat Pública, tant el director Trapero com jo mateixa, el que vam dir és descriure uns fets resultat d'una intervenció policial en la qual la proporcionalitat dels agents en tot moment va ser l'adequada.

Per tant, nosaltres felicitem l'encarregat d'aquest dispositiu, que era el comissari Carles Anfruns. En tot moment hi va haver un tracte respectuós cap als manifestants. Hi ha un atestat policial, que són diligències judicials, on vostè sap perfectament, perquè a més a més han governat aquest país i han tingut bons consellers d'Interior i bones conselleres i han tingut bons directors de la Policia, que ni el director de la Policia ni la consellera d'Interior poden ni manipular ni paraitzar les diligències policials ni els atestats policials, als quals donem veracitat. I el jutge en cap moment li treu veracitat, en aquest cas, a l'atestat. El que diu és que no hi ha intencionalitat. Hi ha separació de poders, nosaltres ho acceptem. No hi ha cas. No hi ha una conspiració en contra dels independentistes per part del director de la Policia ni per part de la consellera d'Interior. Això s'ho pot permetre Twitter, no s'ho pot permetre aquest Parlament.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Miri, consellera, vostè hi ha una cosa que no pot negar. Vostès van exercir de portaveus d'una versió falsa davant d'aquest Parlament. El PSC, a través del diputat Soriano, va invocar la presumpció d'innocència dels Mossos per tancar el debat. Doncs miri com ha acabat. I no serà perquè no els ho vam advertir a la comissió. El jutge ha arxivat la denúncia i l'ha arxivada perquè les imatges posades sobre la taula per part de la defensa desmenteixen totalment la versió dels fets que se li imputaven. No hi va haver cap agressió per part de l'Albert ni tampoc cap arma extensible. I això no és un detall menor. El director general de la Policia va utilitzar el concepte «extensible» davant dels diputats d'aquesta cambra i fins i tot en va fer mofa. Un atestat dels Mossos va faltar a la veritat i vostès ho van avalar. Han jugat amb el principi de veracitat, han jugat amb l'angoixa i amb la presó d'una persona, de l'Albert, i això és inadmissible.

Des de Junts creiem en els Mossos d'Esquadra, creiem en un cos que és fonamental en qualsevol societat democràtica, però precisament per això hem de ser molt clars. Quan es falsegen fets en una denúncia judicial i els seus responsables polítics els donen cobertura al Parlament, no estem defensant els Mossos; l'únic que fem és que la ciutadania els hi perdi la confiança. És fer-los un mal favor.

Consellera, vostè i el director Trapero tenen dues opcions: o bé assumeixen la responsabilitat política d'aquest error o bé confirmen que aquest Govern està disposat a sacrificar la credibilitat dels Mossos per evitar reconèixer els seus errors. Quina opció escull?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

L'opció que nosaltres escollim és la de respectar allò que diuen els tribunals. I està bé que sigui així. En cap moment el jutge està qüestionant la veracitat de la percepció de l'agent; lo que està dient –lo que està dient– és que no hi ha intencionalitat. No està dient que sigui mentida ni l'agressió o lesió, perquè m'he llegit l'auto. En aquest mateix auto, per part de la persona que forma part de la incidència, es diu que se l'ha agredit per part del mosso. I també el jutge diu que d'acord amb el visionat de les imatges que aporta en aquest cas aquesta persona no es pot deduir que hi hagi agressió.

I jo no estic dient aquí que aquest senyor estigui falsejant, en una situació complicada que es podria haver evitat, que és simplement col·laborar amb la policia i no voler trencar la línia policial, perquè... *(Veus de fons.)* No, no; les imatges es poden veure, hi ha una línia policial a la qual se la posa en tensió per part dels manifestants i es vol trencar quan tot estava fluïnt de manera adequada. Dret de manifestació, dret a expressar el rebuig a la Corona, sense trencar la línia policial. Hi ha un moment de tensió en el qual el mosso percep aquesta agressió per part d'un dels manifestants. És una percepció... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera. La següent pregunta és sobre el dret de vot dels catalans residents a l'estranger i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya... *(Veus de fons.)* Sí? Ah, ostres. Té tota la raó. *(Remor de veus i rialles.)* Es nota que la presidència s'acarnissa amb Junts. *(Rialles.)*

Pregunta al Govern sobre la situació del sector primari

310-00368/15

La següent pregunta, efectivament, és sobre la situació del sector primari. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica. Li demano disculpes.

Jeannine Abella i Chica

Ara sí. Gràcies, president. Conseller, després de tres mesos de pesta porcina africana, l'única cosa que ha quedat clara és que vostè no se'n surt amb la gestió. Fa setmanes que li demanem explicacions aquí, en la sessió de control, i vostè ens contesta amb evasives.

Diuen que a la tercera va la vençuda, així que: quines gestions i mesures extraordinàries ha pres el seu departament per frenar l'expansió d'aquesta malaltia i reobrir mercats?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. Gràcies, president. Diputada, jo crec que... No sé si hi ha moltes crisis on hi hagi més informació que la que els hi han donat a vostès, que hem donat al sector, que hem donat als mitjans de comunicació, que hem donat al territori, que hem donat al ministeri, que hem donat als experts, que hem donat als científics, que hem donat a tots els membres del Govern, que hem donat a la Comissió Europea i que hem donat arreu del món, com saben, perquè estem negociant també la regionalització.

Per tant, explicacions, informació, transparència i, com hem dit, actuar ràpid, actuar de manera coordinada i actuar de manera, evidentment, transparent. Això és el que hem fet i això és el que seguirem fent.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Conseller, vostè sempre ha fet bandera que la gestió de la crisi s'estava fent correctament, amb l'argument de que tots els positius es trobaven a dintre del focus. Malauradament, i tal com vam advertir des de Junts, les conseqüències de no fer un buidat sanitari quasi immediat als sis quilòmetres, han arribat: tres positius fora del radi, un a gairebé tretze quilòmetres del focus inicial. I ara què? Començarà a fer autocrítica i assumirà responsabilitats?, o ens tornarà a dir que era d'esperar? I vostè parla de transparència. El sector no diu el mateix; el sector vol dades.

Volem saber quants animals s'han abatut dintre el radi de sis quilòmetres, dintre del vint i volem les dades setmanals de captures de senglar per demarcació. A més, es va comprometre a informar de forma setmanal sobre els positius i, des de dimarts passat, estem sense informació. Si no hi ha cap positiu, s'ha de dir per donar tranquil·litat als mercats i, si n'hi ha, no sé què pretenen amagar.

I respecte el nou mapa de zonificació, proposat pel ministeri i per la conselleria, vostè ahir en feia bandera i resulta que no es van adonar que estaven incloent dos municipis de Tarragona i que això té incidència directa als mercats. La Xina acaba de tancar exportacions a tota la demarcació de Tarragona i ara vostès diuen que ha estat un error i que rectificaran. Han tardat tres mesos a fer el mapa i ara el modificaran o esmenaran en dos dies? O han badat durant tres mesos o no podran solucionar, malauradament, l'error tan ràpidament. Quan recuperarem aquest mercat?

Perquè, miri, conseller, la realitat és que la seua gestió, en lloc de reobrir mercats, en tanca per negligència i això és una vergonya. Positius fora del radi, no dona dades de captures ni de positius i implica zones no infectades com Tarragona. Déu-n'hi-do quins quinze dies, conseller –Déu-n'hi-do.

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. El que és «negligent», jo crec que és fer segons quines informacions que, a més a més, no tenen cap fonament –primer de tot–, però, sí que li haig d'agrair que em permeti donar explicacions. Les exportacions a Tarragona, a la província de Tarragona, no es tancaran a la Xina. Ahir va sortir a la tarda –ahir va sortir a la tarda– que hi havia dos ajuntaments que estan a quaranta quilòmetres dels focus. Per tant, és evident –és evident– i, per tant, ministeri, vam parlar ahir.

Avui..., també. Hem parlat amb la comissió; hem parlat amb el ministeri. Obro parèntesi: feia tretze anys. Hi han moltes coses que es decideixen a Brussel·les, tretze anys sense participar dels consells de ministres a Brussel·les. On eren, vostès, eh? Per tant, aquí també... (*Alguns aplaudiments.*) El ministeri i la comissió, compromís de resoldre aquest error –és un error–; no té sentit i, per tant, es podrà exportar a Tarragona.

Objectiu: eliminar els senglars dels vint quilòmetres. Perdoni, dades?, els hi he dit quaranta vegades, 1.400 animals al radi de vint –l’hi torno a repetir, 1.400 animals al radi de vint–, 13.600 senglars abatuts arreu de Catalunya. Objectiu: eliminar tots els senglars del radi de vint quilòmetres. L’hi torno a dir? Objectiu: eliminar tots els senglars del radi de vint quilòmetres; reforç de mitjans que hem demanat no només del Govern, no només de les administracions, de totes les comunitats autònomes hem demanat unitats canines i hem demanat trapes, i també reforços del Govern, com de Tragsa –vuitanta-tres per cent dels mercats del porcí oberts. Sap que vam presentar les dades d’exportació agroalimentària del porcí? Vostè sap quin efecte va tenir l’any passat en el porcí? Vostè sap quin efecte...? Quin efecte va tenir? Zero, augment del sis per cent de les exportacions de porcí al món l’any passat, quan ja teníem por de que això pogués passar.

I novetats importants; no ho ha dit, això. No ho ha dit que a Brussel·les, la setmana passada va avalar l’estratègia del Govern del país amb la PPA i que això ens ha permès alliberar, flexibilitzar les restriccions de cinquanta-dos granges del radi. Això no ho diu. Ens ha costat una barbaritat.

Per tant, escolti, dermatosi nodular, divendres passen dues coses importants. Aixequem les restriccions... (*El president retira l’ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El president

Ara, sí.

Pregunta al Govern sobre el dret de vot dels catalans residents a l’estranger

310-00364/15

La següent pregunta és sobre el dret de vot dels catalans residents a l’estranger. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Gràcies, president. Conseller Duch, totes les nacions tenen el deure de cuidar i de prestar atenció als seus ciutadans, visquin al seu territori històric de la nació o visquin a l’estranger. Els ciutadans i ciutadanes catalans que viuen a l’estranger també tenen el dret i el deure de participar políticament en la tria dels representants polítics, així com de dir la seva sobre el futur del país; Catalunya no n’és una excepció.

L’any 2010, hi havia uns 150.000 catalans vivint a l’estranger; avui en són més de 400.000, i com millorar la participació política dels catalans a l’exterior és també un deure d’aquest Parlament. Catalunya és l’única comunitat que es basa en la LOREG, la llei orgànica de règim electoral general, que el 2022 va regular el *voto rogado* i que no ha solucionat la participació. Només el set per cent dels catalans i catalanes residents a l’estranger van votar o van poder votar a les eleccions del 2024, en bona part per culpa d’un sistema basat en l’enregistrament consular i un funcionament del correu molt deficient.

En canvi, a d'altres països les coses no funcionen així. Alguns d'ells, alguns d'aquests països, també apliquen..., representants diputats a través del seu vot estranger. Per exemple, Portugal, on va votar el vint-i-quatre per cent; França, on va votar el trenta-vuit per cent; o Itàlia, on van votar un vint-i-sis per cent. Conseller, si tinguéssim una comarca, si tinguéssim una vegueria, si tinguéssim una ciutat on la participació electoral fos només del set per cent, segurament ens posaríem les mans al cap. Per tant, creu que cal fer alguna cosa?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Sí; moltes gràcies, president. Bon dia. Gràcies per la pregunta. Efectivament, és un tema molt important, perquè estem parlant d'un dret fonamental dels ciutadans i no es pot negar que quan es viu a l'exterior votar moltes vegades és una cursa d'obstacles i li puc dir perquè he viscut molts anys a fora i sé del que parlo.

La situació és una mica millor des que es va modificar la LOREG el 2022, fonamentalment perquè es va suprimir el vot pregat, que era realment l'obstacle més gran, perquè es va introduir la possibilitat de descarregar les paperetes telemàticament, cosa que d'alguna manera corregia el problema del correu, perquè es pot obtenir la documentació per votar a les oficines consulars, perquè s'ha ampliat el termini pel dipòsit del vot i perquè s'han incrementat el nombre de centres habilitats, però és evident –és evident– que tot això no és suficient i que cal un procediment molt més àgil i molt més accessible.

I, en aquest sentit, som conscients de la preocupació. N'hem parlat moltes vegades amb la Federació Internacional d'Entitats Catalanes, n'hem parlat en el si del Consell de la Catalunya Exterior. Hem realitzat una enquesta entre catalans de l'exterior, entre aquells que no van votar, per saber quines seran les raons per les quals no ho havien pogut fer. Fonamentalment perquè no van rebre la documentació a temps, perquè van percebre que el procediment els hi semblava massa complex, perquè van tenir problemes d'inscripció al cens de residents absents, o fins i tot pel cost del procés, perquè has de pagar el cost del vot per correu.

Propostes de millora. Dins del que pot fer la Generalitat, efectivament, s'està treballant per posar en marxa una sèrie de mesures que puguin facilitar el vot; fonamentalment una comunicació més clara i més accessible per al mig milió de catalans que viuen a fora, major transparència del procediment i dels resultats, amb especial atenció a la traçabilitat del vot i millora del sistema de reemborsament; també actuacions de difusió. Vostè sap que tots els governs de Catalunya, quan arriben les eleccions al Parlament de Catalunya, posen en marxa una campanya institucional, que penso que s'ha d'adreçar molt directament a la gent que viu a fora.

Dit això, el Govern és coneixedor també de que hi ha una iniciativa legislativa popular sobre una proposta de llei electoral que es va presentar al Parlament el passat mes de novembre. En tot cas, és evident que això està a les seves mans, a les mans dels diputats i les diputades, però arribat el cas, si s'escau, el Govern lògicament els hi donarà el suport tècnic necessari.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Gràcies, conseller. Vostè ho deia: votar des de l'exterior és una cursa d'obstacles. La possibilitat del vot electrònic, la possibilitat del vot delegat, la millor descàrrega de la documentació, la creació d'una junta electoral catalana i potser,

fins i tot, la possibilitat de tenir circumscripcions a l'estranger, això és el que demanen aquesta gent que vostè deia que estan promovent també una ILP perquè en parlem.

Nosaltres pensem, des d'Esquerra Republicana, que cal una reflexió, una reflexió profunda dels partits d'aquesta cambra per obrir un debat, si cal també de la llei electoral catalana, que permeti que els catalans a l'estranger puguin participar en condicions en la nostra vida política. Demanem obrir aquest debat, un debat que no cal que n'obri d'altres, però sí tractar aquesta disfunció. Els catalans i catalanes que viuen a l'estranger han de poder sentir-se preocupats per aquest Parlament i tractar els temes que els preocupen, com la llengua, la cultura, la seva salut o el retorn a casa seva... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* (El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre –té dos segons–, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)
Estem d'acord. *(Rialles.)*

El president

La següent pregunta és sobre la planificació educativa.

Pregunta al Govern sobre la planificació educativa

310-00365/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Conseller Dalmau, la davallada de la natalitat és un factor a tenir en compte sí, però la planificació educativa no pot basar-se només en una projecció demogràfica. Cal incorporar-hi les ràtios, la matrícula viva, la complexitat dels centres, la segregació escolar i l'equilibri territorial.

I el que estem veient, conseller, ens preocupa i li poso alguns exemples: Terrassa, ciutat que havia liderat els rànquings de segregació escolar i que ha deixat de fer-ho gràcies a mesures precisament com la reducció de les ràtios, però de nou torna a veure com es redueix l'oferta pública del municipi, a la que cal sumar, ja, la supressió de nou línies al curs vigent i de cara al curs vinent, de nou, retallades, una línia menys a l'ESO, a l'Institut Mont Perdut, precisament un institut públic de màxima complexitat i en una ciutat amb alta matrícula viva; Balaguer, amb una previsió de cent quinze infants per iniciar I3 a l'escola Gaspar de Portolà i obviant la matrícula viva habitual, «es topa» l'oferta pública a quaranta-nou places, mentre l'oferta concertada s'amplia fins a seixanta-sis; la Ràpita, l'escola Horta Vella perd una línia d'infantil sense considerar la demanda ni la matrícula viva que rep el centre cada any, i a Barcelona, el tancament dels batxillerats artístics de l'Institut Vila de Gràcia i l'Institut Pedralbes de les Corts: reducció de l'oferta pública mentre la privada s'amplia per absorbir la demanda, i això, conseller, exclou estudiants, debilita projectes pedagògics consolidats i va en contra de l'equitat en l'accés als ensenyaments artístics.

Conseller, això no és només una qüestió de números en un full de càlcul, és una qüestió de model. Si volem una planificació justa, també cal abordar l'actualització del decret de concerts, que és de l'any 93. El Govern anterior va deixar un esborrany preparat i fa divuit mesos que és a la seva taula, un nou decret que hauria de

permetre planificar amb criteris de corresponsabilitat i igualtat d'oportunitats, reconeixent els centres que han fet els deures en l'admissió de l'alumnat vulnerable i en la reducció de les ràtios.

Per això, li pregunto, conseller, ¿com pensa garantir que la planificació del curs 26-27 no castigui l'escola pública amb el tancament de línies, com hem vist, asseguri un equilibri real entre xarxes i incorpori l'actualització del decret de concerts per planificar amb criteris d'equitat?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, li agraeixo la pregunta, perquè ens permet explicar com estem enfocant la planificació de l'oferta educativa que, com bé sap, la treballem amb la comunitat educativa i sobretot, amb el conjunt del territori, amb el món local.

I ho fem amb tres objectius clars: la primera..., és garantir plaça a tot l'alumnat, preservar la qualitat del sistema, i la tercera..., actuar amb criteris d'equitat. El curs vinent preveiem que 53.600 infants s'escolaritzin a I3, uns 1.700 menys que el curs anterior, i aquesta davallada demogràfica és el que explica els ajustos a la planificació d'un any a l'altre.

Ara bé, davant d'aquesta davallada demogràfica –que ens ha de fer reflexionar, també li he de dir, com a país– hi ha diferents maneres d'actuar i la nostra –l'hi he de dir– és clara, perquè pretén consolidar una reducció progressiva de ràtios. Sap qui va començar aquesta política? El Govern del senyor Pere Aragonès, i és una bona política. Per què li dic això? Perquè en el curs vinent mantenim el 99,8 per cent dels grups d'I3 i de primer d'ESO, malgrat el descens del número d'alumnat. Sap quants grups d'I3 surten amb vint alumnes o menys? El 96,2 per cent. I no hi ha cap grup amb una ràtio inicial de vint-i-tres o més. I el cinquanta-nou per cent dels grups públics començaran amb dinou alumnes o menys. L'any passat va ser el quaranta-cinc.

Dit això, li insisteixo que, com vostè sap, la planificació es treballa amb el món local i amb un criteri central d'equitat i lluita contra la segregació. I és en aquest sentit amb el qual també hem ampliat i hem tingut en compte la matrícula viva municipi a municipi per participar d'aquestes necessitats en el món local mentre evoluciona el curs.

I vostè ha comentat algunes de les qüestions, concretament, la que fa referència als ensenyaments artístics a l'IES Vila de Gràcia. Sap quantes places van quedar desertes l'any passat en els ensenyaments artístics a la ciutat de Barcelona –que és la mirada amb la que es planifica la ciutat? Seixanta-nou. Veníem de que se'n quedessin desertes 117. I a més ho hem fet en un centre, a l'IES Vila de Gràcia, on..., intentem fer-ho en aquells llocs on tenen un impacte més quirúrgic. Hem suprimit mig grup, de tal manera que ens permeti, primer, que els alumnes que estan estudiant a l'IES Vila de Gràcia puguin acabar el curs que estan fent i ens permeti concentrar-ho en aquells llocs que estan més dotats per poder-ho fer. Sap quantes persones són del propi barri? Sis. Sap quantes persones són del propi centre que estan estudiant? Zero. I en aquest sentit estem treballant per poder concentrar l'oferta en aquells centres específicament que mantenen major qualitat i que tenen la capacitat de tenir millors instal·lacions. I estem treballant amb el conjunt dels centres perquè sigui així.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els pressupostos de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat

310-00360/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Señora *consellera*, la Generalitat lleva desde 2023 sin presupuestos, tres años sin actualizar cuentas, tres años perdidos y tres años donde todo ha ido peor. Se produce riqueza, sí, aumenta el PIB, pero que solo disfrutan unos pocos: las grandes empresas multinacionales, los fondos de inversión extranjeros y las administraciones públicas, que recaudan más dinero y se forran con la inflación, es decir, con la subida de precios. Porque vivir cada vez es más caro para el resto de los mortales. En los últimos tres años vivir se ha encarecido un veintiséis por ciento. El precio de la vivienda se ha disparado, el poder adquisitivo no mejora y llegar a fin de mes es más difícil, si no imposible.

Y ahora anuncian que presentan presupuestos este viernes: tarde, muy tarde. Y que cuentan con el apoyo de la patronal y sindicatos, que viven de los presupuestos, y, claro, les abrazan con pasión y les aplauden, porque, claro, de esa foto sacan más de 20 millones en subvenciones. Yo también les abrazaría.

Y, además, pretenden pactar presupuestos con comunistas y separatistas, es decir, con quienes siempre exigen más subvenciones, más impuestos y más aparato político. Y, miren, ustedes, el PSC, Esquerra y Comuns, son los responsables de los actuales presupuestos de 2023. O sea, de la actual situación dramática.

Y la pregunta es clara: ¿para qué quieren esos presupuestos nuevos? ¿Para eliminar el gasto que sobra? No. ¿Para centrarse en lo importante? No. ¿Para bajar impuestos a trabajadores y familias? No. Lo quieren para seguir manteniendo sus estructuras políticas, para seguir subvencionando a medios de comunicación amigos y a entidades amigas, y para seguir derrochando dinero público de todos en ayudas al exterior.

Y lo último que vamos sabiendo, según sus pactos que van filtrando: lo quieren para anunciar cheques de veinticinco euros para que los jóvenes se puedan comprar condones o para blindar contratos millonarios a la dirección de «te ven tres» o TV3 o para el nuevo Consell Assessor Feminista que anunciaron ayer por la tarde.

Señores Socialistas, Gobierno del PSC, ya les anunciamos nuestra enmienda a la totalidad a sus políticas y a su idea de presupuestos, porque Cataluña recauda más que nunca, pero los catalanes viven peor que nunca: más impuestos, más burocracia y peores servicios públicos, muchos de ellos desbordados por la inmigración ilegal. Porque la Generalitat, la Generalitat de Catalunya, no tiene un problema de dinero, tiene un problema de prioridades.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bon dia, consellers, conselleres, diputats i diputades. Diputats Garriga, li voldria fer primer una reflexió: és que hi ha una cosa que es diu democràcia, sap?, i el president Illa va nomenar un govern perquè va tenir el suport d'aquesta cambra, per tant, és un govern legítim, votat democràticament i, per tant, està desenvolupant les polítiques de la majoria social que li ha donat suport. Això,

per començar. A vostè no li agrada i ho puc entendre, però estem fent el que ens va encarregar aquesta cambra, que és intentar governar el país.

És veritat que el país és molt millor governar-lo amb pressupostos. Per això, després d'un treball intens, internament, amb les diferents conselleries, amb els diferents departaments, doncs, divendres, com ja ha anunciat el president, presentarem i aprovarem aquests pressupostos al Govern. I després vindrem al Parlament, en un acte de transparència, a presentar-lo a tots els grups parlamentaris perquè vostès puguin tenir tota la informació.

I, és veritat, l'economia va bé. L'any 2025 hem tancat amb un 2,7 de creixement del PIB, és una xifra molt important. També estem en màxims –ahir ho explicava el conseller Sàmper– amb exportació; som la primera comunitat autònoma en exportació: 100 mil milions d'euros. Tenim moltes dades positives, és veritat, però aquesta riquesa que generem no l'estem compartint prou bé. Per això tenim índexs de desigualtat –ho sap molt bé la consellera Martínez Bravo–, tenim dades que ens haurien d'avergonyar en temes de pobresa infantil.

I per això necessitem uns pressupostos: per fer front a aquests reptes que tenim com a societat, per continuar generant prosperitat, òbviament; recolzant les empreses –per això hem fet un acord amb els agents socials i econòmics–, per potenciar les empreses, per establir un marc més estable laboral. I per això ens han donat suport, perquè moltes de les mesures que hem pactat amb ells van en aquesta línia: més polígons industrials, més suport a les empreses, la internacionalització, la formació professional, que ha de generar talent per a les nostres empreses, etcètera, etcètera. No per al que vostè diu, senzillament perquè hem acordat mesures que s'incorporen al pressupost i que afavoreixen la generació de prosperitat, i, evidentment, perquè cal compartir-la.

I en aquest pressupost hi han mesures que reforcen l'estat del benestar. Ja sé que a vostè no li agrada, perquè a part de dir que abaixarà impostos, el que no ens explica mai és abaixant impostos i amb menys recursos, com pensa vostè enfortir l'estat del benestar? Perquè si el que vostè vol és la llei del més fort, ja sabem com acaba això: amb que els més vulnerables no tindran ni una bona educació amb vostès, ni una bona sanitat, ni unes bones infraestructures. Perquè si vostè no paga impostos i els redueix, no tindrà recursos per dedicar a les polítiques públiques. Més val que expliquem les coses tal com són, i els seus números mai surten. I també l'hi diré: nosaltres posem respostes, vostè només busca culpables.

Bon dia.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyora consellera, no té raó. L'economia no va bé si no es nota a la nevera dels catalans.

El president

La següent pregunta és sobre la dignitat de les dones.

Pregunta al Govern sobre la dignitat de les dones

310-00362/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. *Consellera*, ¿qué le parece que en las calles de Cataluña haya mujeres tapadas de pies a cabeza con burkas o nicabs?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies. Molt bon dia, president. A nosaltres no ens agrada el burca, i ho hem dit moltes vegades. Però a mi em preocupen més altres dades: 2026, en el que portem d'any, deu dones assassinades, dos infants i tres dones assassinades en quatre dies. El problema veritable de la societat espanyola és aquest o és la violència masclista?

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Mire, el velo integral no es cultura ni mucho menos es religión. De hecho, en muchísimos países de mayoría musulmana está prohibido, precisamente porque no es un símbolo religioso, sino que es un símbolo político fundamentalista. Es la expresión visible de la sumisión de la mujer; es el intento de imponer una visión radical incompatible con nuestra democracia y con los valores constitucionales que nos hemos dado entre todos.

Y nosotros lo tenemos muy claro: no queremos una Cataluña donde haya mujeres invisibilizadas, convertidas en sombras, encerradas en cárceles de tela, porque ustedes han decidido abandonarlas en nombre del relativismo cultural. ¿Las mutilaciones genitales también las van a amparar con la excusa de la libertad religiosa? ¿O los matrimonios forzados entre niñas y pederastas? Porque eso es lo que son, señora Menor.

Qué hipócrita. Qué hipócrita presumir de feminismo desde la tribuna para luego blanquear un instrumento de opresión como el burka o el nicab. Cuando una mujer es obligada a taparse para no provocar el deseo de un hombre, el mensaje es devastador: que la responsabilidad es de ella, que su cuerpo es pecaminoso, que su libertad debe limitarse para proteger la debilidad de quien no se sabe controlar. Y eso nos afecta a todas, *consellera*, porque es que al final vamos a acabar teniendo que taparnos todas. Y no podemos aceptar que se nos divida entre puras e impuras en función de los metros de tela que nos cubran. ¿A esto ustedes le llaman feminismo? Qué vergüenza.

Mire, por cierto, decía también el presidente el otro día que es que no ve a mujeres cubiertas por la calle. ¿No será que no quiere mirar, señor Illa? Porque hay barrios que van llenos, y ustedes lo consienten y lo promueven. No sé si es cobardía, cinismo o tacticismo político, pero lo que seguro que sí es es una aberración para las mujeres. Y les garantizo que en el Partido Popular vamos a hacer todo lo posible para que ninguna mujer tenga que vivir en una jaula de tela. Y si a alguno le da pensamientos impuros, si no sabe contener sus instintos primarios, que se tape él o que se encierra él en su casa, no nosotras.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Miri, diputada Roldán, tenia l'esperança de que..., veure el títol de la seva pregunta, que era parlar sobre la dignitat de les dones, veritablement vostès..., parlés de la dignitat de les dones. Però per parlar de la dignitat de les dones, primer han de defensar la dignitat de les dones. Protegir la dignitat de les dones no és estigmatitzar-les, com vostès fan, no és utilitzar-les políticament ni instrumentalitzar-les; és no parlar d'elles, és parlar amb elles, i sobretot donar-los veu a elles.

O defensar la dignitat de les dones és el que vostès fan quan donen respostes a les seves companyes regidores de Móstoles davant presumptes casos d'assetjament sexual? Això és defensar la dignitat de les dones? (Alguns aplaudiments.) O defensar la dignitat de les dones és votar invisibilitzar o plantejar invisibilitzar la violència masclista de l'agenda política d'Extremadura per aconseguir la presidència del Govern d'Extremadura? (Alguns aplaudiments.) Això és defensar la dignitat de les dones?

Miri el que diuen perquè no sigui que les seves patriotes pensin que la seva dignitat no l'estan defensant i que estan defensant la dignitat d'altres dones. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Silenci, si us plau.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a fer front a l'activitat de la ultradreta violenta

310-00363/15

La següent pregunta és sobre les mesures per fer front a l'activitat de la ultradreta violenta. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, la ultradreta violenta és una de les principals amenaces per a la seguretat a Europa, també ho és a Catalunya. De fet, almenys entre el mes de març i el mes de juliol de l'any 2025, l'organització Deport Them Now va tenir una alta activitat a Catalunya, tant a les xarxes socials com als carrers. De fet, va estar molt activa fins que, després dels greus atacs racistes de Torre Pacheco, es va detenir un dels seus principals membres a Mataró, i després també d'aquests fets es van tancar les seves principals xarxes socials.

En aquells mesos, els membres de Deport Them Now, que van estar molt actius, es van manifestar amb VOX demanant deportacions massives a Mataró, a Terrassa, a Barcelona o a Sabadell. Van animar a realitzar actuacions violentes després d'aquestes manifestacions, com es va fer a Sabadell, on després d'una manifestació van anar a un restaurant kebab i el van atacar de manera molt violenta. Exactament igual, de fet, que es va fer a Torre Pacheco.

I un element important: van trobar un arsenal d'armes a la casa del detingut per ser membre d'aquesta organització, aquest membre, que es manifestava amb VOX i que té fotos amb el regidor de VOX a Mataró. Un jutjat de Mataró ha obert una investigació penal per organització criminal, però sis mesos després encara només hi ha una persona identificada com a membre d'aquesta organització que s'està investigant, a pesar de que van participar en grup i hi han fotografies d'ells a les manifestacions, i a pesar de l'alta activitat que van tenir en un grup de Telegram específic de Catalunya durant aquells mesos.

Efectivament, els mossos fan feina contra la ultradreta violenta, com fa poc es van fer unes detencions de Núcleo Nacional, però calen més mitjans i més determinació per fer front a grups com de The Base, Núcleo Nacional o Deport Them Now. Aquest Parlament ja ho va dir fa uns mesos, al juliol: calen més mitjans, cal més determinació. Consellera, quines mesures han pres per millorar la feina i per poder tractar amb més contundència l'amenaça que suposa la ultradreta violenta?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Diputat, en primera instància, li vull agrair el compromís que sempre expressa públicament i amb la seva feina com a diputat pel combat d'aquells extremismismes violents, en aquest cas, abordant l'extremisme violent dels plantejaments d'extrema dreta.

Per part de Mossos d'Esquadra, i especialment de la Comissaria General d'Informació, es treballa en una estratègia a tres bandes, que és la prevenció, la detecció i la intervenció. Durant el 2025, s'han rebut un total de 204 alertes per radicalització violenta, un onze per cent es corresponen amb casos com als que vostè feia referència, de la ultradreta; tres estan sota mandat judicial i sota la fiscalia. I en aquest cas, Mossos d'Esquadra col·labora estrictament en aquesta investigació sota els paràmetres judicials i de la fiscalia. Per tant, aquesta és una informació que s'està treballant i la policia, en aquest cas, fa de policia judicial.

En relació amb la determinació que vostè ens demanava, dir-li que estem treballant en una estratègia sobretot de prevenció. S'han incrementat durant el 2025 un vint per cent les formacions que es fan en diferents àmbits i en diferents departaments de la Generalitat, especialment en els educatius. Estem fent formació en l'àmbit educatiu per evitar aquests radicalismes, aquestes expressions que estan fora del respecte cap als drets humans en entorns escolars, en entorns de pràctica i llibertat religiosa, i aquesta feina està donant bons resultats. S'han fet un total, com li deia, de 243 formacions, que representen un increment del vint per cent de les jornades formatives, que s'han adreçat a un total de 6.344 professionals dels diferents àmbits.

Dels diferents processos i alertes de radicalització que ha rebut el Cos de Mossos d'Esquadra, moltes d'elles estaven en estat primerenc i no van arribar a ser amenaça. Del total de les que estan relacionades amb la ultradreta, com li deia, tres estan vinculades a investigacions judicials, i aquí, doncs, clarament el Cos de Mossos d'Esquadra hi col·labora. La nostra determinació i la determinació del Cos de Mossos d'Esquadra per combatre qualsevol tipus de radicalismes extrems i violents que posen en joc la convivència és total.

Òbviament, estem treballant en una estratègia del pla estratègic 2040 per reforçar tots els mecanismes que tenim per treballar, també, des de l'àmbit de la Comissaria General d'Informació.

Crec que aquest és un combat que interpel·la a tot aquest hemicicle. Hem de defensar els drets humans, hem de defensar la llibertat i hem de combatre amb tota la força del sistema i de la llei els extremismismes violents.

El president

Vol repreguntar, senyor diputat? (*Pausa.*) No.

Pregunta al Govern sobre la inscripció a mitjan curs als centres educatius d'alumnat immigrant provinent de la matrícula viva

310-00356/15

La següent pregunta és sobre la inscripció a mitjan curs als centres educatius d'alumnat immigrant provinent de la matrícula viva. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ensopeguem que la consellera Niubó està de baixa per raons mèdiques. Li desitgem una ràpida recuperació. Però no ens podem estar de dirigir aquesta pregunta al Govern socialista, perquè considerem que els fets són greus i suposen una invasió competencial absolutament inadmissible contra els ajuntaments catalans.

Com és possible que el departament estigui escolaritzant i, per tant, ocupant places de les nostres escoles municipals sense requerir als alumnes l'obligatorietat d'estar empadronats al municipi? Ho dic en genèric perquè vull suposar que aquest acte negligent no el cometen només a Ripoll o contra els ripollesos. Com és possible que sense que estiguin empadronats al municipi, sense que l'ajuntament els hagi incorporat oficialment al cens i hagi pogut, per tant, verificar mitjançant inspecció policial, la veracitat de la informació aportada, vostès adjudiquin places escolars del nostre terme municipal? Com és possible que hi hagi ripollesos que volen fer un canvi d'escola i vostès els hi neguin al·legant manca de places lliures i, en canvi, trobin places lliures de manera immediata per a qui acaba d'arribar i ni tan sols consta al nostre padró?

S'han begut l'enteniment? Per a qui treballen vostès? Per als catalans o per als estrangers? Qui els paga la nòmina al cap del mes? Els catalans o en Mohammed VI? Fins a on estan disposats a arribar per defensar aquest model multicultural fallit que ens tensiona les aules i ens rebaixa el rendiment escolar?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Jo li demanaria a la senyora Orriols que vostè sí que utilitzi la seva nòmina per estudiar, perquè ho fem així perquè ho diu la llei. I és una mica preocupant que vostè no conegui la normativa que ho empara.

La matrícula viva és un fenomen habitual al conjunt del territori. Parlem de l'alumnat que s'incorpora al sistema educatiu un cop iniciat el curs per múltiples circumstàncies: canvis de domicili, situacions socials sobrevingudes, trasllats laborals o familiars. I la normativa és clara: cap infant –ho repeteixo–, cap infant pot quedar-se sense plaça escolar durant el curs. És un dret dels infants i un deure de l'Administració garantir-lo.

Tant és així que els requisits són especialment inclusius: des de l'aprovació de la LEC, el padró no és un requisit legal per a l'escolarització. Per assignar la plaça a l'alumnat un cop ha començat el curs, només ha d'acreditar que s'ha mogut i, per tant, és suficient la sol·licitud d'empadronament. I per als alumnes de procedència estrangera que no han estat escolaritzats mai a Catalunya, ni tan sols fa falta aquest document. Així ho recull el Decret 11/21, del 16 de febrer, de la programació de l'oferta educativa.

Senyora Orriols, l'educació és un dret universal i no pot dependre de consideracions ideològiques. I el Govern garanteix aquest dret, perquè estem parlant dels drets dels infants.

Debats com el que vostè planteja, li he de dir que ens preocupen, perquè francament, només hi veig dues opcions: o vostè desconeix la normativa, fet que és una mica greu pel càrrec que vostè ostenta en aquest Parlament i com a batllessa a Ripoll, o bé la coneix i decideix ignorar-la perquè l'únic que li importa és l'origen d'aquests alumnes. A nosaltres no ens importa el seu origen; ens importa que són infants i ens importa sobretot el seu futur, i el futur de tots els alumnes de Catalunya. Perquè el seu futur és el de tots. Si ells o elles prosperen, prosperarem tots i totes nosaltres. I si ells fracassen, senyora Orriols, haurem fracassat tots i totes nos-

altres. Em preocupa que vostè no ho comparteixi sent diputada d'aquesta cambra i alcaldessa de Ripoll.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ves que Aliança Catalana... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora.)* Perdó, Aliança Catalana és aquí, precisament, per canviar aquestes normatives que vostès han anat implantant, normatives que fomenten, evidentment, l'efecte crida.

«La sessió abordarà qüestions rellevants i d'interès per al professorat, com ara els canvis en els horaris i en els descansos i l'impacte que tenen en el rendiment i els nivells d'energia de l'alumnat, les pautes bàsiques d'hidratació i alimentació abans i després del dejuni, suggeriments per adaptar activitats com l'assignatura d'educació física, les sortides o les jornades especials.» Són recomanacions de l'Oficina d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona als centres educatius per afrontar el ramadà. Els sembla bé modificar horaris d'activitats escolars i sobrecarregar d'instruccions ideològiques el nostre professorat per privilegiar la comunitat musulmana? Ho troben normal això? És que és surrealista.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. L'hi torno a repetir, perquè crec que no ho ha entès: l'educació és un dret universal i aquest Govern el garantirà a tots els municipis de Catalunya, de les Terres de l'Ebre a la plana de Lleida, a les comarques centrals i també a Ripoll.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les exportacions agràries.

Pregunta al Govern sobre les exportacions agràries

310-00357/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerria i Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

President, bon dia. En primer lloc, voldria destacar una dada important per a les Terres de Lleida i per al conjunt del regadiu del Segarra-Garrigues, la tramitació i l'emplenament del pantà de l'Albagés, una infraestructura clau per al desenvolupament del nostre territori, per a l'increment de la producció agroalimentària.

En segon lloc, i lligat amb aquest augment futur de la producció agroalimentària, les dades fetes públiques per Prodeca, l'eina del Govern per impulsar la internacionalització del nostre sector agroalimentari, evidencien que Catalunya consolida el seu lideratge exportador. Confirmen que la producció agroalimentària catalana és avui un dels grans pilars de la nostra economia: 16.903 milions d'euros en exportacions el 2025, amb un increment del 7,48 per cent, representant un superàvit comercial i un increment anual del 85,74 per cent en deu anys.

Parlem d'un dels pals de paller de les exportacions del país, amb presència en 196 països, que projecta qualitat, diversitat i capacitat d'adaptació als mercats internacionals. I ho fa amb la base de tot plegat, la base de la història de la humanitat: l'alimentació. Aquest èxit no només és econòmic; és territorial i social, és ocupació al món rural, és transformació agroindustrial, és arrelament, és cohesió i equilibri de país. Perquè mentre produïm aliments cuidem el territori i el país.

Des del Grup Socialistes i Units per Avançar compartim la idea que l'agroalimentària ha de ser una política estratègica, més encara en el context geopolític actual. Ens hem d'anticipar, invertir i acompanyar institucionalment. Per això li preguntem: com pensa el Govern consolidar aquest lideratge exportador reforçant la competitivitat, la innovació i la internacionalització de les nostres empreses agroalimentàries i alhora garantir que aquest creixement es tradueixi en més valor afegit, més rendibilitat per al productor i més oportunitats d'ocupació i serveis al món rural?

I en aquesta línia, quines accions prioritàries impulsarà el departament per convertir aquest rècord exportador en una palanca de reequilibri territorial i de prosperitat compartida arreu del país?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputat, miri, vostè ha dit dos exemples de política útil i jo n'afegiré alguns més. Política útil és després de vint anys posar en funcionament l'embassament de l'Albagés, i després de cinc anys de tràmits administratius; per tant, avui ja està en funcionament.

Jo em pensava que avui aquí em preguntarien i m'exigirien també respostes de política útil per les ventades i les destrosses als hivernacles, a les muscleres i als regadius de l'Ebre. Per tant, aquí també vam estar-hi i, evidentment, hi estem treballant per resoldre-ho.

Política útil també és la feina que hem fet, dolorosa però necessària, per aixecar les restriccions aquest divendres de la dermatosi nodular.

O política útil és cridar a la participació a les eleccions agràries i demanar a tots els que estem aquí..., que els interlocutors del sector agrari sortiran de les eleccions de divendres i, per tant, també cridar, també, a la democràcia al camp.

I la política útil també és acompanyar, ajudar i agrair la feina de les exportacions agroalimentàries. En un entorn extremadament complex, les dades són històricament bones: set per cent de creixement de les exportacions agroalimentàries catalanes, 16.900 milions d'euros –rècord històric–; superàvit comercial –aviso–, 104 per cent de superàvit comercial.

Quan dieu: «No som autosuficients en alimentació»; sí, tenim superàvit comercial en alimentació a Catalunya. Primera comunitat autònoma de l'Estat; no ho érem l'any passat, per tant, recuperem la primera posició. Multipliquem per set la mitjana europea d'exportacions agroalimentàries. Multipliquem per dos la mitjana espanyola d'exportacions agroalimentàries. Rècord d'empreses exportadores catalanes a l'exterior, 3.225; no són només les grans les que exporten, 3.225 –rècord històric– empreses catalanes exporten.

En deu anys, augment del vuitanta-cinc per cent de les exportacions agroalimentàries. I el que és més sorprenent, a mercats tercers, augment del deu per cent; i en alguns mercats com el Vietnam, setanta-dos per cent d'augment, o Orient Mitjà, quaranta per cent d'augment. I altres països..., similar.

Quin és el secret? Col·laboració publicoprivada. Gran feina de Prodeca; gran feina d'Acció; d'Empresa, conseller; d'Icex,0 i de tota la xarxa pública distribuïda pel país.

Molt important, s'estan generant moltes oportunitats i Catalunya hi hem de ser, moltes oportunitats en països emergents.

I per últim, em diran: «I la renda agrària?» Properament sortirà la renda agrària. Ja els dic que serà un resultat també històric, segurament el millor de la història.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'informe social de Catalunya 2025.

Pregunta al Govern sobre l'informe social de Catalunya 2025

310-00358/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia, honorable consellera Martínez Bravo. El passat 17 de febrer es va presentar el primer informe social elaborat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, una eina pionera i d'orientació de les polítiques públiques, realitzat en base a un important volum de dades facilitades per l'Idescat. Un diagnòstic d'un país en transformació que proporciona una radiografia de la situació actual, detectant les fortaleces i les febleses a les que ens enfrontem col·lectivament, amb l'objectiu d'esbossar polítiques públiques per poder donar resposta als diferents àmbits i territoris que analitza el document. Un diagnòstic integrat que connecta pressions socials, condicions de vida i polítiques públiques.

No parlem d'un inventari de dades ni d'un programa electoral, tampoc d'un programa de mesures ni d'una proposta tancada; parlem d'un document necessari, perquè ens ajuda a entendre millor què està canviant, com afecten aquests canvis la vida dels catalans i les catalanes i on es concentren els riscos socials, a més d'esdevenir una eina útil per reforçar la capacitat preventiva de les polítiques públiques, i ens orienta en l'acció pública a seguir.

Per tot això, consellera, quina valoració fa el Govern sobre la presentació per primera vegada d'aquest informe social de Catalunya 2025?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Gràcies per la pregunta, diputada. Gràcies per l'explicació sobre la importància d'aquest primer informe social, que hem posat en marxa perquè el nostre Govern, a més d'estar a peu de carrer al costat dels alcaldes i alcaldesses i parlant amb les persones, també vol posar el rigor, les dades i les millors pràctiques a nivell internacional pels grans reptes de país que tenim, com la creació i la promoció de la prosperitat compartida.

I aquest informe, què diu? Posa de manifest que l'estat del benestar català té fortaleces indiscutibles i en alguns àmbits és dels millors de tot el món, però també hi ha reptes que han sorgit en les últimes dècades, que han fet que les administracions no s'hagin ajustat amb l'agilitat necessària, i és aquí on posem l'enfocament. L'informe parla dels reptes del cost de la vida, del cost de l'habitatge, del repte de la pobresa infantil i de l'envelliment, qüestions que necessiten redoblar els esforços

i qüestions totalment alineades amb les prioritats que té aquest Govern des del primer dia. I amb un denominador comú: la necessitat urgent de generar prosperitat, però assegurar-nos que aquesta sigui veritablement compartida.

La setmana passada vaig poder participar en una taula rodona d'alt nivell amb dos dels principals economistes a nivell internacional, Gabriel Zuckerman i Branko Milanovic –el Departament d'Economia va fer una altra xerrada aquesta setmana amb Branko Milanovic–, i posen de manifest algunes dades que ens haurien de fer reflexionar. De tota la riquesa generada al món en els últims vint-i-cinc anys, el quaranta-u per cent de la riquesa addicional creada ha anat a mans de l'u per cent més ric a tot el món. Aquesta és una realitat subjacent del món, però que només amb governs compromesos amb la generació d'una prosperitat compartida li podem donar resposta. Llavors, davant de les sucursals de Trump que tenim en aquest Parlament i davant d'alguns partits, alguns nous imitadors que els hi estan sortint recentment, opcions que l'únic que volen és distreure d'aquesta realitat subjacent parlant d'abaixar els impostos, criminalitzar la població migrant i desprestigiar l'estat del benestar, davant de tot això, un govern que posa totes les dades, tota l'empatia i tot el rigor a treballar per generar prosperitat, però que aquesta sigui veritablement compartida.

Moltes gràcies.

El president

I la darrera pregunta és sobre les dades de la cultura.

Pregunta al Govern sobre les dades de la cultura

310-00359/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Consellera Hernández, l'esperada llei de drets culturals ha iniciat la seva tramitació parlamentària i, per tant, ja som més a prop de poder contribuir a enfortir els valors democràtics i l'estat del benestar, blindant els drets culturals de la ciutadania. Ha comptat amb una àmplia participació dels sectors i de la professió i té voluntat de consolidar els pilars del sistema cultural català.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, treballarem amb mà estesa i cercant el consens per fer una norma que representi el conjunt del territori en la seva diversitat i pluralitat, garanteixi els drets de la ciutadania i el seu accés a la cultura, sigui moderna i avançada i, alhora, sigui referent per als catalans i les catalanes, visquin on visquin i sigui quina sigui la seva situació socioeconòmica.

Per tant, per fer una anàlisi acurada i ajustada a la realitat cal implementar accions adients i cal que ens dotem d'un observatori de la cultura sòlid i útil, com fa anys que reclama el Conca. Per tant, caldrà posar en marxa un espai públic per recopilar i difondre dades, estadístiques, informes, anàlisis sectorials i recursos culturals a partir de la informació generada per totes les administracions, centres de recerca, entitats, fundacions, empreses i món associatiu. Perquè les polítiques culturals encertades pensem que són aquelles que tenen ambició de servei públic, es dissenyen amb equilibri i justícia social i territorial, contribueixen a fer avançar la societat i les persones i, per tant, necessiten una font de dades transparent, robusta, actualitzada i transversal.

Honorable consellera, per tot això, volem preguntar-li per les iniciatives que ha posat en marxa el seu departament per conèixer els comportaments, les demandes i necessitats culturals de la població a partir dels canvis en els hàbits de consum

cultural per franges d'edat, accessibilitat social i territorial, l'impacte de la cultura als barris, les viles i els pobles de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Doncs sí, efectivament, diputada Garcia, disposar de dades i posar-les a disposició de la ciutadania és un exercici necessari de transparència i d'eficiència administrativa, i poder analitzar i entendre aquestes dades ens permet dissenyar polítiques públiques que responguin a les necessitats de la gent i, sobretot, als reptes de país, com vostè deia. Això és clau en l'àmbit cultural, com així ha subratllat el Conca, com també vostè apuntava, en diversos informes i com fa temps que demana el sector cultural.

Aquesta visió és compartida també per la UNESCO i es va expressar en el document final de Mondiacult 2025, en el qual es posa de manifest la necessitat de disposar de mecanismes de comparació de dades i rendició de comptes més sòlids i més rigorosos. És en aquest sentit que el projecte de llei de drets culturals que està en tramitació en aquesta cambra estableix justament la creació d'un observatori de la cultura per recollir, elaborar i posar a l'abast de la ciutadania les dades sobre la vida cultural, els recursos públics invertits, l'avaluació dels impactes i el seu retorn social.

I per això, avançant-nos a l'aprovació d'aquesta llei i atenent, justament, la demanda del sector cultural, el 27 de gener vam aprovar la creació d'un programa temporal per a la creació de la plataforma de dades i l'impuls de desenvolupament de públics de la cultura. Aquest és un projecte del Departament de Cultura que està vinculat a l'àmbit de l'administració digital i la governança de dades, que impulsem en coordinació amb la Secretaria de Telecomunicacions i Transformació Digital del Departament de la Presidència. Aquesta plataforma ha de ser l'eina bàsica per recollir les dades generades per diversos àmbits culturals, tant públics com privats, com vostè apuntava, i posar-les a disposició de tothom per desenvolupar polítiques culturals basades en fets, basades en la dada, no en intuïcions i per controlar-ne el seu impacte.

En definitiva, aquest programa ens ha de permetre desenvolupar sistemes de dades i indicadors sobre drets culturals i fer-los públics, integrar i estructurar la informació necessària per a l'anàlisi dels sectors culturals i l'avaluació de les actuacions de les administracions públiques, impulsar el disseny de polítiques dirigides a l'ampliació i la fidelització dels públics de la cultura –molt important–, incorporant conceptes de major diversitat i inclusió social.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, procedirem a la substanciació del nou punt de l'ordre del dia, consistent en el debat i votació de la sol·licitud del Grup Parlamentari de Junts de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya. A continuació, obrirem un torn d'intervenció per posicionar-se per un temps màxim de tres minuts, tal com vam acordar.

Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya

361-00033/15

En primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el seu portaveu, el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs moltes gràcies, president. Efectivament, nosaltres, Junts per Catalunya, la setmana passada vam registrar una petició de compareixença del president Illa pel col·lapse que pateix el nostre país i avui ho portem aquí a votació. La justificació? Ho ha explicat molt bé la nostra portaveu... Perdó, el portaveu soc jo! (*Rialles.*) La nostra presidenta de grup parlamentari, la Mònica Sales, ho ha explicat molt bé en la pregunta al president.

Tenim un govern que és dependent, que és incompetent i, a més a més, ara hem vist que a més a més és inestable: «dependent» perquè no és capaç de plantar cara a Madrid davant de la submissió amb el dèficit històric d'inversions, amb l'espoli fiscal, l'espoli competencial, etcètera, etcètera. És també «incompetent» perquè aquest Govern va arribar aquí traient pit que serien els de la gestió i resulta que el país ens cau a trossos: tenim vagues de mestres, vagues de metges, tenim manifestacions de pagesos, de pescadors, Rodalies és un desastre, s'han gestionat de manera, evidentment, molt malament les alertes meteorològiques, hem vist també com la pesta porcina africana està en aquests moments descontrolada... I nosaltres ja els hi vam advertir des del primer moment que, sense defensar la nació, era impossible tenir una bona gestió; que la dependència i la incompetència van lligades de la mà.

Però com deia, a més a més, hem vist ara que és un govern inestable perquè preten aquest divendres –demà passat– presentar uns pressupostos que no tenen els suports suficients, que estan només amb l'acord dels sis diputats..., de 135 d'aquesta cambra..., els sis diputats dels Comuns, i, per tant, uns pressupostos de submissió a les polítiques de Colau que pretenen que aquestes polítiques d'Ada Colau s'exportin arreu del territori i aquí, com saben, president, no ens hi trobaran.

I vostè, president, va tornar –i ens alegrem molt que hagi tornat i que hagi tornat amb molt bones condicions i recuperat, i sap que ho diem de cor–, però vostè va tornar i va dir «sé el que necessita Catalunya». Doncs, escolti'm, què millor que personar-se i comparèixer aquí al Parlament i no deixar-ho només en un simple titular, com sempre, de propaganda. Nosaltres, Junts per Catalunya hem set propositius en educació, en salut, en primer sector, hem set propositius en mobilitat, en habitatge, en emergències, en finançament, en l'ascensor social, en salaris, en pensions, en fiscalitat, en drets socials, etcètera. I vostè? Vostè es nega, de moment, a comparèixer aquí. Abans ha dit que sí, ens ha anunciat que sí, que el seu grup votarà a favor d'aquesta compareixença. Ens n'alegrem, és el que tocava. Però li hem de dir que ahir a la Junta de Portaveus el seu grup, el Partit Socialista, va votar en contra que vostè comparegui. Per tant, simplement han canviat el vot perquè han vist les orelles al llop.

Per tant, nosaltres li diem que si és bo per fer aquesta gira mediàtica que ha fet en aquests deu dies que fa que ha tornat, que hi ha tres entrevistes, una compareixença a mitjans, ha fet també deu actes...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Salvador Vergés i Tejero

Sí, acabo, senyor president. Doncs ha de ser bo també per comparèixer aquí a la seu de la sobirania popular, que és el Parlament, perquè governar no és fer propaganda, sinó que governar és liderar i respondre davant del país.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Bentornat, president Illa. Bé, nosaltres creiem que el president de la Generalitat ha de comparèixer les vegades que calgui davant la cambra a rendir comptes. És evident que amb la seva absència, amb la seva malaltia, doncs al país li han passat moltes coses i s'han posat en evidència unes infraestructures –titularitat de l'Estat, encara algunes d'elles titularitat de l'Estat o totes elles titularitat de l'Estat–, tant les infraestructures ferroviàries com les viàries d'alta capacitat, doncs unes han fet fallida i han generat no garantir el dret a la mobilitat dels ciutadans i les ciutadanes –en aquest cas, Rodalies va entrar en caos–, però també les infraestructures viàries han sofert i han patit –o pateixen–, tant l'AP-7 com l'AP-2. Però també li han passat coses al país, hi han hagut moltes mobilitzacions: vaga de metges, vaga de mestres, mobilitzacions dels pagesos del nostre país. Per tant, el president ha d'explicar a la cambra com veu el futur, quin és l'horitzó per a Catalunya i quin és l'horitzó, en tot cas, què té l'actual Govern.

Per aquests motius, Esquerra Republicana creu procedent que el president ha de comparèixer en els terminis que també estableix el reglament de la cambra i, per tant, nosaltres hi votarem favorablement.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *President Illa*, nos alegramos sinceramente de que esté de vuelta y recuperado. Pero Cataluña está en colapso permanente y nos encontramos un presidente que se esconde y un gobierno absolutamente fuera de servicio. Sus explicaciones no pueden reducirse a lo ordinario, como lo es esta sesión de control, y a una comparecencia y algunas entrevistas cerradas y encapsuladas en el Palau de la Generalitat. La situación es extraordinaria y debe dar explicaciones de forma extraordinaria y comparecer inmediatamente en este Parlament, no dentro de unas semanas o cuando la agenda le permita, sino cuanto antes.

Cataluña, como he dicho, atraviesa una situación de colapso evidente y sostenido: la sanidad tensionada hasta el límite, la educación encadenando conflictos y los servicios públicos desbordados, y lo más preocupante, el caos de *rodalies* y las huelgas: huelgas en la educación, en la sanidad, huelga en Ferrocarrils de la Generalitat, de trabajadores públicos de sectores que no salen a la calle por capricho, sino por hartazgo. Cuando quienes sostienen los servicios públicos paran, lo que están diciendo es que el sistema no funciona, y cuando el sistema no funciona, el máximo responsable no puede esconderse. La acumulación de conflictos laborales, la creciente frustración social y la percepción de deterioro en los servicios esenciales no son anécdotas en Cataluña, son síntomas de que hay un modelo que hace aguas. Y ante eso no bastan comunicados ni campañas institucionales, hay que dar la cara y no solo en la sesión de control durante dos minutos y medio.

Comparecer, *president*, es asumir responsabilidades, es explicar por qué, pese a la elevada presión fiscal, los servicios no están a la altura de lo que merecen los catalanes, es detallar qué medidas urgentes piensa adoptar este Gobierno para frenar este deterioro.

El Parlament, señores del Partido Socialista, no es un decorado. Aquí se representa al conjunto de los catalanes, y los catalanes merecen respuestas claras sobre

qué está pasando y hacia dónde va Cataluña. Cuando hay huelgas encadenadas, cuando hay servicios tensionados, cuando crece la sensación de deterioro y descontrol, el silencio no es prudencia, es ausencia de liderazgo.

Por respeto institucional, por responsabilidad política, *president*, debe comparecer ya. Cataluña no puede esperar.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Desde el Grupo Parlamentario de VOX exigimos que Illa comparezca en el Parlament por dos motivos claros. Primero, transparencia. Un *president* no puede reaparecer, tras un mes de baja –que nos alegramos de que esté otra vez aquí–, a través de medios de comunicación que, encima, están financiados por él mismo y con unas audiencias ridículas. La cara se da en el Parlament de Catalunya ante los representantes de los catalanes y sin preguntas pactadas.

Segundo, por responsabilidad política. Los problemas de Cataluña no son cosa de un mes, pero lo de este mes ha sido de traca valenciana. *Rodalies* colapsadas, la A-7 cortada, huelga de médicos maltratados, huelga de profesores olvidados, huelga de payeses traicionados, peste porcina mal resuelta, temporales que destapan carencias, inseguridad sin soluciones, vivienda en propiedad inaccesible, una presión fiscal creciente que ahoga familias, empresas y trabajadores. O sea, un sinfín de problemas.

Y todo ello es fruto de años de gestión compartida en el Estado y en la Generalitat de Catalunya, de socialistas, comunistas y separatistas, que llevan años siendo socios en el Estado y en la Generalitat. Y con un Gobierno actual que preside el señor Illa que tiene mucho discurso y muchos titulares, pero muy poco cambio real, por no decir ninguno.

Por todo ello, Illa debe dar la cara, realizar un cambio radical en sus políticas o convocar elecciones.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies. Nosaltres també entenem que després del que ha succeït aquest mes, un cop ha tornat el president –i, evidentment, celebrem que estigui recuperat–, és bo que la cambra pugui conèixer la seva opinió i puguem, evidentment, debatre sobre el que ha succeït. Li hem dit sempre, la nostra màxima prioritat en aquesta legislatura és habitatge i trens. I és evident que hem patit una situació de caos en una de les principals infraestructures del nostre país; per a nosaltres, la més prioritària.

Serà també un debat que servirà per valorar com hem arribat fins aquí. Perquè alguns parlen de que, no?, la Catalunya dels 8 milions tensiona els nostres serveis públics. Semblaria que els 8 milions han arribat de cop. I també podem saber què estaven fent, mentre Catalunya creixia, alguns, fins als 8 milions. O podem parlar també de què van fer durant deu anys alguns consellers i algunes conselleres de Territori quan gestionaven, en aquest cas, per exemple, les nostres infraestructures, i per què mai van resoldre, si era tan fàcil, el contracte de Renfe.

I finalment, senyor Vergés, li exigeixo respecte –respecte. «Alcaldessa Colau», igual que és «alcalde Trias», no «la Colau», «alcaldessa Colau». I la cap del meu grup i la meva *jefa*, per dir-li clar i català, es diu Jéssica Albiach, com la seva es diu Mònica Sales, que sembla que se n'oblida.

I finalment també l'hi dic: miri, nosaltres acordem pressupostos, sí, i màxim respecte; com vam votar els del senyor Torra, com vam votar els del senyor Giró. Si servien abans, no tan dolents serien els nostres vots.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Ben tornat, president. Nosaltres, evidentment, donarem suport a aquesta compareixença del president. Lamentem que l'haguem de demanar. Després, doncs, d'aquest mes de baixa i amb tot el que ha passat, pensem que vostè mateix hauria d'haver demanat comparèixer i no fer-ho només amb entrevistes. Entrevistes en què, cal remarcar-ho, ha fet zero autocrítica de totes les problemàtiques que arrossega el país i que s'han vist accentuades, precisament, aquests darrers mesos. I no només parlem dels problemes de mobilitat que té el país, parlem de l'educació, parlem de la sanitat, parlem de l'habitatge, parlem de la pagesia i del sector pesquer, de la pobresa generalitzada i dels problemes de moltes famílies per arribar a final de mes.

Vostè ens va dir que aquest, el seu Govern, venia aquí a normalitzar el país i a gestionar bé. I el que ens trobem és un caos, un col·lapse, un estar al límit com mai havíem estat en les darreres dècades. Ens trobem amb un país que cau a trossos i vostè l'únic que està normalitzant en aquest país és la monarquia, és la repressió que continua, l'espanyolització –sigui als cartells de l'AP-7, sigui amb els cossos dels Agents Rurals o amb els problemes que té la ciutadania per parlar en català als serveis públics. Aquesta és la seva normalitat. Nosaltres pensem que no, que ha de donar la cara i que el país necessita unes millores que vostès no estan afrontant, ni estan donant la cara.

I que, evidentment, no estan donant resposta als acords que pren aquest Parlament de Catalunya. Perquè vostè diu que no serveix de res cessar la consellera Paneque, però recordi que aquest Parlament ja li ha demanat dos vegades que ho faci i que, si no ho fa, vostè assumeix la responsabilitat d'aquesta mala gestió del caos ferroviari.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, votarem a favor de la compareixença. Primer, perquè considerem que els governants han de donar explicacions i retre comptes regularment al ciutadà que els paga la nòmina al cap del mes. I segon, perquè tenim un govern instal·lat en la propaganda més que no pas en la resolució de la nostra quotidianitat. Van fent la viu-viu, qui dia passa legislatura empeny, no fos cas que convoquessin eleccions i perdessin algunes d'aquestes cadires que ara mateix escalfen.

Mentre vostès trampegen la situació avalant regularment mesures de l'extrema esquerra a canvi d'aprovar decrets llei i modificacions de crèdit, Catalunya veu com es degraden les seves infraestructures i serveis públics, com augmenta la criminalitat i com avança la substitució cultural i demogràfica. La situació cada cop és més tensa i insostenible. Per tant, sí, toca comparèixer.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la seva portaveu, la diputada senyora Elena Díaz Torrevejanu.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, president. El nostre grup parlamentari votarà a favor d'aquesta sol·licitud de compareixença. I ho fem des d'una convicció molt clara: la transparència i la rendició de comptes, que són el segell d'aquest Govern. Segurament, el president Illa és el president que més vegades ha comparegut en aquesta cambra i així ho continuarà fent.

Que el president comparegui en aquest hemicicle per explicar la situació del país és positiu, és sa i forma part de la normalitat parlamentària que defensem. Ara bé, una cosa és defensar la transparència i una altra molt diferent és acceptar el marc polític que alguns ens intenten imposar. Perquè avui no som davant d'un col·lapse de Catalunya i convé dir-ho alt i clar, Catalunya ni està col·lapsada ni els seus serveis públics s'estan enfonsant, com alguns pretenen traslladar a la ciutadania.

Tenim reptes, sí, però convertir els problemes reals en un relat catastrofista no ajuda a resoldre'ls. Al contrari, genera desconfiança en institucions que cada dia sostenen milers de professionals compromesos amb el benestar col·lectiu.

Diputats de Junts, parlar de col·lapse potser els hi dona titulars, però no descriu la realitat complexa del nostre país. Perquè mentre vostès dibuixen un escenari de caiguda lliure, hi ha hospitals que continuen salvant vides, escoles que continuen preparant els nostres joves i serveis socials que continuen acompanyant les persones més vulnerables.

El nostre grup parlamentari no comparteix ni el triomfalisme ni l'alarmisme, creiem en una mirada exigent, sí, però també responsable. I la responsabilitat implica reconèixer que els serveis públics necessiten inversió, estabilitat i acords, no discursos que alimenten la idea que tot falla.

De fet, moltes de les millores que avui estan en marxa, com són recursos per a l'atenció primària, reforços en l'educació o polítiques d'habitatge ambiciosos, neixen, precisament, d'acords polítics amplis i d'una voluntat d'avançar, no d'instal·lar-se en el bloqueig permanent.

A més, ja els hi recordem, si realment volen afrontar els reptes que tenim com a país, una de les eines més importants de què disposem són uns pressupostos negociats i acordats amb sentit de país. I, aquí, aquesta cambra té molt a dir.

Com deia, votarem a favor d'aquesta compareixença perquè volem que aquest debat serveixi per a alguna cosa més que per llançar consignes, volem que serveixi per contrastar models. Hi ha qui aposta per descriure una Catalunya esgotada, paràlitzada i sense rumb. Nosaltres veiem una Catalunya que, amb les seves dificultats, treballa de manera decidida per mostrar tot el seu potencial, que és molt.

Catalunya ho té tot, però també necessita estabilitat institucional, acords polítics orientats a reduir desigualtats. No necessita més dramatització, sinó solucions, acords i una política útil que estigui a l'alçada de la seva ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Després d'haver escoltat els diversos portaveus i, en la mesura que sembla que hi ha una unanimitat perquè es plantegi aquesta compareixença, pregunto a la cambra si la podem acordar per assentiment. *(Pausa.)* Sí?

Doncs queda acordada la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat.

Projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics

200-00015/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents

en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics. En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la diputada Susana Martínez Heredia, que en fou designada relatora.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Donem també la benvinguda al secretari d'Hisenda del Departament d'Economia, el senyor Antoni Fernández; a la directora general de Tributs, la senyora Natàlia Caba; al cap de l'Oficina de Relacions Institucionals, el senyor Adrià Díaz, i a tots els representants dels diferents agents econòmics i socials, representants municipals també, que avui estan convidats a aquesta sessió plenària. Moltes gràcies a totes i a tots per estar avui aquí.

Bé, arriba a aquest Ple el dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics. I, en aquest primer torn, faré la meua intervenció com a ponent relatora i, en segon torn, faré la valoració en nom del meu grup parlamentari.

Aquest projecte de llei procedeix del Decret 6/2025 convalidat en la sessió plenària tinguda el 7 de maig de 2025, sessió on també va ser votada la seva tramitació com a projecte de llei. La tramitació, que es va fer de forma conjunta amb la proposició de llei presentada per Esquerra Republicana el 6 de maig en relació amb aquest mateix tribut, integrant en una única tramitació les dues propostes legislatives.

Aquest projecte de llei ha estat tramitat pel procediment d'extraordinària urgència amb acord de Mesa el dia 15 de desembre de 2025 i a la Comissió d'Economia i Finances va estar nomenada la ponència amb representants de tots els grups parlamentaris excepte del Grup Mixt. I es van iniciar les sessions d'audiència pública amb un total de vint-i-tres compareixences; d'aquestes, vint van ser presencials i tres van ser per escrit.

Ens han fet arribar aportacions, reflexions, propostes des de diferents agents econòmics, socials i institucions, així com experts en la matèria, per tal de poder ampliar la nostra mirada. I un cop acabades les compareixences i en el termini establert, s'han presentat un total de quaranta-quatre esmenes a l'articulat i en la ponència s'han recomanat, no recomanat i transaccionat esmenes, arribant a un text del projecte de llei a la Comissió d'Economia i Finances que es va dictaminar el dia 27 de gener. I, avui, aquest dictamen permetrà aquest debat en aquesta sessió plenària.

Alguns grups parlamentaris van anunciar la reserva d'esmenes per al debat i votació en el Ple d'avui. En concret, vuit esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Junts, divuit esmenes reservades pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

I el text del projecte de llei que avui sotmetrem a votació consta d'una part expositiva, d'una part dispositiva estructurada en dos capítols, vuit articles, una de derogatòria i dues de finals.

L'objecte d'aquest projecte de llei és l'adopció de mesures en l'àmbit fiscal per donar resposta a l'emergència de l'habitatge i al turisme sostenible i assegurar una distribució justa de la càrrega tributària, incorporant així algunes modificacions relatives a aquest impost propi de la Generalitat, les quals es classifiquen en tres blocs: primer, l'increment de les tarifes segons l'afectació dels ingressos i les finalitats a les que es destina el Fons per al Foment del Turisme, i tercer, la modificació del recàrrec de l'Ajuntament de Barcelona i la creació d'un recàrrec per a la resta de municipis; articles i disposicions que modifiquen la Llei 5/2017, el text refós de la llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya i el Decret 75/2020, de turisme de Catalunya, i que deroguen els decrets 6/2025 i 10/2025, la disposició addicional del Decret 21/2025 i diversos articles del Decret 75/2020.

Com a ponent relatora del projecte de llei, voldria agrair el treball i l'esforç a tots els diputats i diputades que han participat en la ponència, als serveis del Parlament,

al lletrat, el lingüista i la gestora, que han facilitat tots els treballs de la ponència i han estat al nostre costat en tot moment; també un agraïment als assessors dels diferents grups parlamentaris per la seva tasca, als membres de la Comissió d'Economia i a tots els compareixents, tant presencials com per escrit, per les seves aportacions. Com a relatora, acabo amb el desig de que tinguem un bon debat d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada relatora. Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de cinc minuts, tal com vam acordar a la penúltima Junta de Portaveus. Té la paraula en primera instància, per defensar aquestes esmenes, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... Em falta la consellera Romero. Un any més; perquè li vull dir que un any més després som exactament on érem; un any després d'un decret llei improvisat que va néixer sense consens, sense rumb i només per satisfer determinades pressions ideològiques; un any després d'una decisió que va generar inseguretat jurídica, desconcert al sector i un soroll absolutament innecessari per al país. No és casualitat que arribem aquí tard i malament; és la conseqüència d'un govern que actua sense estratègia i al dictat dels seus socis més radicals, els Comuns. En dotze mesos hem vist rectificacions, pedaços, fins a quatre decrets i una tramitació legislativa per corregir el que no s'hauria d'haver fet malament des del principi. El problema no és la taxa en si: el problema és el mal govern. Quan es legisla a cop de titular el resultat és inestabilitat, i la inestabilitat la paguen els treballadors, les pimes turístiques, els hotels familiars, els càmpings, els albergs, el comerç local... Catalunya competeix al més alt nivell turístic, i, davant d'això, el Govern ha ofert dubtes i caos. Aquesta no és la manera de defensar un sector que genera ocupació, riquesa i cohesió social.

Des de Junts ho tenim clar i ho diem molt clar: el turisme és un bé de Catalunya; és una marca de país, projecció internacional, economia i territori –no l'enemic–, i, sobretot, no es pot barrejar amb el fracàs de les polítiques d'habitatge. El problema de l'habitatge no neix de visitants que passen tres nits en un allotjament regulat; neix de la manca d'oferta, de l'excés de traves i d'una política populista que ha generat més inseguretat que solucions. Demonitzar el turisme per tapar altres incapaçitats és una irresponsabilitat que debilita el país i la seva imatge al món. Nosaltres, des del primer dia, hem estat a favor de la taxa turística, i, sí, també estem oberts a revisar-la i a millorar-la, però fent-ho bé, fer-ho de forma endreçada i harmonitzada amb el sector i amb un bé finalista, equilibrat i competitiu. Per tant, que els recursos de la taxa turística servissin per reforçar serveis, promoció i sostenibilitat. El que no acceptem és convertir la taxa en una eina ideològica o merament recaptatòria. Si es carrega fiscalment sense criteri, qui acaba patint no és només el visitant, és tota la cadena de valor i, en última instància, la imatge de Catalunya.

I arribem al recàrrec municipal. Els ajuntaments són qui assumeixen el cost real del turisme, però el que ha fet el Govern no és empoderar-los, sinó utilitzar-los com a coartada; els traslladen la responsabilitat política, però no sempre les garanties ni l'estabilitat. Això no és municipalisme; això és desentendre's, és no tenir-los en compte. Si hi ha recàrrec municipal ha de ser amb autonomia real, que cada ajuntament decideixi lliurement si l'aplica, com, quan i en quina mesura; ha de ser amb suficiència financera real i amb regles clares i estables. No és el mateix un municipi de costa, amb forta estacionalitat, que un municipi rural que lluita per atraure visitants tot l'any. Catalunya no és uniforme, però el Govern continua legislant com si ho fos. El món local no necessita experiments ideològics; necessita previsibilitat. El

recàrrec no pot convertir-se en una eina de pressió fiscal encoberta per satisfer consignes polítiques; ha de ser una eina d'equitat territorial i corresponsabilitat real, i, si el Govern no és capaç d'entendre això, el que acabarà fent és carregar més pressió sobre el sector i més conflicte sobre els ajuntaments, i això, senyors, no és governar: és improvisar. I, sobretot, cal separar definitivament el debat turístic del debat de l'habitatge. Si el Govern vol abordar l'habitatge, que ho faci augmentant l'oferta i facilitant la construcció, no atacant un sector que és marca internacional.

Catalunya ha de ser ambiciosa, no un territori que improvisa. Diputats i diputades, avui votem una taxa que arriba després d'un any de desgavell, que no ha estat casual, sinó fruit d'una manera de governar basada en la improvisació i al dictat de les esquerres més extremes i populistes. Des de Junts continuarem defensant un model de país obert, competitiu i responsable, un model que entengui el turisme com a aliat estratègic, no com a adversari. Volem política rigorosa i seriosa, no volem decrets nyap; volem estratègia i no propaganda, i volem un govern que deixi de crear problemes per després presentar-se com a solució. Senyors, Catalunya mereix molt més.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller –bé, consellers–... El Grup Popular rebutja de manera contundent aquesta proposta d'incrementar l'impost de les estades als establiments turístics de la que són autors intel·lectuals els seus socis de govern, en aquest cas, en contra i a costa de tot el sector turístic, al que perjudica i penalitza aquest increment.

Respon a una visió ideològica que identifica el visitant com un enemic i que aposta pel decreixement, encara que això impliqui destruir la competitivitat del sector, un sector que aporta el dotze per cent del PIB i crea més de 400.000 llocs de treball; en moltes comarques, el turisme és la seva principal font de riquesa, i estem parlant d'una indústria estratègica per a Catalunya. Però això no és només una mesura fiscal, és una declaració de principis: han elevat a rang de llei la turismofòbia, la turismofòbia dels Comuns i d'Esquerra, que estan insistentment buscant el turista com un enemic, en aquest cas, el troben com un «invasor», i l'hotelier el troben com un «especulador». No busquen la manera de valorar la riquesa que es genera a Catalunya. Per tant, és una qüestió absolutament ideològica sobre un sector del que depenen moltes famílies.

I, a més a més, amb aquesta proposta desvirtuen la naturalesa de l'impost, que es va crear amb una determinada finalitat, com va ser millorar la qualitat del model turístic, reforçar les infraestructures i impulsar la promoció del territori. El sector ho va acceptar i en va ser corresponsable, perquè va trobar una finalitat adequada, però ja no ho és, ara s'ha desvirtuat; ara és una eina recaptatòria, un instrument fàcil per finançar despeses generals, per intentar finançar l'habitatge, que és conseqüència de la situació de les polítiques fracassades d'aquest Govern i del Govern d'Espanya, i, per tant, es desvirtua aquest impost i desvirtua el principi sobre el qual es va construir.

S'utilitza l'impost turístic com una font alternativa d'ingressos estructurals i es fa sense cap estudi d'impacte. No han aportat un estudi d'impacte, com afecta la competitivitat, i això ho han dit tots els compareixents, han dit com els hi afecta, com els penalitzarà i quines són les distorsions que generarà, a Catalunya..., un municipi sí, un municipi no, quant incrementen aquest recàrrec, ni totes les zones limítrofes amb Castelló o amb Aragó. Això no ho han estudiat i no pot ser que amb

aquesta falta de rigor aportin un decret llei que realment afecta i és letal per a la competitivitat.

El Grup Popular ha presentat dinou esmenes a aquesta proposta i cap ha estat acceptada, però n'hi ha una que realment desvirtua el seu relat sobre aquest turisme. Nosaltres hem demanat que els catalans..., no els catalans, els residents a Catalunya estiguin exempts d'aquest impost, perquè si veritablement aquest impost és per als turistes, els que resideixin a Catalunya no tenen per què pagar-lo (*alguns aplaudiments*); i, en canvi, vostès això no ho han acceptat. No per nacionalitat..., perquè sempre em diuen: «No, no, això no es pot fer.» Sí; no es valora la nacionalitat –al marge de la seva nacionalitat–: el que resideix a Catalunya. Això es fa a Balears i, per tant, és possible. El que passa és que vostès..., en aquest cas es veu la seva contradicció: busquen gravar el turista, però ens volen gravar a tots. Això és una pujada d'impostos a tots els catalans de manera encoberta i a tots els que ens movem a Catalunya, i penalitza tot el sector interior. Per tant, aquesta esmena no ha estat acceptada, i ho lamentem profundament.

Per altra banda, també hem presentat altres esmenes perquè els menors de divuit anys n'estiguin exempts, perquè Barcelona pugui tenir una exempció del setanta-cinc per cent en cas de que ho decideixi el seu ajuntament per al turisme de congressos, un turisme que aporta riquesa i que vostès estan posant en perill, perquè aquí el factor econòmic és molt important. Ara el Mobile –la setmana que ve– passarà de 600.000 euros de l'impost turístic a 1.200.000 euros. Escolti'm una cosa, això està penalitzat, i avui en dia les ciutats europees competeixen, i després, també, vostès aquí estan tractant al turisme d'una manera lineal, quan Catalunya és molt diversa, i no és lo mateix la costa que el Pirineu que les grans ciutats i la pèrdua de grans esdeveniments. Per tant, nosaltres, en aquest sentit, li demanem..., bé, li demanem..., estem en contra d'aquest impost. El turisme exigeix intel·ligència i bona gestió i no penalitzar-lo i no qüestionar el que és tot el sector i posar-lo, en aquest sentit, en unes grans dificultats de competitivitat.

El Partit Popular considera que el debat no és «més turisme» o «volem turisme o no»; és: quin turisme volem? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Un turisme de qualitat, un turisme que aportí, un turisme que es gestioni bé, amb intel·ligència, valorant Catalunya, amb les seves diferències i territorialment diferenciada..., atacar la desestacionalització i la diversificació. Un turisme científic, cultural, perquè el turisme el que aporta és tota la capacitat cultural de Catalunya i tot el benefici per al turisme, per al comerç, per al sector de la restauració. Perquè quan s'incrementa l'impost turístic...

El president

Ha d'anar acabant, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

...–acabo, senyor president– es redueixen les estades; quan es redueixen les estades, es redueix el consum, i quan es redueix el consum, penalitzen els restauradors, els comerços i a tots –i acabaré, senyor president.

El president

A continuació, per expressar el seu posicionament sobre el text del dictamen, per un temps màxim de cinc minuts, té la paraula en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Laia Cañiguerol Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Bon dia a tots els diputats i diputades, també a les persones que avui ens acompanyen en aquest debat i que han anat seguint aquests mesos.

En primer lloc, voldria començar fent una mica de repàs de com ha sigut l'evolució fins aquí. Esquerra Republicana vam ser *molt* crítics amb el primer text que va presentar el Govern, i això ho vam deixar molt clar aquí mateix. Es va fer a corre-cuita, de males maneres: va ser un decret aprovat a mitja temporada, sense consens ni amb els ajuntaments ni amb el sector, i la veritat és que això va desencallar un caos de decrets que va evidenciar una vegada més la mala gestió. Però, tot i així, Esquerra Republicana, a diferència d'altres, som tossuts en utilitzar els diputats i la força que tenim en aquest Parlament per fer rectificar i per fer avançar el país.

I per això han sigut mesos d'escoltar ajuntaments, sector, experts, fins a arribar aquí: a un acord a tres bandes, on s'han incorporat les reivindicacions que per nosaltres eren imprescindibles. Hi ha dos objectius transversals que han marcat les nostres propostes. Per un costat, canviar el destí dels diners que es recapten. Pensem que és molt diferent la situació que viu el país avui en dia que el 2012. El 2012 necessitàvem invertir tot el que recaptàvem en promoció turística, en crear aquesta marca de Catalunya com a destí turístic al món. Però avui en dia el que necessitem és poder gestionar el turisme, i per això és importantíssim que també hi hagi aquesta contribució al vint-i-cinc per cent d'habitatge. I és importantíssim que la taxa sigui una eina municipalista, perquè és un element clau. Són els ajuntaments qui cada dia han d'assumir les necessitats de gestionar el turisme.

I en tenim exemples claríssims. Hi ha molts ajuntaments en el nostre país que viuen un creixement de població en funció de l'època de l'any, i creixen les seves despeses en gestió dels serveis de neteja, de la seguretat, del manteniment dels carrers, de la preservació dels espais naturals, de la conservació del patrimoni cultural... I, de moment, qui ha de pagar aquest increment són els veïns i veïnes dels seus municipis. I nosaltres pensem que no, que tot aquest increment l'ha de pagar la taxa turística.

I el segon punt, que nosaltres considerem que és clau, que és que cal tenir en compte la realitat del país sencer, de la Catalunya sencera. No podem tractar Barcelona i la resta del país com si fos una única realitat, i per això hem presentat també propostes que van dirigides a que a la resta del país l'aplicació sigui gradual, que el nou recàrrec sigui desestacionalitzat, que es pugui escollir, que l'ajuntament pugui escollir si el vol aplicar tot l'any o només un període de liquidació. I, sobretot, l'hem fet proporcional, perquè no pot ser que sigui el mateix recàrrec per a un hotel de cinc estrelles o un càmping.

I després també hi havia qüestions concretes que eren imprescindibles. En primer lloc, calia diferenciar els albergs de joventut, perquè tenen una funció social i un paper diferent, i per això creem una nova categoria que permet que tinguin un impost però també un recàrrec municipal diferent.

En segon lloc, incorporem una demanda dels micropobles, de l'Associació de Micropobles. Fins ara, els ajuntaments només rebien taxa turística si cobraven més..., si tenien un import de més de sis mil euros. Ara el cobraran tots els ajuntaments. I això vol dir que molts ajuntaments petits que fins ara no rebien res, doncs, rebran ara també un impost de taxa turística.

Una altra qüestió important, que això també molts dels compareixents ho van manifestar: la importància del seguiment. I per això ara hi haurà dues reunions, hi haurà la publicació de les xifres, i podrem saber i comparar com s'està fent el repartiment.

I, per últim, una qüestió que per a nosaltres era clau també: els diners recaptats podran anar dirigits a finançar programes dirigits a famílies i joves. Perquè hi ha un trenta per cent de catalans i catalanes que no té dret..., que no es pot permetre fer vacances. I aquest trenta per cent no s'ho pot permetre pel nivell de vida, pel que han de destinar a habitatge, pel que han de destinar al cistell de la compra; no –com diuen alguns– per aquests seixanta cèntims que ara incrementaran els hotels de tres estrelles.

Per tant, per nosaltres totes aquestes consideracions eren imprescindibles, i a base de treballar aquests mesos pensem que hem pogut arribar a un bon acord.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. En primer lugar, quiero agradecer que hoy el señor Sàmpel esté en este hemiciclo, porque aquí no únicamente interpela a la consejera Romero. Aquí no únicamente hablamos de impuestos; hablamos de nuestra política turística. Y en esa política turística hoy hay unos triunfadores, que es, evidentemente, la extrema izquierda radical y la turismofobia de la CUP. Esa turismofobia de la que durante años han sacado rédito político: echar al turismo, echar a los turistas. Alguno dice «qué pesado». Pero es que los que se manifestaban, las pancartas en contra del turismo, en contra de los que mueven la economía, eran ustedes, no era yo. Y, claro... Qué nerviosos están algunos hoy.

La cuestión no es esa; la cuestión es que cuatro diputados de la CUP, con esa situación de extrema izquierda radical, la quieran aplicar..., es preocupante o no, siempre y cuando tengan un gobierno que sostiene esas políticas. Hoy el Gobierno de la Generalitat no quiere el turismo. No quiere a más de 400.000 trabajadores que viven del sector y no quiere el doce por ciento del PIB regional. Y digo «el Gobierno» porque es un proyecto del Gobierno, que, después de muchas improvisaciones, después de pasar varios decretos ley, después de que incluso los propios de Esquerra lo tumbaran, ahora estamos ante un proceso legislativo que han aportado una ponencia de ley sesgada –sesgada–, que se lo han cogido a un sector de extrema izquierda radical en contra del turismo y en contra de la economía de nuestra región, para alegar precisamente esa postura.

Dos artículos: el artículo 24 y el artículo 34, es decir, prácticamente lo que es modificar el destino de esa tasa turística y modificar el impuesto de esa tasa turística. Lo que han hecho es, en fin, doblar y aumentar exponencialmente lo que viene a ser la tasa y no únicamente los de tres estrellas, como se ha dicho por aquí, sino automáticamente todos los niveles. Todos los niveles y además lo que hacen es lo siguiente: y es que cogen y ahora dicen que ese veinticinco por ciento que realmente tenía que ser una tasa para la promoción del turismo, irá para vivienda. Mi pregunta es: ¿qué culpa tiene, señores comunistas de Comuns, una familia que viene libremente a visitar nuestra ciudad, de Barcelona, de Tarragona, de Lérida, etcétera, que viene aquí a mover la economía, a consumir..., qué culpa tiene de que ustedes hayan hundido el mercado de la vivienda? ¿Qué culpa tienen ustedes? ¿Qué culpa tienen ellos de que ustedes se hayan cargado el mercado de la vivienda? Absolutamente ninguna. Pero, claro, son ellos los que dicen que luego van a hacer cincuenta mil viviendas. No han abierto, no han entregado, ni un solo piso, ni mucho menos han puesto un ladrillo. Pero, en fin, así estamos en la situación.

Luego hay un tema que creo que es el relato. «No, és que aquí aquests diners aniran a les famílies de Catalunya.» Eso es falso –eso es falso. ¿Por qué VOX ha sido el único partido que ha insistido en la enmienda a la totalidad? Pues porque no podemos comprar el relato de la izquierda. No podemos comprar ese relato de decir: «No, es que los residentes en Catalunya a lo mejor, quizás, no paguen hotel.» Y mi pregunta es: oiga, ¿un señor de Zaragoza que viene a trabajar a Barcelona tiene que pagar tasa turística? ¿Eso es trabajo? ¿Eso es turismo? ¿Eso qué es?

Bueno, pues no se preocupen. Hablemos de los catalanes. Es decir, ¿un señor, una señora, una familia que va..., que quiere ir al pueblo de al lado, que lleva meses ahorrando para poderse ir de vacaciones, tiene la culpa que ustedes no puedan cuadrar unas cuentas públicas?, ¿y se tengan que ir y tengan que pagar la tasa turística?,

¿para luego pagar, y evidentemente a consejeros de más de cien mil euros? ¿Esa es la culpa de las familias que tienen? Absolutamente ninguna.

Porque, miren, ustedes solo compran un relato, que es el relato de la turismofo-bia, el relato de la extorsión fiscal y el relato de que ustedes pretenden seguir ex-torsionando a esas familias para pagar todos sus chiringuitos. Mire, Cataluña no necesita más tasas. Cataluña no necesita más burocracia. Cataluña lo que necesita es libertad económica y bajada de impuestos, porque, miren, ustedes lo que hacen aquí es, aparte de atacar de manera frontal al turismo..., ustedes lo que hacen es ata-car a las familias catalanas, y lo he explicado porque creo que es fundamental.

Miren, aquí hay un tema que creo que no se ha hablado y que creo que es rele-vante, que es adónde vamos: a la comunización de Cataluña. Ese relato que los se-ñores de Esquerra, de Junts y del PSC... Digo Junts porque compra el relato. Junts ha comprado esa tasa turística; Junts instauró la tasa turística; Junts fue el que puso que aquel catalán que va al pueblo de al lado tenga que pagar tasa turística –Junts. ¿Y cuál es la propuesta madre de Junts? Volver a la ley del año 17, es decir, volver a la tasa turística, que ya estaba a unos niveles insostenibles.

Por tanto, oiga, yo lo que les pido es lo siguiente, al Partido Popular y a Junts: que no hagan como Baleares, que no hagan como ahora Galicia, que no hagan como todos los rincones de Cataluña en los que ustedes han implantado esto; que piensen en las familias.

Y, por último –acabo, señor presidente–, ustedes no piensan en el turismo legal, que este lo demonizan. Ustedes piensan en aquellos que vienen sin pasaporte, sin DNI; vienen, se quedan, y estos sí que tensionan los servicios públicos, que son los inmigrantes ilegales, que ustedes promocionan, invierten y protegen.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Da-vid Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Vint-i-cinc milions de turistes, rècord absolut el 2025. Vint milions de turistes estrangers. Mai haviem tingut tant turisme internacional. Escol-tant-los a alguns de vostès sembla que ja a Catalunya no tenim turisme i que no en tindrem mai més. Perdonin, els vull recordar que aquest rècord l'hem aconseguit amb l'acord sobre la taxa turística que Junts va tancar amb els Comuns el 2020. I, per cert, a Barcelona hi ha recàrrec: 16 milions de turistes. Ho dic perquè a vega-des vostès dibuixen una realitat que no s'ajusta amb el que passa al nostre país.

Vint-i-sis mil milions d'euros de despesa turística al nostre país –vint-i-sis mil. I els hi demanem..., ara pagaven 100 milions, els n'hi demanem 200. Això és menys de l'u per cent de la despesa. Com diria la meva àvia: «¡Si sale a devolver!» És a dir, la gent que ens visita..., Catalunya, que és un país meravellós, des de les Terres de l'Ebre, evidentment, amb el Delta de l'Ebre, des de Montserrat, el Pedraforca, la Costa Brava..., tot això –tot això– per només vuit euros. Si està tirat, si és barat!

I, per tant, escoltin, la taxa turística no serveix per regular el turisme, si ja els hi dic jo. Perquè el turisme..., per exemple, el que ha baixat aquest any, el que ha baixat aquest any és el turisme americà. I el turisme americà no ha deixat de venir o no venir per la taxa turística. Ha deixat de venir per les seves polítiques, per les polítiques del senyor Trump, que estan enfonsant l'economia americana i que evi-dentment estan enfonsant la relació amb Catalunya i Europa. Per això venen menys turistes americans.

La taxa turística simplement serveix per decidir quant, entre tots i totes, han de contribuir la gent que ens visita... Per cert, vostès posen el crit al cel perquè ara som 8 milions; ara, els 25 milions de turistes que venen aquí no han de contribuir, com fan tots els catalans. Si l'hospital de Palamós està més ple el mes d'agost, això

tant és. Si tenim problemes de seguretat i necessitem més policia local a no sé on, això no importa. Si tenim problemes, sí, a l'habitatge, perquè em diran el que vulguin –em diran el que vulguin–, però més pisos turístics vol dir menys pisos perquè hi visqui la gent dels nostres pobles i ciutats. I això vostès poden explicar el que vulguin, però això és així. I, per tant, nosaltres creiem que sí, que es pot contribuir una mica més, com fan tots els catalans i catalanes, pagant una mica més per visitar-nos. Per això serveix la taxa turística, i punt –i punt.

I, en tot cas, nosaltres hem fixat que hi hagi tres qüestions que per a nosaltres eren prioritàries. Sí, si el principal problema que tenim a Catalunya és l'accés a l'habitatge i, evidentment, ho diu tothom, l'habitatge impacta i és impactat directament pel mercat turístic, doncs, evidentment, el vint-i-cinc per cent d'aquests recursos pot servir, evidentment, per a polítiques d'habitatge. Mirin, 50 milions d'euros, la meitat del que ens costarà l'acord de pressupostos, a proposta nostra, doblar els ajuts al lloguer a Catalunya. Doncs, miri, benvinguts aquests diners que aportaran els turistes perquè serveixin per això.

Segon, un recàrrec municipal. Sí, perquè la resta del país... Escolti, ni Palafrugell ni la Vall d'Aran, Vielha, per exemple, Tortosa, o qui sigui, no és menys que Barcelona. Vostès, que sempre parlen de «barcelonacentrisme»..., per què Barcelona té dret a posar un recàrrec i l'autonomia municipal dels nostres municipis no? És que és menys el ple municipal, per exemple, en aquest cas, de qualsevol ciutat del nostre país? És menys el ple municipal de l'Ajuntament, en aquest cas, de Palafrugell que, en aquest cas, el de Barcelona? No.

Per tant, legítimament, amb les seves majories decidiran si volen tindre un recàrrec o no. Sí, per finançar el conjunt, evidentment, dels recursos del seu municipi, que per això evidentment decideixen per què ha de servir.

I, finalment, sí, doblar la taxa, perquè, com els deia, nosaltres creiem que es pot fer un esforç i ho fem de manera progressiva, que és el que demanava realment el sector. Ja ho saben, nosaltres creiem que això es podia fer en un any. Evidentment, arribant a un acord amb els altres grups parlamentaris, doncs, ho farem en dos anys, però, evidentment, doblant la taxa turística.

I, sí, repartint diferent –repartint diferent. El vint-i-cinc per cent destinat a polítiques d'habitatge; el 37,5 se'l quedarà la Generalitat per al fons turístic. Vull recordar que el fons turístic serveix per a altres coses, no només per a la promoció turística –a vegades se n'obliden–; també, per exemple, per als inspectors, per veure si els pisos compleixen o no compleixen amb la llicència turística. Hauria de servir també per millorar el turisme i, així com reclamen, per exemple, també els sindicats de les «kellys», per formar millor els nostres treballadors i treballadores, i, en definitiva, també, els 37,5 restants –que serien uns 75 milions d'euros–, perquè els ajuntaments també diversifiquin, per exemple, l'aposta econòmica. Parlem molt de la indústria, doncs, també per no posar tots els ous a la mateixa cistella.

I això, en definitiva, és el que fem nosaltres, i a vostès, evidentment, no els hi agrada, però, en tot cas, nosaltres creiem que és just, que és necessari, que pot servir per millorar les finances de la Generalitat; hi insisteixo, menys de l'u per cent de la despesa que fan els turistes al nostre país.

I acabo, president, si m'ho permet, amb un agraïment –i crec que val la pena també posar-lo en valor–, evidentment, al Departament d'Economia i a l'equip, en aquest cas, també del secretari d'Hisenda, hem pogut treballar conjuntament, però també ho vull fer la relatora de la llei, a la Susana Heredia i també a la diputada Laia Cañiguer. No era fàcil arribar inicialment a un acord. Crec que ha estat possible especialment gràcies a la tasca d'aquestes dues diputades i crec que marquen un camí del que han de fer les esquerres en aquest país: entendre's.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensa la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, bon dia. Jo no em puc fer responsable de que els diputats de VOX no escoltin, perquè crec que des de que vaig entrar a l'anterior legislatura fins ara, que ja deu fer uns dos anys, he fet una defensa aferrissada del dret a fer vacances del conjunt dels treballadors de Catalunya. Per tant, actualitzi's; perquè li paguen un bon sou, les dietes i «demés» com perquè almenys no vingui aquí i faci el ridícul, que és lo que acaben de fer.

Turismofòbia? Honestament, a mi em sembla que és que ningú es preocupi de que hi hagi un terç dels catalans que no poden fer vacances i que els altres dos terços hagin de fer grans esforços i que, a més, ni tan sols les puguin fer al seu propi país. Què? (*Alguns diputats mostren cartells.*) Hòstia, lo dels *cartelitos* era una cosa de Ciutadans, eh?, de veritat, igual, amb sort, acaben de la mateixa manera.

El president

Senyora diputada, poden exhibir els cartells que considerin pertinents si no són ofensius.

Laura Fernández Vega

Ah, sí, es poden ensenyar cartells?, perquè quan ve públic no pot treure ni una santa bandera, eh?

El president

Però els diputats sí que ho poden fer.

Laura Fernández Vega

Perfecte, me n'alegro moltíssim. Ahir també podien dir els diputats que els únics MENAs que treballen estaven a la presó, i això no ho paràvem. (*Adreçant-se al president del Parlament.*) Va fer una reflexió molt interessant vostè que era..., que deia que, quan arribéssim a la deshumanització, aquest Parlament no tindria sentit; doncs cada dia ens hi estem apropant una miqueta més. (*Remor de veus.*)

Crec que tampoc estem per fer grans lloances, malgrat faci tant soroll l'extrema dreta. Crec que de veritat que l'últim paràgraf del punt *b* de l'esmena 8 no dona perquè fem tantes lloances. La taxa turística està bé; no és el que diu l'extrema dreta, però tampoc és –i podria haver estat molt més interessant– el mecanisme que podria ser perquè en aquest país realment la gran majoria dels treballadors puguin fer vacances.

Perquè hi ha preguntes que sorgeixen... I en realitat, jo tampoc crec que haguem d'estar molt contents de com ha anat el tràmit, perquè personalment vam presentar, la CUP, les compareixences d'experts sobre turisme a Uruguai, Argentina, Brasil, que tenen sistemes de vacances per a treballadors i del gabinet del nou alcalde de Nova York, que una de les polítiques que té a desenvolupar són el turisme popular i per a treballadors, que van ser totes tombades. La supèrbia és un mal tema quan es tracta de polítiques tan importants; esperem que de cara a la llei de turisme sigui diferent.

Hi ha preguntes que sorgeixen quan mirem aquest tipus de polítiques: quin és el subjecte de les polítiques sobre turisme? Per sorpresa de tothom, no és la població, és dels pocs temes en els quals no és la població, no és el que passa amb treball, no és el que passa amb salut i «demés».

D'altra banda, l'objectiu, quin és, el de la taxa? Jo tampoc ara m'hi estendré, perquè s'acaba ja d'explicar. És obvi, perquè ja ho hem vist a Barcelona, que la taxa no significa que hi hagi una reducció del turisme. En tot cas, és recaptadora i això és important, però lo important també és a què ho destinem. No hi ha possibilitat de

recaptar tant com per abaixar les externalitats que provoca el turisme. Jo m'he fet un fart d'aportar dades aquí; no crec que sigui necessari recuperar-les, tenen tots el mateix accés que jo als múltiples estudis de totes les universitats catalanes i d'altres capitals europees on ho poden veure, però és una obvietat que no podem, a través de cap taxa, fer front a aquestes externalitats.

Per tant, hem de ser també conscients de quina és la trampa de la pobresa a la que ens pot abocar aquest tipus de polítiques entorn del turisme, perquè sota la falsa imatge del treball, el que es genera moltes vegades és un gran grau de pobresa. I si normalitzem i mantenim, a través de feines precàries i un impost, la idea de que genera riquesa –que no deixa de voler dir «dependència»–, seguirem caminant cap a un abisme d'economia improductiva i de vassallatge del sud europeu.

Comentava abans que la majoria de la gent no pot fer vacances aquí. M'agradaria que en parléssim, perquè dels dos terços que sí que poden fer vacances, no poden anar a Mallorca, perquè el més barat són 748 euros per persona; no poden anar a Menorca, 947 euros; no poden ni a la Costa Brava, és absolutament prohibitiva, i si volguessin fer uns dies a Barcelona, és evident que el decalatge de diners és impossible. Això és un problema que hauríem de poder abordar si volem de veritat pensar en què és el que han de fer les esquerres, perquè, a part d'entendre's, les esquerres haurien d'intentar sempre no ser purament defensives, sinó intentar ampliar els drets, com a mínim la tradició de la que ve el meu grup i en teoria de la que venen tots els que són aquí.

On sí que poden anar? A París per 338 euros, a Londres per 409 euros, a Roma per 247 euros. Per cert, a Londres hi ha una taxa turística de setze lliures, que son quasi vint euros, així que és evident que no seria la taxa turística el que determina els preus, però és important que tinguem això en compte, perquè la tendència que hi haurà –i acabo– de que no es puguin seguir sufragant determinats tipus de vols que entenem com a vol *low cost* voldrà dir que o ho fiem tot a un tipus de turisme que, com hem vist i ja s'ha comentat, pot canviar per raons polítiques, com és el turisme americà; fiar-ho tot a un cert turisme d'elit –sortirà un llibre en breu d'un expert sobre turisme que es diu *No hi ha rics per a tots*; jo crec que és un bon indicador– o comencem a pensar en un turisme que sigui proper, en un turisme que sigui el de la gent d'aquí, i això, sorprenentment, és molt més interessant per a la gran major part del sector que no seguir fiant, diguem-ne, a veure què esperem.

A mi em sembla que les externalitats del turisme són una cosa que hauríem de tenir en compte, que si penséssim en un turisme molt més centrat en les treballadores d'aquest país, no ens passaria, com va passar fa una setmana, que, mentre declarem Barcelona «capital del comerç de proximitat», ens estiguin tancant tants i tants comerços històrics, com ha passat en un sol mes entre Gràcia i Horta.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquest text no respon als reptes reals del país ni permet fer progressar els sectors econòmics i estratègics que el mantenen dempeus, és una mera operació recaptatòria, disfressada –això sí– de política pública. Som davant un impost que penalitza el sector turístic, no per reconduir-lo cap a l'arrelament, la diversificació, la innovació o el reequilibri, sinó per castigar-lo i fer-lo menys competitiu i viable.

Vostès no advoquen per un model turístic que respecti el territori, per unes infraestructures potents, capaces de connectar adequadament el país, de deslocalitzar i desmassificar el turisme, enriquint amb equitat el conjunt de comarques que conformen Catalunya. Vostès es limiten a penalitzar el sector, a criminalitzar-lo, a fer-li pagar factures que no li corresponen.

Vagin fent cas de l'extrema esquerra, que vindica la immigració com a riquesa i el turisme com a xacra, que anirem molt bé. Aconsellats per ells, redueixen la competitivitat de Catalunya com a destinació turística mentre encapçalen regularitzacions massives d'immigrants il·legals. Els empipa l'aigua o el llum que gasta un turista, però fan manifestacions de «Volem acollir», a on afirmen que aquí hi cap tothom, com si els nostres recursos naturals fossin gratuïts i il·limitats.

Aclareixi'ns aquest tema: hi cap tothom el que vol viure de subsidis, a delinquir o a abusar dels nostres serveis públics, però no hi caben els turistes que venen a visitar el país, a gastar la paga extra o a fer solvents els negocis familiars de restauració i hostaleria? Quina selecció més estranya, aquesta seva, no?

Afegeixen pressió a un sector ja prou castigat per regulacions estrictes que combat com pot la competència internacional que ens disputa els grans congressos i esdeveniments. Els obliguen a recaptar un impost que els perjudica i a transferir-lo a l'Administració, dit d'altra manera, els utilitzen de gestors sense importar-los el cost o temps que això els representa, com si la burocràcia sortís de franc en aquest país.

Un model tensionat, massificat no es resol a cop d'impostos, s'ha de reordenar. I qui ha d'assumir la càrrega d'aquest treball no és el sector; és l'Administració –delegar responsabilitats, d'això sí que en saben. Un govern incapaç de definir, de conèixer i d'empatitzar amb les diferents realitats presents a Catalunya. Un govern que no distingeix la pressió turística permanent de la capital del país i la confon amb la temporada concentrada d'un municipi rural o de la costa; que no distingeix entre un creuer de milers de passatgers o una unitat familiar que se'n va a passar tres dies al Pirineu. Un govern que no sap diferenciar, que no sap reconèixer singularitats, que penalitza estades amb increments indiscriminats, que no tenen en compte les especificitats de cada economia local; un govern que ni tan sols garanteix el destí o el retorn en inversions territorials d'allò que recapta; un govern que no genera riquesa, que la castiga.

En comptes de lluitar contra la competència deslleial que suposen els habitatges d'ús turístic sense llicència, en comptes de defensar els nostres empresaris i operadors turístics perquè puguin continuar aixecant la persiana, es dediquen a criminalitzar-los i a acusar-los de l'estat lamentable de les infraestructures del país.

El que cal no és minar a impostos aquest sector estratègic, sinó reformular-lo per evitar les massificacions, per compensar i per reequilibrar el conjunt del territori català. Per això votarem en contra d'aquesta mesura aïllada, reactiva, condicionada per pressions ideològiques. En la seva cursa per aprovar uns pressupostos, acabaran fent cara de Cid i d'Albiach.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Consellers i conselleres, consellera Romero... Avui participem en aquest debat i ho fem amb la serenitat i la convicció de qui sap que està treballant en benefici del país. El turisme és un pilar fonamental de la nostra economia, representa un dotze per cent del PIB, genera oportunitats de feina i genera oportunitats de feina a més de mig milió de persones. Ningú pot qüestionar el seu impacte positiu, però la realitat és també que el turisme genera prosperitat, sí..., però també externalitats: més pressió sobre els serveis públics, més tensió sobre l'espai urbà i més dificultats per accedir a l'habitatge i dir-ho no és anar en contra del turisme, sinó que és assumir la responsabilitat de gestionar-ho bé.

Precisament per això, avui fem un pas endavant amb aquest projecte de llei i votem a favor d'un turisme sostenible i responsable, dotant els municipis de més recursos i internalitzant costos, perquè és de sentit comú que qui utilitza intensament els serveis públics contribueixi al seu sosteniment, i sobretot, votem a favor de ga-

rantir que la prosperitat que genera el turisme ajudi a afrontar el principal repte que tenim com a país: l'accés a l'habitatge. Això és actuar amb responsabilitat i pensant en el futur.

Permetin-me recordar els tres grans blocs del projecte de llei: primer, respecte a l'afectació dels ingressos i les finalitats a les que es destina els Fons per al Foment del Turisme, perquè per primera vegada destinem el vint-i-cinc per cent dels ingressos de la tarifa a polítiques d'habitatge de la Generalitat. Alhora, el setanta-cinc per cent que nodreix el Fons per al Foment del Turisme es redistribueix cinquanta per cent per als municipis i cinquanta per cent per a la Generalitat..., reordenar també les seves finalitats i ampliem els àmbits de destinació.

Segon, respecte a l'increment de les tarifes, es duplica la tarifa de l'impost, de manera que a Barcelona el pagament oscil·laria entre un i set euros, i a la resta de Catalunya, entre un i sis euros, i a la resta de municipis l'aplicació es fa de forma progressiva en dues fases. S'introdueix també la categoria específica dels albergs juvenils per reconèixer així la seva funció social i educativa.

I tercer, respecte al recàrrec municipal, incrementem el recàrrec de l'Ajuntament de Barcelona i en creem un de nou per a la resta de municipis, amb un objectiu clau, que és dotar-los de més recursos per afrontar les despeses d'interès general. A Barcelona, el topall de recàrrec s'eleva fins als vuit euros i per a la resta de municipis –i això és clau; és potestatiu, no és obligatori– podran aplicar-lo fins a un màxim de quatre euros, amb imports diferents segons la temporada, per afavorir la desestacionalització. En definitiva, més recursos, més capacitat de decisió i més autonomia local, atenent les diversitats i les particularitats del país.

Diputats de la dreta de l'hemicicle, i especialment de Junts per Catalunya, permetin-me que els recordi un petit detall, i és que aquest impost el van crear vostès. Sí, el van impulsar vostès l'any 2012 des del seu Govern amb el president Artur Mas i el conseller d'Economia Andreu Mas-Colell i es va incrementar el 2017 amb el president Puigdemont i al 2020 amb el president Quim Torra. Què ha canviat? Doncs el que ha canviat és que vostès ja no governen, i quan governaven l'impost era responsabilitat institucional i ara que no governen el presenten com un atac al país. (*Alguns aplaudiments.*) Mirin, si realment creuen que és un atac, estarien qüestionant el seu propi Govern. La realitat és que el que els incomoda no és l'impost, sinó quedar fora de la majoria que avui el reforça.

Diputat de VOX i diputada d'Aliança Catalana, mirin, l'impost el paga el visitant, no el sector. Ho dic perquè abans de fer segons quines afirmacions revisin vostès els conceptes bàsics.

Diputats del Partit Popular, mirin, ens ho posen fàcil, molt fàcil, perquè vostès repeteixen constantment que la taxa turística espanta la demanda i que ens fa menys competitiu. I cada vegada que ho repeteixen passa el mateix: que arriba el *zasca* de les dades. El 2012, quan es va crear la taxa, Catalunya rebia 15 milions de turistes internacionals. El 2025 hem superat els 20 milions, rècord històric. I per quart any consecutiu som la comunitat que més turistes internacionals rep. La Comunitat de Madrid, sense taxa, no ens supera; la sisena.

Anem ara a Barcelona, que a més de la taxa, aplica el recàrrec municipal i mireu la inversió. Barcelona ha captat 598 milions d'euros d'inversió hotelera el 2025, liderant la de tot l'Estat, molt per sobre dels 355 milions de Madrid, que no té taxa ni recàrrec, ho repeteixo. I aquí ve la pregunta incòmoda per a vostès: com és que Catalunya lidera i Madrid no ens supera? Doncs perquè la demanda és poc elàstica a la variació de preus i el sector no perd competitivitat. La conclusió no és ideològica, sinó que és econòmica.

I acabo amb agraïments, agraïnt a la diputada Laia Cañigueral i al David Cid el diàleg constructiu que ens ha permès arribar a aquest acord positiu per al conjunt del país; al Departament d'Economia; al meu grup parlamentari per la confiança;

als assessors, a la Clàudia i a l'Eudald, i al Govern de Catalunya per prendre decisions valentes i necessàries per afrontar els reptes actuals a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades dels grups parlamentaris. Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts.

Votem les esmenes 3, 12, 17, 22 i 31.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 98 vots en contra, 35 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara les esmenes números 8, 11 i 40.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 83 vots en contra, 52 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votem les esmenes números 2, 5, 6, 7, 10, 13, 16, 18, 23, 26 i 34.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 118 vots en contra, 15 vots a favor i 2 abstencions.

En segon lloc, votem les esmenes números 24, 25, 35, 36 i 38.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 50 vots a favor i 13 abstencions.

Votem ara les esmenes números 14 i 33.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 83 vots en contra, 17 vots a favor i 35 abstencions.

Finalment, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics ha estat aprovat per 68 vots a favor, 63 vots en contra i 4 abstencions.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Esperem que s'incorporin a la llotja la síndica d'Aran i els síndics que l'acompanyen.

Proposició de llei sobre el reconeixement de la singularitat d'Aran

202-00067/15

Eth tresau punt der orde deth dia ei: debat e votacion dera proposicion de lei sus eth reconeishement dera singularitat d'Aran. Benvenguda, síndica d'Aran e vicesíndics que vos acompanyen.

D'acòrd damb er article 138 deth Reglament, e un còp aprovada era tramitacion en lectura unica eth passat 11 de hereuèr, procediram ath debat finau dera dita iniciativa. En acabar eth debat procediram a hèr es votacions. Atau, coma acordèc era Junta de Portaveus, es grops parlamentaris auràn un torn de cinc minutes entà cadun, entà posicionar-se.

A era paraula peth Grop Parlamentari Junts, era deputada senhora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Benvenguda nauaments en Parlament, magnifica sindica. Ua salutacion as vicesindics deth Conselh Generau qu'aué vos acompanhen.

Benvingut també aquest esperat debat sobre la proposició de llei que en un inici vam anomenar «sobre el reconeixement de la singularitat de l'Aran», però que finalment, en una reunió entre els diferents grups proposants, es va trobar més adequat que es digués «sobre la Llei municipal i de règim local de Catalunya en relació amb el règim jurídic aplicable a l'Aran», un nom més encertat i acurat a la realitat que avui aplicarem, ja que tot i que encara queda molt camp per córrer, l'autogovern de l'Aran ja està reconegut.

Celebram qu'aguest debat age compdat e age estat proposat per un ampli consens dera cramba, un totau de cinc grups parlamentaris que representen cent set deputats de cent trenta cinc. Coma didia, era singularitat d'Aran ei coneishuda e reconeishuda per aguesta cramba atau coma era sua lengua, er aranés, motiu orgulh.

Però sabem que aquest reconeixement de la singularitat, tot i tenir en vigor la llei de règim especial de l'Aran i el desplegament que se n'ha fet a l'Estatut, no va acompanyada de modificacions normatives o de les modificacions normatives que pertocaria, equiparant en alguns casos jurídicament i administrativa l'Aran amb un municipi.

Ei estonant coma per un costat reconeishem er autogovèrn, es competències qu'an atribuïdes e es recorsi que les acompanhen e per ua auta, se considèrè un municipi. Acieu qu'ei era rason e eth motiu deth debat d'aué: modificar era lei municipau e de regim locau de Catalonha.

I que implicarà aquest canvi? Doncs que la legislació de règim local només sigui aplicada a l'Aran i al Conselh Generau d'Aran –només– en absència de normativa específica i, a més a més, que sempre es respecti la posició singular de l'Aran i de les previsions especials del seu règim propi. El que es demana no és només que es respectin, sinó que es doni prioritat al desenvolupament normatiu del Conselh Generau d'Aran, justament el que nosaltres denunciem i lluitem per Catalunya davant les contínues ingerències de l'Estat espanyol: que respectin les nostres competències, que les voldríem plenes i en una Catalunya independent que no estigués sotmesa a l'Estat espanyol i al seu espoli fiscal.

Enes darrères menutes que me manquen, coma pirenenca, voleria rebrembar quina evolució a agut er autogovèrn d'Aran e aqueri qu'an metut era veu coma maximau autoritat deth Conselh Generau d'Aran ena sua defensa.

Primer van ser els consells comarcals de muntanya, que van tenir una durada d'uns cinc anys. El 1988 es creen tres comarques noves, entre elles la veïna Alta Ribagorça, i s'equipara el nom de «consell comarcal» arreu del país, eliminant la figura dels consells comarcals de muntanya. Llavors, Catalunya va comptar amb quaranta-una comarques, on una d'elles era la Val d'Aran.

Aquesta situació només va durar dos anys, ja que l'any 1991 el Govern de la Generalitat de Catalunya, presidit pel president Pujol, crea de nou el Conselh Generau d'Aran i la figura del síndic d'Aran en un acte de justícia històrica. Això va ser un 17 de juny, dia que es va fixar com a Festa Nacional de l'Aran, on també és commemorada la restitució del Conselh Generau d'Aran 157 anys després, i que diversos diputats d'aquesta cambra n'hem pogut gaudir i l'hem presenciat en diverses ocasions.

Des de llavors, des d'aquesta creació, set síndics. Qui primer va presidir el Conselh Generau d'Aran va ser la magnífica síndica Pilar Busquets, cosa que a la Generalitat encara no ha passat; aquest Parlament encara no ha investit mai una dona

com a presidenta de la Generalitat de Catalunya. Cada síndic ha posat el seu granet de sorra per poder arribar fins aquí, des de Carles Barrera passant per Paco Boya fins avui, en què vostè, magnífica síndica, sap el que ha costat arribar fins aquí. Per tant, *fòrça gràcies* a tots.

I no voldria acabar sense agrair l'enorme dedicació de la Maria Pilar Caparrós en aquest debat per fer possible que avui, amb més o menys traça, els diputats parlem l'aranès, llengua oficial del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Fòrça gràcies. Peth Grop Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, a era paraula era deputada Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia a tothom. Gràcies, president. Benvinguts, síndica i síndics del Conselh Generau d'Aran. Avui aprovem una modificació del text refós de la llei municipal i de règim local, una modificació que el que busca és ser coherent, un text normatiu que hauria de ser coherent amb el que defensem. Té un caràcter tècnic, però en aquesta vida tot lo tècnic també té un contingut polític i de calat. Perquè, tot i l'articulat reduït, és un text petit, és un gran pas també per reconèixer l'autogovern d'Aran.

Perque damb aguesta modificacion, damb aguesta lei, hèm explicit qu'era legislacion locau sonque s'aplicarà a Aran e ath sòn Conselh Generau en absència de regulacion especifica; e tostemp respectant era sua posicion singulara, reconeishuda en Estatut d'autonomia de Catalonha... –passa alguna cosa? Corre el temps o no corre el temps, president? (*Veus de fons.*) Ah, doncs ara pari'l un moment perquè ens han distret. (*Rialles.*)

El president

Corre el temps i corregit, a més a més.

Ester Capella i Farré

D'acord. Doncs..., en Estatut d'autonomia de Catalonha e ena Lei 1/2015, de 5 de hereuèr, deth regim especiau d'Aran.

Coma didia, ei ua modificacion de caràcter tecnic, mès plea de significat politic, donques assolide er autogovèrn d'Aran e refortilhe era sua personalitat institucionau pròpria. Exprèsse un còp mès era voluntat d'aguest Parlament, en representacion deth pòble de Catalonha, de reconéisher e respectar era identitat politica pròpria d'Aran.

Com fan les bones democràcies en aquest Parlament, respectem i volem que l'Aran decideixi el seu futur, que siguin les araneses i els aranesos els que decideixin el seu futur de forma lliure.

Acceptam qu'Aran ei ua realitat politica damb identitat institucionau pròpria, acceptam qu'Aran a dret a exercir eth sòn autogovèrn, e legislam entà garantir qu'atau pogue èster.

Aquest respecte, aquest reconeixement, aquesta garantia, doncs, posa en valor els valors del principi democràtic. Mentre alguns volen ofegar la diversitat i imposar la seva identitat, silenciar les minories, esborrar les cultures, perseguir les llibertats civils o negar el dret a decidir de Catalunya o de l'Aran, aquest Parlament, amb una àmplia majoria, legisla perquè una petita part del territori amb identitat cultural, lingüística i històrica pròpia sigui lliure d'exercir el seu autogovern, però també decidir el seu futur.

En el cas d'Esquerra Republicana, inspirat en els valors que són republicans i que és coherent amb la nostra manera d'entendre el món, aquesta també és la manera d'entendre la política. Sempre al costat de les llibertats, de l'equitat i de la fraternitat, al costat del poble aranès, en les seves reivindicacions democràtiques, al

costat de la democràcia, ara que creixen arreu forces polítiques que la volen posar en dubte.

Precisament per aquest creixement de forces polítiques que tenen valors autoritaris, és important, ara més que mai, defensar també tots aquells valors democràtics que ens fan més forts. Ser coherent a l'hora d'actuar políticament, ser coherents i complir amb els acords, ser coherents a l'hora de legislar, cercar el bé comú, l'interès general, però també emparar els drets de les minories, fer que tothom trobi vies de resposta a les seves legítimes reivindicacions. En aquest sentit, aquesta és una llei plena de significat polític per a l'Aran. Ho és també per a Catalunya i ho és per a tots i totes les demòcrates i ho és, o ho hauria de ser també per a aquest Parlament.

Didia tanben qu'era d'aué ei ua lei damb un articulat reduït, un tèxte petit, mès un gran pas entar autogovèrn d'Aran. Perque va mès enlà dera sua valor declarativa e dera valor politica que la impulse. A ua explicacion practica e efectiva. Ei un cambi legislatiu adreçat ar exercici efectiu der autogovèrn d'Aran. Ei un cambi que facilite as institucions araneses desvolopar eth sòn autogovèrn. Ei a díder, ei ua pòrta dubèrta a mès poder politic entath Conselh Generau d'Aran. Mès poder politic entà Aran.

Avui el Parlament de Catalunya fem un pas també rellevant per desbrossar el marc normatiu per l'autogovern d'Aran. Ara serà eth torn deth Conselh Generau d'Aran, des araneses e des aranesi, d'auançar en exercici reau deth sòn autogovèrn.

Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies. A era paraula, peth Grop Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, era deputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies president Rull, planvoluda sindica d'Aran, Maria Vergés, vicesindics, deputats e deputades.

Des del Partit Popular sempre hem posat èmfasi en les reivindicacions de la Vall d'Aran, territori singular i especial per múltiples raons: una identitat única, patrimoni cultural, característiques específiques que la defineixen, una llengua pròpia oficial, l'aranès, el nom que es dona a la llengua occitana de la Vall d'Aran, la qual conviu en ús amb el català i el castellà.

Atau madeish, pera sua diuersitat culturau: es sòns museus despartits per tot eth parçan, se preserven e expliquen es costums, es tradicions e era istòria pròpies deth pòble aranés. Patrimòni artístic e monumentau: glèises romàniques, legendes e tradicions, es quaus mantien viva era màgia e era istòria dera Val. Ath viatge qu'eth patrimoni industriau, en qué istoricaments sectors coma era ramaderia e eth profitament des bòsqui an estat claus entath desenvolupament economic dera Val.

Aquesta defensa va més enllà de qüestions ideològiques i partidistes. Hem de dir que aquesta proposició de llei de modificació d'aquest text refós de la llei municipal i de règim local de Catalunya, amb relació amb el règim jurídic aplicable a l'Aran, té com a objectiu principal ordenar, sistematitzar i reforçar un marc jurídic que, de fet, ja existeix i es troba plenament recollit tant a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya com la llei del règim especial d'Aran del 2015, una realitat territorial concreta, àmpliament reconeguda tant per l'ordenament jurídic català com l'espanyol. En conseqüència, el text no suposa un canvi de model ni una redefinició de l'encaix institucional del territori. Aran ja gaudeix d'aquest autogovern mitjançant el Conselh Generau d'Aran.

La iniciativa no introdueix competències noves, si bé s'explicita que, lluny de qualsevol innovació rupturista, s'inscriu en una línia de continuïtat jurídica. Per ser conseqüents, cal finançament, escoltar el territori i actuar. Des d'un punt de vista polític, la Vall d'Aran és d'importància cabdal per al Partit Popular. Hem estat

la segona força a les darreres eleccions nacionals i autonòmiques. Per a nosaltres és fonamental treballar per augmentar aquesta qualitat de vida, garantir la igualtat d'oportunitats dels veïns i veïnes de la vall.

Per aquest motiu, treballem incansablement fent territori, donant resposta als seus reptes i necessitats i en matèria, per exemple, d'inversions i connectivitats, aquelles que han de millorar les connexions amb la Catalunya interior, amb la resta de la província de Lleida, amb l'Aragó i França. El Partit Popular ja va demostrar aquest compromís amb la inversió amb el túnel de Vielha, una infraestructura clau. Treballem per la millora de serveis, com millorar l'accés a l'habitatge i d'altres –seguretat, justícia, administració pública i l'àmbit de les telecomunicacions.

Cal tenir en compte que aquestes idiosincràsies pròpies de l'Aran, tant des d'un punt de vista geogràfic com històric i cultural i identitari, fan que la seva població sigui especialment sensible a qualsevol modificació del seu règim institucional. Aquesta realitat explica que qualsevol reforma, encara que sigui tècnica, tingui una càrrega simbòlica rellevant i que es valori el fet que es mantingui dins aquests règims legislatius, estatutaris i legals ja establerts, per tant, dins el marc constitucional.

Així mateix, és positiva, aquesta proposta, quant que contribueix a reforçar la seva seguretat jurídica en aclarir aquesta relació entre la legislació general i el règim local i el règim específic aranès, a consolidar el paper que té el Parlament de Catalunya com a garant del règim especial, interpretant, doncs, automatismes que podrien generar conflictes o incerteses.

Per tot l'exposat, des del Partit Popular ens abstindrem. Entenem aquest posicionament com a coherent per una defensa de les singularitats reconegudes estatutàriament, però delimitades i també que no posin en qüestió la unitat constitucional.

Eth Partit Popular reivindique era importància dera Val d'Aran laguens de Catalonha, reconeishent-ne es especificitats e singularitats laguens d'ua Catalonha fòrta e laguens d'ua Espanha unida. Aran dins d'una Catalunya fòrta i una Espanya unida.

Fòrça gràcies, magnífica síndica, a tots i totes, i també gràcies a Pilar Caparrós per l'ajut.

Gràcies.

El president

Fòrça gràcies. Peth Grop Parlamentari de VOX en Cataluña, a era paraula eth deputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president Rull. Diputats, consellers... Benvinguda, magnífica síndica i resta d'acompanyants. Amb caràcter preliminar volem fer i deixar palesa de la reiterada mala praxis que té lloc en aquest Parlament a l'utilitzar de forma abusiva en el procediment ordinari legislatiu tant la figura del decret llei, quan a vegades no concorren les raons d'extraordinària i urgent necessitat, com ara el procediment de lectura única en aquesta proposició de llei, restringint així de forma poc democràtica l'espai de debat i control parlamentari a l'eliminar la celebració de comissions i de ponències.

Al preàmbul d'aquesta proposició de llei es manifesta que la Vall d'Aran constitueix una realitat territorial, històrica, cultural i lingüística que, per tant, té una identitat pròpia àmpliament reconeguda tant a l'ordenament jurídic català com al de la resta d'Espanya. I és per aquesta raó que la Vall té reconeguda i gaudeix d'un autogovern que s'exerceix mitjançant la institució anomenada Conselh Generau d'Aran, actuant com a màxim representant de la mateixa, la síndica d'Aran, que assisteix anualment a aquest Parlament a efectes de debat sobre l'autogovern, el finançament o la singularitat de la vall.

Aquesta singularitat de la vall entenem que ja està prou garantida, reconeguda i protegida a les diferents disposicions normatives i a l'Estatut de Catalunya, concretament a l'article 11 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, així com també al règim

especial d'Aran. I tot i que es fonamenta en la seva personalitat institucional pròpia, resulta que al mateix preàmbul d'aquesta proposició de llei ens parla que Aran és, sens dubte, una de les expressions més destacades de la diversitat territorial catalana. Així doncs, al parlar d'aquesta diversitat territorial catalana es reconeix que a Catalunya hi ha d'altres territoris que, tot i tenir també la seva singularitat, com la Garrotxa, el Priorat, la Vall de Boí, declarada per la UNESCO patrimoni de la humanitat, no gaudeixen aquestes comarques, com és lògic, d'un marc normatiu estatutari del que gaudeix i és privilegia la Vall d'Aran.

Amb això, què volem dir? Volem dir, evidentment, que el reconeixement de la singularitat de la Vall d'Aran no és merament simbòlica o declarativa, com així se'n pretén donar a entendre en el propi preàmbul d'aquesta proposició de llei, sinó que la Vall d'Aran és l'única comarca de tota Catalunya reconeguda com a entitat política pròpia i que per aquesta causa ja està prou enfortida amb l'actual marc normatiu i estatutari.

Per tant, entenem que aprofundir amb aquesta proposició de llei a la modificació del text refós de la llei municipal i de règim local de Catalunya, tot i que resulta innecessari, pot resultar un greuge comparatiu per altres diversitats territorials de Catalunya, que existeixen a Catalunya, i que, a més, pot generar una sèrie de problemes amb aquesta proposició de llei, problemes que tot seguit passem a exposar

U. Quan amb aquesta disposició addicional cinquena que es pretén afegir al text refós de la llei municipal de règim local de Catalunya diu que aquesta legislació general del règim local s'aplicarà en absència de normativa específica aranesa, el que fa és generar un marc legal fragmentari que podria dificultar l'harmonització administrativa a Catalunya, augmentant el risc de conflictes entre normes locals i autonòmiques, i també es genera un problema d'interpretació a l'hora d'esbrinar què s'entén per «absència normativa específica catalana», que pot donar lloc a interpretacions judicials o administratives contradictòries.

Dos. La pretensió d'aquesta proposició de llei implica un tracte diferencial respecte d'altres municipis i comarques de Catalunya que no disposen d'un estatus similar.

Tres. Si les lleis generals han d'adaptar-se a la singularitat d'Aran, hi ha un risc de paralització en l'aplicació de polítiques autonòmiques o programes de règim local, i, per tant, pot afectar serveis, finançament i projectes de desenvolupament que depenen de normes generals.

Quatre. Aquesta diferenciació normativa podria també perjudicar les inversions tant a la vall, en particular, com a Catalunya, en general, especialment si les diferents empreses detecten inseguretat jurídica i restriccions administratives en comparació amb altres territoris.

Per aquestes raons exposades, per tant, a VOX no recolzem aquest tipus d'iniciatives identitàries que promouen competències i estructures pròpies que van més enllà del marc comú de les lleis locals.

Moltes gràcies.

El president

Peth Grop Parlamentari Comuns, a era paraula eth deputat Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia, magnífica sindica, membres deth Conselh... Aué eth Parlament hè ua causa que, aparentaments, poderie semblar un simple tramit –ua modificacion concrèta, tecnica e tanben discrèta– mès que, en realitat, ei prigondaments politica. Aué hèm un pas important e de besonh en reconeishement dera singularitat d'Aran. E ac digui atau, damb tota era intencion: important pr'amor qu'afècte era manèra com comprenem eth país; e de besonh pr'amor que massa soent, en aquest país, eth reconeishement dera diferència a demorat atrapat entre eth gèst simbolic e era burocràcia.

Aran no és només un territori que tenim dins Catalunya; Aran és un territori que ens explica Catalunya. Ens recorda una veritat essencial: que la nostra comunitat política no és homogènia, que no és plana, que no és uniforme i que precisament per això, perquè és diversa, pot ser més rica, més democràtica i més forta. I deixeu-me dir-ho clar: Aran no és una concessió; Aran és un dret, un dret històric, polític i institucional, un dret que Catalunya ha reconegut i que avui ha d'ajudar a fer efectiu. De fet, la proposició de llei és molt concreta: un article únic per modificar una disposició addicional, un ajust dins el marc d'un text refós. El que estem fent és, senzillament, establir que la llei municipal i de règim local de Catalunya només s'aplicarà a l'Aran i al seu Conselh Generau en absència de regulació específica i sempre respectant la seva posició singular i el seu règim propi.

Açò ei çò que hèm aué: daurir espaci normatiu, ampliar eth marge, facilitar era actualizacion e eth perfeccionament deth regim especiau. E hèr-lo damb un messatge plan clar: er autogovèrn aranès non ei ua excepcion tolerada; ei ua singularitat reconeishuda e protegida.

Ho repeteixo: l'autogovern aranès no és una excepció tolerada; és una singularitat reconeguda i protegida. Per això, avui, quan donem suport a aquesta proposició de llei, no només defensem una arquitectura jurídica concreta, defensem un principi: Catalunya no es construeix uniformitzant; Catalunya es construeix reconeixent i empoderant. No es construeix reduint la pluralitat a una molèstia, sinó assumint-la com una fortalesa.

Ara bé, també hem de dir una cosa que és igualment central: l'autogovern sense recursos és un autogovern incomplet, i massa sovint aquest país ha confós el reconeixement formal amb la capacitat real. Hem fet lleis que semblaven reconèixer, però després hem deixat els governs locals i també els règims singulars sense aquells instruments econòmics i materials per exercir allò que se'ls reconeixia. La singularitat d'Aran no pot, doncs, quedar reduïda a un text legal si després no hi ha els mecanismes per fer-la efectiva. Un autogovern –secretari– real demana finançament just, estable i suficient, i això quedarà contemplat a la llei de finances locals que hem impulsat els Comuns al Parlament, i que esperem també la proposta del Govern. Demana que el Conselh Generau d'Aran pugui exercir competències amb autonomia efectiva; demana que la singularitat no sigui un títol honorífic, sinó una responsabilitat institucional que el país assumeix amb seriositat.

I en aquest debat hi ha un altre eix que no podem tractar com un annex: la llengua aranesa. No és un detall cultural; és un pilar polític i social, és el nucli d'una identitat, d'una història i d'una manera de veure el món. I una llengua no es manté viva perquè la mencionem avui en uns discursos; es manté viva perquè es parla, perquè es transmet, perquè té presència social, perquè la comunitat la pot viure amb normalitat i perquè les institucions la garanteixen i la protegeixen. Per això, quan parlem d'autogovern, parlem també de les condicions perquè l'aranès tingui futur: a l'educació, a l'Administració, als serveis públics, als mitjans, a la cultura, a la vida quotidiana, no com una llengua tolerada, sinó com una llengua plenament reconeguda i sostinguda. I aprofito també per agrair a la Pilar Caparrós i a l'Oficina de l'Aran tot el suport. I demano disculpes si el meu accent llobregatí desllueix la bellesa de l'aranès.

Avui, però, també reivindicuem una manera d'entendre Catalunya, una Catalunya que no jerarquitzava territoris, que no tracta la diversitat com una anomalia i que no converteix les singularitats en una negociació permanentment a la baixa.

E demoram que çò qu'aué volem entà Aran, ac volgam tanben entath conjunt de Catalonha. Perque un país mès just e mès fòrt non ei eth qu'impause ua unitat uniforme, senon eth que bastís ua unitat reau a compdar deth respècte, dera justícia e dera democràcia.

Salut e bon trabalh.

El president

Fòrça gràcies. Peth Grop Parlamentari dera Candidatura d'Unitat Popular – Defensem la Terra, a era paraula eth deputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia, deputats e deputades, e bon dia, ciutadans e ciutadanes d'Aran, magnifica sindica e membres deth conselh. Des d'Aran e des de Catalonha auem d'èster conscients que formam part de dues nacions sense estat e damb igualtat de drets, includida era autodeterminacion, era independéncia e era reunificacion.

I aquest és el punt de partida i l'objectiu polític que plantegem com a CUP i que ens sembla que tant el nostre país com Aran tenen dret a assolir. En tot cas, avui, però, venim a parlar de la culminació de l'aprovació d'aquesta llei, que entenem que prové d'una modificació de la llei de bases de règim local i de la necessitat que compartim també com a CUP que aquesta no pot operar com un límit a l'autogovern aranès. I per això hem donat suport a aquesta modificació de llei del règim local, que, en definitiva, és el que plantegem avui. Una modificació normativa impulsada amb una voluntat política clara de protegir i d'aprofundir en el caràcter singular del territori aranès. Pensem que es tracta d'un reforç que fem des del Parlament de Catalunya com a garant de l'autogovern aranès i que elimina aquesta aplicació automàtica i indiferenciada de la legislació local comuna espanyola.

En tot cas, nosaltres pensem que aquesta modificació es fa en el marc de la legalitat estatal i dins les atribucions autonòmiques estatutàries, i que està lluny, per tant, d'aquest lliure exercici dels drets nacionals d'Aran i dels Països Catalans i d'aquests mecanismes absolutament necessaris per poder defensar tant el català com l'occità. A nosaltres ens sembla que..., hi donarem suport, perquè suposa una consolidació del seu autogovern, perquè suposa un enfortiment d'aquesta personalitat institucional pròpia d'Aran, però que, tot i així, queda molt lluny d'aquesta sobirania que anhelem. Així que el nostre vot serà favorable.

Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies. Peth Grop Mixt a era paraula era deputada Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Benvinguts, síndica i membres del Govern de l'Aran. Debatem, i sembla que amb bastanta coincidència, aquesta proposició de llei. Una coincidència àmplia en el fons, però que no tracta de concessions ni de privilegis, sinó de reconèixer la realitat tal com és: l'Aran és una realitat singular, històrica, nacional i política. L'Aran no és un territori qualsevol: té llengua i institucions pròpies, una història diferenciada i una voluntat clara de ser respectada com a tal. Això no és una qüestió ideològica; ho diu la seva trajectòria, ho diu el dret, ho diu el sentit comú. Reconèixer-ho no és exagerar, és simplement posar nom a una evidència. Un dels vincles que ens uneix, i que ens uneix amb més força, és la llengua pròpia, l'aranès, varietat de l'occità i llengua oficial des del 1990 i que és un element central de la identitat aranesa. Segons dades del Conselh Generau, el setanta-vuit per cent de la població l'entén, el cinquanta-sis per cent la parla, però només el vint-i-dos per cent la té com a llengua habitual, i entre els joves aquest percentatge encara baixa més.

Aquest descens de l'ús social i familiar és un dels principals reptes. El Conselh Generau d'Aran té competències plenes en política lingüística i educació, àmbits clau per garantir la transmissió de l'aranès. La llei del 2010 estableix l'obligatorietat del seu ús en l'Administració i promou la seva presència pública. Les lleis per si soles no resolen els reptes com la despoblació, la dependència turística, les dificultats

en el sector primari, la vulnerabilitat davant dels fenòmens naturals i la pèrdua de l'ús lingüístic. Tot això exigeix acció, inversió i compromís sostingut.

Aquesta proposició de llei no inventa res; ordena, protegeix i reforça un reconeixement que massa sovint ha quedat en terreny del simbolisme. Donar claredat institucional a la singularitat d'Aran dins el marc català i reconèixer-la no debilita Catalunya, sinó tot el contrari, l'enforteix. Una nació madura no uniformitza, com el que els agrada a PP i a VOX, sinó que integra i respecta les seves realitats internes. Si Catalunya vol ser una nació amb plenitud, no pot tractar Aran com un simple apèndix administratiu. La llengua aranesa no és una peça de museu ni és un element decoratiu per a discursos; és viva, i una llengua només sobreviu si té protecció legal, presència pública i ús institucional.

Parlar d'Aran és parlar també d'autogovern. No podem demanar respecte institucional si buidem de contingut tot allò que afirmem reconèixer. L'Aran ha estat lleial a Catalunya, i aquesta lleialtat s'ha basat en el respecte mutu i no en la submissió. Massa vegades, però, quan l'Aran ha demanat reconeixement ha rebut només gesticulacions simbòliques. No pot ser un gest; ha de ser una responsabilitat política, la responsabilitat d'afirmar que la unitat no s'aconsegueix negant la diferència, sinó reconeixent-la. No és una excepció anecdòtica; és un cas propi que requereix un tractament propi sense solucions pensades des de la comoditat centralista.

Protegir l'Aran vol dir blindar l'ensenyament i l'ús de l'aranès, garantir serveis públics adequats a les necessitats del seu territori, reforçar la capacitat institucional del Conselh Generau, impulsar una economia arrelada i sostenible i assegurar infraestructures que connectin el territori sense diluir-ne l'especificitat.

La Vall d'Aran no pot quedar en terra de ningú entre decisions allunyades de la seva realitat. Ha de ser Catalunya qui assumeixi, amb lleialtat i respecte, l'autogovern aranes. La responsabilitat plena és la seva protecció. La fortalesa nacional no es construeix uniformitzant, sinó protegint cada peça que configura aquest país. L'Aran no és perifèria; és patrimoni cultural i és part essencial de la nació catalana. Si volem una Catalunya forta, cohesionada i sobirana, hem de garantir que tots els seus territoris, especialment aquells amb singularitat pròpia, tinguin protecció de recursos i veu efectiva.

Com defensem des d'Aliança Catalana, el seu futur l'han de decidir els aranesos amb el suport ferm de Catalunya. Aquesta és la responsabilitat, aquesta és la convicció i aquest és el compromís que cal assumir.

Moltes gràcies.

El president

Fòrça gràcies. E fin finau, peth Grop Parlamentari Socialistes i Units per Avançar a era paraula era deputada Neus Comes Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Magnífica sindica, vicesindics, conselheira, benvengudi en Parlament de Catalonha. Aué òc, aué s'apròve era proposicion de lei de modificacion deth tèxte rehonut dera lei municipau e de regim locau de Catalonha, damb relacion ath regim juridic aplicable a Aran.

Aquest Parlament dona resposta a una demanda, sí, una demanda de l'Aran, del territori de l'Aran, i remarco «una demanda» perquè, tant en el primer debat com en el debat que hem tingut avui, alguns grups, tot i reconèixer la identitat i la singularitat de l'Aran, han apuntat que aquesta modificació és merament simbòlica, innecessària i fins i tot perillosa.

Disculpin, però aquestes manifestacions em donen a pensar o ens donen a pensar que o bé no han copsat el sentit de la modificació de la llei, o bé no constaten ni perceben l'Aran ni el funcionament del Consell d'Aran.

L'Aran és una realitat territorial i institucional singular, reconeguda de manera expressa per l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Però malgrat aquest reconeixement clar, l'experiència pràctica en l'aplicació de la normativa de règim local ha evidenciat dificultats. En l'absència d'una previsió expressa, el Conselh Generau d'Aran ha estat sovint assimilat a un ens local ordinari, amb l'aplicació automàtica de normativa pensada en el món local. I aquesta modificació de llei dona resposta justament a aquestes dificultats.

Er autogovern d'Aran non a ua natura sonque administrativa, senon tanben politica, e aguesta natura exigís qu'era legislacion de regim locau non opère coma un limit deth sòn regim pròpri, senon que s'aplique de manera coerenta damb era sua posicion institucionau e damb eth reconeixement dera sua singularitat.

Atau donc, entà garantir ua gestion eficaça des ahèrs publics, eth Conselh Generau d'Aran a de disposar d'un reconeixement juridic e administratiu explicit e singular, qu'assegure era capacitat de decision sus es ahèrs qu'afecten ath benèster dera societat aranesa e ara consolidacion deth sòn autogovern. Aguesta singularitat a de tradusir-se en practiques administratives e politiques que reconeishen eth Conselh Generau d'Aran coma ua administracion damb plea capacitat d'autogovern, tau coma reconeishen er Estatut d'autonomia e era lei de regim especiau d'Aran.

Dit d'una altra manera, establir els mecanismes necessaris per a què el Conselh Generau d'Aran pugui desenvolupar amb garanties la seva competència plena en tots els àmbits, d'acord amb les normatives vigents, respectant sempre la seva posició singular i la seva capacitat d'autogovern.

El Govern de la Generalitat de Catalunya ha assumit sempre un compromís polític clar, amb el reconeixement efectiu de la singularitat d'Aran, expressat en la declaració institucional adoptada a la comissió bilateral entre la Generalitat i el Conselh Generau el 9 de gener del 2025. Aquesta declaració reforça la necessitat d'evitar l'aplicació automàtica i indiferenciada de la normativa del règim local i de garantir un reconeixement jurídic explícit de l'autogovern aranès. Es produeix així un salt qualitatiu de reconeixement polític *de facto* que, a la pràctica, consolidi l'autogovern de l'Aran.

En definitiva, er objectiu ei assegurar qu'eth reconeixement legau dera singularitat d'Aran non demore en un plan sonque declaratiu, senon qu'age ua aplicacion practica e efectiva laguens deth marc normatiu catalan e refortilhint era seguretat juridica.

Magnifica sindica, vicesindics, conselhera, aué ei un dia important entà Aran. Bon viatge de retorn entà Aran.

Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies. Acabat eth debat, cridam a votacion.

(Pausa llarga.)

Acabat eth debat, procediram ara votacion. Vist que non s'an demanat votacions desseparades, d'acòrd damb es articles 130 e 138.3 deth Reglament, procedim a ua votacion finau sus eth conjunt dera iniciativa, qu'includís es correccions lingüístiques e de tecnica normativa e que requerís dera majoria absoluta de vòts entara sua aprobacion.

S'inicie era votacion.

Era proposicion de lei sus eth reconeixement dera singularitat d'Aran a estat aprovada per 109 vòts a favor, 11 vòts en contra e 15 abstencions.

Enhorabona.

(Aplaudiments perllongats.)

Proposició de llei de supressió de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat)

202-00032/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei de supressió de l'impost sobre successions i donacions. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps màxim de set minuts.

Té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers... Avui no presentem simplement una proposició de llei més dins del tràmit parlamentari ordinari. Avui compareixem davant d'aquesta cambra per defensar una idea profunda de justícia, de llibertat i de model de país. Venim a dir que Catalunya no pot continuar sent el territori on es paga més per viure i també per morir. Venim a enterrar definitivament l'impost de successions entre cònjuges i entre pares i fills.

No és una reforma tècnica, és una reforma moral, perquè heretar no és un privilegi obscè; és un dret. No és només un impost; és una concepció de la societat. I l'impost de successions no és només una figura tributària; és una declaració ideològica. És dir-li a la societat que l'esforç individual i familiar és sospitós, que l'estalvi és un luxe a penalitzar, que la previsió i la responsabilitat intergeneracional mereixen càstig fiscal, i nosaltres no compartim aquesta concepció. No la podem compartir, perquè quan una persona treballa quaranta anys, paga impostos sobre la renda, paga impostos sobre el consum, paga impostos municipals, paga impostos sobre l'estalvi, paga impostos sobre la propietat. I, després, en el moment de la mort, l'Administració torna a gravar aquell mateix patrimoni. I això té un nom molt clar: doble tributació. I, encara pitjor, té un efecte devastador en el moment més delicat per a qualsevol família.

Mirin, un exemple que no és excepcional, que és la normalitat a Catalunya. Imaginem una família catalana de classe mitjana, un matrimoni que ha treballat tota la seva vida: ell potser autònom, ella potser treballadora assalariada. Han pagat hipoteca durant trenta anys, han estalviat amb sacrifici, han renunciat a moltes coses per deixar una certa seguretat als seus fills o per tenir-la ells mateixos a l'edat de jubilació. No parlem de grans fortunes, parlem d'un habitatge habitual i uns estalvis modestos. Potser una segona residència a Tordera guanyada amb molt d'esforç.

Quan mor un dels cònjuges, la família no només ha d'afrontar el dol, ha d'afrontar tràmits, terminis i liquidacions. Pot haver de pagar milers d'euros en un termini curt. Pot haver de demanar un crèdit. Pot haver de vendre una propietat amb pressions. Tot això, mentre encara no han tingut temps ni de pagar la pèrdua. De debò pensem que aquesta ha de ser l'actuació d'una administració? De debò pensem que la cohesió social s'aconsegueix colpejant les famílies en el moment de la mort?

L'Administració catalana és un monstre inútil, una administració fallida per culpa dels seus dirigents. Catalunya té avui gairebé 50.000 milions d'euros de pressupost. Els ingressos públics han crescut de manera molt significativa en la darrera dècada, un quaranta-set per cent en els últims deu anys. I, malgrat això, no s'ha reduït la pressió fiscal, no s'ha simplificat el sistema, no s'ha alleujat la càrrega sobre les famílies. Recapten més de 1.000 milions d'euros anuals per l'impost de successions. De debò, el futur dels serveis públics depèn d'aquests diners? O depèn més aviat de l'eficiència, de la prioritització o de la bona gestió?

Mirin, la mentalitat catalana que ens va fer prosperar és la de l'esforç, el mèrit, l'estalvi i la inversió. Si Catalunya va liderar durant segles l'economia espanyola no va ser per atzar. Va ser perquè tenia una arquitectura jurídica i fiscal que permetia

preservar i transmetre el patrimoni. Va ser perquè existia una mentalitat catalana molt clara: treballar dur, estalviar amb prudència, invertir amb visió i transmetre als fills una base millor que la que un havia rebut. La mentalitat de la feina ben feta des del principi de la vida fins a la mort.

Aquesta cadena de transmissió, aquesta continuïtat entre generacions és la que va permetre crear teixit industrial, petites i mitjanes empreses, comerços, familiars, explotacions agrícoles, iniciatives empresarials que passaven de pares a fills. Quan penalitzem aquesta transmissió estem atacant el nervi central d'aquesta mentalitat catalana.

Sense estalvi no hi ha inversió. Sense inversió no hi ha creixement. Sense creixement no hi ha prosperitat. I quan no hi ha prosperitat el que queda és repartir la misèria i l'estancament; quan no hi ha prosperitat, només queda construir una societat subvencionada i estàtica.

Sobre les donacions, deixin vostès que els pares ajudin els fills, deixin-los. Hi ha una realitat que ningú pot negar: els joves d'avui tenen més dificultats que generacions anteriors. El poder adquisitiu ha retrocedit; és una realitat. L'accés a l'habitatge s'ha complicat enormement, per culpa, en part, de les seves polítiques, de les polítiques socialistes. I davant d'això, qui sosté moltes trajectòries vitals? La família. Les famílies.

Són els pares que donen estalvis per a l'entrada d'un pis, els avis que ajuden a iniciar un petit negoci, la transmissió d'un local, d'un taller, d'una empresa familiar i en lloc d'agrair aquesta xarxa de solidaritat natural, l'Administració la torna a colpejar amb impostos. Si vostès no generen prou oportunitats, si vostès no faciliten l'habitatge, si vostès no garanteixen prou prosperitat, almenys deixin que les famílies s'ajudin entre elles, no penalitzin la solidaritat familiar.

Aquest Parlament ha de prendre una decisió sobre quin model volem per a Catalunya. Aquesta reforma no és només fiscal, és una decisió sobre quin model de societat volem. Volem una societat on l'Estat intervé fins al darrer moment? Volem una societat que confiï en la responsabilitat de les famílies? Volem una Catalunya que penalitza el llegat? O una Catalunya que protegeix la continuïtat de la prosperitat familiar? Nosaltres apostem per una Catalunya que torni a creure en la seva millor tradició, en la mentalitat catalana, la del treball, la de l'estalvi i la de la inversió i la de la transmissió. Perquè Catalunya no pot ser un lloc on es paga més per viure i també per morir.

Miren, señores del Partido Socialista, señores de los Comunes, ya sé cuál va a ser su discurso, pero yo no vengo aquí a defender a los ricos, vengo a defender el legado humilde de la clase media. Vengo a defender a mis padres, emigrados desde Málaga, que han construido su legado con esfuerzo y honradez; a mi hermana, funcionaria de la sanidad pública, y a su marido, operario de la SEAT. Heredar es la continuidad natural del esfuerzo de toda una familia, y eso es lo que hemos venido hoy a defender. (*Aplaudiments.*) Han convertido..., señores del Partido Socialista, han convertido Cataluña en un infierno fiscal, un sistema que cuando una familia pierde a un ser querido, en lugar de respeto, encuentra un hachazo fiscal. *Consellera*, el impuesto de sucesiones es eso, una carga sobre un patrimonio que ya tributo durante toda una vida. Trabajo, ahorro, esfuerzo y al final, en la muerte, vuelta a pagar. Eso es una doble tributación que la mayoría considera profundamente injusta. Y basta ya de engañar diciendo que todo es para sostener los servicios públicos. Cataluña recauda como un país nórdico (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), pero no presta servicios nórdicos, presta servicios de tercera regional. Pagamos muchísimo y recibimos poco, esa es la pura y la cruda realidad. Han construido una macroestructura que se protege a sí misma antes que al ciudadano. Un sistema que actúa como un señor feudal y que en el momento más doloroso para una familia aparece como la barca de Caronte para dar el golpe final

al legado de toda una vida. Cuando la gente muere allí está el Gobierno socialista de turno con la guadaña fiscal para saquear y asestar el último golpe.

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'anar acabant.

Juan Fernández Benítez

Las familias no necesitan más castigo cuando están de duelo, necesitan justicia social, sentido común y respeto al esfuerzo de muchas generaciones.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Tot seguit, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula per un temps màxim de set minuts, en primer lloc i per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Gràcies. Realment estariem davant d'un impost terrible si el que realment passés aquí és que s'estigués gravant l'esforç dels treballadors, que amb prou penes poden ajuntar prou per pagar un habitatge, que amb prou penes poden ajuntar prou per tenir uns quants euros al banc per poder deixar als seus fills i que tinguin una vida millor. Això seria absolutament intolerable, per això la CUP diríem «clar, hauria d'haver-hi reduccions a la parella, reduccions als fills menors, reduccions als fills adults, als familiars..., caldria que la residència habitual i els estalvis no fossin pràcticament gravats, que hi haguessin bonificacions de fins al noranta-nou per cent, no?» i això és el que proposaríem la CUP si no fos perquè això és el que ja existeix amb aquest impost. *(Alguns aplaudiments.)*

Mirin, l'impost de successions no representa absolutament res per a la majoria dels treballadors; i no només per a la majoria dels treballadors. Mirin, quan falti ma mare, que té un pis hipotecat a Sant Boi de Llobregat –som dos germans i quatre duros, com una mica el que venia a explicar aquí el diputat del PP– pagarem un total de zero euros d'impost de successions. Però com que la política no va d'un mateix, i jo potser no soc l'exemple que voldrien, m'he entretingut una estoneta a mirar el que declaren de patrimoni els diputats que estan en aquest plenari i què pagarien. Bé, els meus companys de la CUP, Pilar Castillejo, Xavier Pellicer i Dani Cornellà pagarien zero euros. Això podria ser fàcil. Albert Batet, zero euros; Jordi Albert, zero euros; David Cid, zero euros; Rocio Garcia, zero euros; Alejandro Fernández, que a part de, com jo, haver anat a l'escola pública..., zero euros. Per tant, què està passant aquí? A qui estan volent representar els diputats del PP? Evidentment, alguns haurien de pagar, en el cas del diputat Ignacio Garriga, de VOX, sortiria per poc més de quatre mil euros, una aproximació, però en canvi el valor total de l'herència rondaria els 300.000 euros. La diputada Anna Navarro, de Junts, al voltant de disset mil euros, un valor total d'1 milió i mig.

Ara bé, la diputada Anna Navarro coneixerà que hi ha un moviment molt interessant als Estats Units, que és el de milionaris patriòtics, que han fet una campanya que es diu «Time to Win», que impulsen taxes més altes als milionaris i crec que és bastant important el nom que han decidit posar i la forma en la que han decidit abordar-ho. Perquè si pensés en el patriotisme de la forma en la que al conjunt de la nostra població ens importa, en aquesta idea de que la igualtat té a veure també amb que ningú pugui quedar enrere i que això era la base dels serveis públics, llavors hauríem de pensar que no té gaire sentit pràcticament voler derogar un impost que significa el pressupost complet del Clínic, per posar un exemple.

Però és que el vertader patriotisme en aquest país haurien de ser escoles ben finançades, hospitals on no hi hagi cues d'espera, mestres que cobrin allò necessari

perquè són qui s'estan fent càrrec dels fills de tota la gent, parcs i jardins dignes en aquests barris, els que diuen que trepitgen i els que diuen que visiten –però a mi això se'm fa superestrany perquè als barris s'hi neix, si no, ja em diran vostès on coi viuen, perquè jo mai no he anat de visita a cap barri. I el que segur que no és patriotisme és ensorrar aquests serveis públics, i tampoc robar al poble, sigui via corrupteles, que el seu partit se'n fa un fart, o sigui a través del frau fiscal. Dos-cents vuitanta-tres milions d'euros de frau fiscal el 2023, la meitat a través de l'impost de successions, que és un impost que com hem demostrat, jo crec que bastant empíricament, paga molt poca gent i, per tant, aquesta «molt poca gent» roba moltíssim.

Trobo a faltar avui el diputat Jaume Giró perquè podríem tornar a discutir que els grans lladres d'aquest país, per desgràcia, vesteixen camisa, corbata i «tratjo», i no veig el pla Kanpai dels grans milionaris, i no veig el «qui la fa la paga» dels grans milionaris, i no veig gens de patriotisme en aquests grans milionaris.

I la pregunta, per tant, és necessària: per a qui treballa aquesta dreta que està una vegada i una altra defensant que es deroguin impostos que pràcticament no afecten a la gran majoria d'aquest país?, perquè ni tan sols treballen per a vostès mateixos! És més, de mitjana pagaríem molt menys d'impost de successions tot aquest plenari que el que hauríem de pagar si demà no hi fóssim, ningú, i haguéssim de pagar el real impost a la mort, que és la privacitat dels processos d'enterrament. Perquè hi ha una cosa bastant important, i és una premissa que es va escriure en un llibre que ara fa poc feia anys, que deia «tot allò sagrat sempre és profanat». L'impost a la mort és l'enterrament, que està en una mitjana de sis mil euros. Has de tenir una quantitat de diners ensordidora per haver de pagar, per successions, sis mil euros.

Aquí els catalans s'estan morint pagant, sí, però no per un impost que vostès, a través de *fake news*, estan dient que paguem tots. I juguen precisament en el moment en què un ha d'enterrar algú que estima, que passa tal pena, passa tal «agòbio» i tal estrès i tenim tan poc coneixement del dret tributari i de realment com són les lleis que pensem que estem pagant impostos que no paguem, i el que sí que passa és que hem de pagar una barbaritat per un servei que hauria de ser públic.

Per tant, si volen parlar pels treballadors, crec que seria de rebut que fessin quatre números o que, com a mínim, sabessin de què parlen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula la diputada Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades... Nosaltres hem presentat esmena a la totalitat, i és que saben què passa, senyors i senyores del Partit Popular? Que no cola, perquè el que vostès plantegen és estendre la bonificació del noranta-nou per cent a tots els contribuents del grup 1 i 2, sigui quin sigui l'import de l'herència, i augmentar fins al noranta-nou per cent diverses reduccions en les donacions. O dit d'una altra manera, deixar pràcticament l'impost a zero també per a les grans herències i donacions. I poso un exemple molt clar perquè tothom ho entengui: amb la seva proposta una persona que hereta trenta mil euros del seu pare, potser els estalvis de tota una vida treballant, pagaria pràcticament el mateix que una persona que hereta 20 milions d'euros de la seva mare. Amb el seu model totes dues transmissions quedarien igualades fiscalment, però la capacitat econòmica no és la mateixa, l'impacte no és el mateix i la concentració de la riquesa no és la mateixa.

Vostès diuen que una part molt majoritària dels catalans i les catalanes reclamen recuperar el noranta-nou per cent de bonificació i que cal igualar-nos amb altres comunitats. Bé, primer, la majoria ja no paga. Segons les dades del Depar-

tament d'Economia, el setanta-dos per cent dels hereus paga menys d'un euro, per tant, és un pagament pràcticament residual. Un vuit per cent paga entre un i mil euros, pràcticament simbòlic, i només el dos per cent paga més de cinquanta mil euros. Per tant, quan vostès afirmen a la seva proposició que l'impost no és residual, tenen raó, no és residual només per a un dos per cent, que hereta més de 800.000 euros. Per tant, siguem clars, vostès defensen aquest dos per cent, no estan defensant la majoria.

Segon, igualar-nos amb qui? Amb el model d'Ayuso? Amb un model que fa regals fiscals a les grans fortunes mentre passa la tisora i desmantella la universitat pública? Mirin, les dades són clares, Madrid és la comunitat que menys inverteix per alumne universitari. Aquest és el seu model, diputats del PP, i nosaltres no volem competir per veure qui fa el forat més gran dels ingressos, no. Nosaltres no volem una cursa cap avall. Si el debat és igualar-nos, hauríem de mirar a Europa, perquè la pressió fiscal d'Espanya està per sota de la mitjana de la Unió Europea –sí, per sota–, així que si ens comparem amb algú hem de mirar els països amb millors serveis públics, els països nòrdics, per exemple. I la pregunta no és com abaixem impostos, sinó com garantim ingressos suficients per finançar-los.

Tant l'OCDE com el Fons Monetari Internacional recomanen reforçar aquest tipus d'impostos per la seva eficàcia redistributiva. No és una raresa ideològica, i més tenint en compte que el deu per cent dels espanyols més rics concentren el cinquanta-quatre per cent de la riquesa nacional, i que les herències, atenció!, expliquen el setanta per cent de la desigualtat de la riquesa a Espanya, és a dir, la major part de la desigualtat no depèn de l'esforç, sinó que depèn de la família on neixes. I per això aquest impost és una eina clau per evitar que la desigualtat es perpetui generació rere generació.

Però siguem clars sobre quin és el veritable debat que vostès porten avui aquí. El que proposen és que qui hereta grans fortunes es pugui estalviar milers d'euros. Per fer què? Potser per comprar un Lamborghini més i fer el garatge més gran. Però saben vostès quin és el Lamborghini de la classe treballadora, diputats i diputades del PP? No, no el trobaran en un garatge, no. El Lamborghini de la classe treballadora és veure el seu fill o la seva filla creuar la porta de la universitat; no fa soroll a l'arrencar, però accelera generacions senceres. (*Aplaudiments*). Quan un fill de la classe treballadora entra a la universitat, no hi entra sol, hi entra la seva mare i el seu pare amb l'esquena doblegada de treballar, hi entra la seva àvia, que mai va tenir l'oportunitat d'aprendre a llegir o escriure, hi entra un barri sencer que respira una mica més alt. I sí, això es finança amb impostos justos. Vostès volen fer més gran el garatge d'uns pocs i més estret l'horitzó de molts. Nosaltres volem un país on el talent pesi més que el teu cognom, on néixer en una família humil no limiti el teu futur. El nostre Lamborghini no és un luxe, és l'ascensor social, i no permetrem que tallin el cable que el sosté i el converteixin en un privilegi.

Em sorprèn sentir-los parlar d'injustícia perquè, diputats del PP, si aquesta és la gran desigualtat que vostès volen combatre, tenen un radar molt peculiar, perquè fora d'aquesta cambra la gent no està preocupada per heretar milions, està preocupada pels salaris, per l'habitatge, pels serveis públics..., però vostès sempre fermes en la seva missió històrica de que ningú no pateixi mai per heretar massa. No els veiem amb aquesta fermesa per blindar salaris, la sanitat o les pensions, però per blindar patrimonis, herències i privilegis, aquí no fallen. Curiosa forma tenen vostès d'entendre les prioritats del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Albert Salvadó i Fernàndez.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Bé, successions i donacions. M'hagués agradat pagar-los, certament, però no els pagaré. M'agradaria com a mínim que els pagués la meua filla, però crec que tampoc los pagarà. Impostos que no graven estrictament l'esforç perquè, si així fos, jo, igual que moltíssims catalans i catalanes, fills de classe treballadora, segur que si es gravés l'esforç los hagués pagat; els ho asseguro.

Només fa dos setmanes, en este Ple, parlàvem, teníem un ple monogràfic dedicat a parlar de l'ascensor social. En este hemicicle, tots los grups mos vam lamentar que avui cada cop és més difícil garantir la mobilitat social. Ja les seues propostes, les del Partit Popular, si servien per a alguna cosa era per cronificar la desigualtat d'oportunitats. I avui venen aquí –ho ha comentat abans de diferent manera la diputada socialista– a tallar l'últim cable que mantenia el famós ascensor social del qual parlàvem fa dos setmanes.

No els hi diem només Esquerra Republicana que l'impost de successions és una eina imprescindible per garantir la igualtat d'oportunitats, sinó que el liberalisme, ben entès, sempre ho ha vist així. El filòsof britànic John Stuart Mill el va definir com la forma de taxació més acceptable, precisament, perquè es centra en la riquesa acumulada, sent just i raonable que l'estat mire de revertir aquesta acumulació repartint la riquesa i no concentrant-la. També el segon president dels Estats Units, Thomas Jefferson, considerava que taxar la riquesa és el millor antídoto per evitar els monopolis perpetus de riquesa i de poder. El setmanari britànic *The Economist*, conegut pel seu biaix neoliberal, reivindicava també l'impost de successions com un impost just, imprescindible per evitar elits estanques i hereditàries, o l'OCDE, en un informe del 2018 que apuntava que l'impost de successions és necessari per evitar que es perpetue la riquesa i augmente la desigualtat. Per tant, la defensa a ultrança de l'impost de successions hauria de ser un eix central no ja de l'esquerra, sinó de qualsevol partit que es considere liberal en l'àmbit econòmic.

Ara bé, ja ho sabem, vostès estan més a prop de l'autoritarisme de Trump que del liberalisme de Mill i Jefferson. Avui més que mai, figures com successions i donacions són necessàries per taxar, tant la riquesa acumulada com la seua perpetuació en fortunes dinàstiques.

2023, un estudi de la banca suïssa UBS va concloure que els multimilionaris globals ho són en la seua immensa majoria gràcies a heretar, no a emprendre, i conclou que en el futur immediat això s'anirà agreujant.

Esta és una tendència global que també es dona a l'Estat espanyol. Segons *Forbes*, un setanta-quatre per cent dels milionaris de l'Estat espanyol ha heretat la seua fortuna; tres de cada quatre milionaris ho són per herència, no pel seu èxit empresarial o pel seu esforç.

Tot i això, vostès continuen impulsant una agenda de rebaixes fiscals als més rics. Economistes com David Hope i Julian Limberg apuntaven que successives rebaixes d'impostos als rics entre l'any 1965 i el 2014, pràcticament cinquanta anys, no van tenir efectes significatius en el creixement econòmic o en l'ocupació, però sí, en canvi, en l'acumulació de riquesa i el creixement de la desigualtat.

M'agradaria recordar-ho: fins a cent mil euros no es paga impost de successions, 500.000 euros en cas de primeres residències; un setanta-quatre per cent de les herències no paga cap mena d'impost de successions; més del vuitanta-per cent paga menys de mil euros. I són dades a tenir en compte, perquè corre massa desinformació i molta voluntat de fer passar l'anècdota per categoria. Com l'exemple que he llegit estos dies dient que un fill pagarà més de 35.000 euros si li'n dones 275.000, quan la realitat és que si fas la donació de pares a fills, s'aplicaria una tarifa reduïda del cinc per cent per als primers 200.000 euros i del set per cent per al tram dels 200.000 als 275.000; és a dir, acabaria pagant quinze mil euros, menys de la meitat dels 35.000 que es proclama.

I si, com és el més comú, esta donació està destinada per a l'adquisició del primer habitatge per a menors de trenta-sis anys, que es podria bonificar el noranta-cinc per cent, passariem dels 35.000 –que difon el titular– a pagar només 750 euros per una donació de 275.000. Per tant, la seua desinformació atribueix justament..., que per una donació de 275.000 euros s'haurien de pagar 35.750, quan el més habitual és pagar-ne 750.

I és que, senyors del PP, fan un esforç continuat per fer creure que un impost que afecta una minoria sembla que ens afecta a la majoria. No caiguem en esta trampa. No ens sorprèn que el PP defensi esta minoria, al cap i a la fi, l'origen de la immensa majoria de les fortunes dinàstiques de l'Estat espanyol, dels cent més rics, el trobem encara avui en la cleptocràcia franquista.

La proposta que avui mos porten només afavorix l'u per cent més ric de Catalunya, que l'únic interès que tenen en l'anomenat «ascensor social» és garantir que qui és ric ho continue sent i així la dreta va laminant la contribució dels més rics al bé comú, més privilegis per als rics, menys recursos per a la resta.

Mirin, agafem els últims pressupostos presentats, els del 2024 per part d'Esquerra –aquí, consellera Romero, pressupostos que també van acabar malament. En aquell moment, successions i donacions suposaven 1.200 milions d'ingressos. Sense cap dubte, Esquerra Republicana creiem que és més necessari que la Generalitat dispose de 1.200 milions d'euros per invertir en habitatge, en hospitals, en escoles, en transport públic que no que els hereus de grans patrimonis puguin gaudir de la seua sort sense contribuir al bé comú. Per tant, en este sentit, a natros mos trobaran de cara.

Ara bé, els reconeixem la seua coherència: vostès defensen els molt rics i a Esquerra volem una comunitat amb serveis públics i oportunitats per a tothom. Acabo. Ja ho deia el jutge del Tribunal Suprem dels Estats Units Louis Brandeis: «Podem tenir democràcia o podem tenir riquesa concentrada en poques mans, però lo que no podem és tenir les dos coses alhora.»

L'impost de successions i de donacions no és un impost; és una concepció de la societat. Vostès aposten per una concepció de la societat on els de dalt sempre estiguin a dalt. Per tant, no donarem suport al plantejament del Partit Popular en la presentació de l'esmena, d'aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

El grup proponent pot fer un torn en contra de les esmenes a la totalitat que s'hi han presentat. Pot fer-lo amb un torn de tres minuts ara. (*Veus de fons.*) Sí, sí; la diputada Laure Vega demana la paraula. Per què demana la paraula?

Laura Fernández Vega

Per, a través de l'article 87, dir que hi ha hagut un error, i que m'agradaria que es pogués corregir al diari de sessions –per part meva–, en el que he confós el patrimoni d'Ignacio Garriga i de Joan Garriga; en el cas de Ignacio Garriga només hi ha declarat tres mil euros.

El president

Doncs en queda constància. Té la paraula el diputat Juan Fernández Benítez per fer el torn en contra a les esmenes a la totalitat.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Miren, señores del Partido Socialista, señores de Esquerra Republicana, señores de la CUP, señores de los Comuns, sabemos perfectamente cuál va a ser su discurso. ¿Saben por qué no quieren eliminar el impuesto de sucesiones y donaciones? Porque no creen ni en la familia ni en el esfuerzo ni en el mérito. (*Remor de veus. Alguns aplaudiments.*) Porque no creen en nada de eso. Ese no es su modelo. Ustedes no creen en el legado de una familia durante generaciones;

ustedes creen en el hachazo fiscal y en crear una macroestructura que no sirva a los ciudadanos, que les sirva a ustedes mismos. Ese es su modelo y nuestro modelo es el de la familia, el del esfuerzo, el del mérito, el del legado, el del dejar algo mejor que lo que te has encontrado.

Miren, les voy a explicar una historia: la historia de una mujer que llega a Cataluña con veinte años, que compra un piso, que al cabo de los años se casa y que les deja ese piso a sus padres, que venían de Málaga. Les deja ese piso a sus padres y paga impuestos. Cuando sus padres mueren, pagan impuestos y vuelve a heredar esa hija; vuelve a pagar impuestos. Después de eso, ese piso se lo deja a su hermano soltero; vuelve a pagar impuestos. Y cuando muere ese hermano soltero; vuelve a pagar los mismos impuestos. Esa es la historia de un piso familiar que tiene mi madre emigrada desde Málaga y por el que ha pagado más impuestos que lo que realmente costó ese piso. ¿Ustedes creen que eso es justo? –¿ustedes creen que eso es justo?

Miren, la injusticia social y fiscal de la ley de sucesiones y donaciones de Cataluña es la historia de la injusticia también de mi familia, de una familia de clase media que ha ganado todo con mucho esfuerzo y con mucho trabajo y con honradez y que ha tenido que pagar impuesto tras impuesto. Y eso es lo que viven en Cataluña miles y miles de catalanes (*remor de veus*); una injusticia que pone más zancadillas que ayuda a su esfuerzo y a su trabajo.

Miren, este es un impuesto injusto. Este es un impuesto que no solo es una tributación; es una amoralidad, es una inmoralidad. Y yo creo que hoy tenemos la responsabilidad, todos en esta cámara, de eliminar este impuesto por justicia para todos los catalanes. Y todos aquellos que voten hoy en contra de la supresión de este impuesto estarán poniéndole zancadillas al esfuerzo de miles de catalanes que lo único que hacen en Cataluña es trabajar para hacer crecer esta comunidad, para hacer crecer este país y, sobre todo, para ayudar a sus familiares.

Por lo tanto, recaiga en su conciencia lo que vayan a votar hoy.

Muchas gracias.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmena poden fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. He escoltat atentament els arguments de la majoria d'esmenes a la totalitat. M'ha sorprès que el Grup dels Comuns no presenti esmena a la totalitat, potser han canviat el criteri, potser ja han vist la llum. No sé si anem per aquí –ho dubto, no crec que sigui així–; però, en tot cas, en tota l'argumentació al final hi ha un titular que..., en aquest país ningú paga successions i donacions –ningú (*remor de veus*)–, només els molt rics. Doncs hi ha una contradicció enorme quan tots els CEOs un darrere l'altre..., el vuitanta per cent de la població d'aquest país diu que és un impost injust i que s'hauria d'eliminar –el vuitanta per cent de la població (*alguns aplaudiments*)–; i per tant, hi ha una falta aquí de perspectiva, perquè, efectivament, (*persisteix la remor de veus*) no està...

El president

Silenci; si us plau, silenci.

Toni Castellà i Clavé

...la injustícia d'un impost d'aquest tipus no rau en els molt rics; els molt rics, malauradament, s'escapen sempre. Els molt rics tenen tots els mecanismes i més –i especialment amb l'arquitectura fiscal de l'Estat espanyol– d'escapar-se, i vostès ho permeten, eh?, també, i això sí que és responsabilitat de tots.

I fa poc estava per Madrid el doctor Zucman, en Gabriel Zucman, el coneixen tots, és el seu guru, d'alguns de vostès, eh?, no podem dir que sigui un liberal, oi? Llegeixo literalment: «El sistema tradicional de l'impost de patrimoni i successions és arcaic i regressiu.» I aquest és l'argument per dir: «En canvi, això s'hauria d'apartar i el que s'hauria d'establir» –i nosaltres hi estem d'acord... (*Veus de fons.*) Sí, sí, i ho dic aquí, hi estem d'acord– «una taxa fixa a les grans fortunes, les de més de 100 milions d'euros.» Sí; als molt rics, sí; però és que ara estem parlant no dels molts rics, que, com em diu en Zucman, el seu guru, s'escapen; estem parlant de les classes treballadores, dels autònoms, de les classes mitjanes d'aquest país. Estem parlant d'aquests.

I, a més, una realitat de context –no es posin nerviosos–, si us plau. Una realitat de context...

El president

Silenci. Si us plau, senyor diputat..., senyor diputat, aturi's un moment. Els prego silenci, el diputat ha de poder ser escoltat. Endavant, diputat.

Toni Castellà i Clavé

És que les veritats couen. (*Remor de veus.*) Senzillament, una realitat de context: és que no és que es mantinguin els impostos; és que vostès han apujat els impostos, han apujat la pressió fiscal. Perquè el que aquí ningú té en compte, però les classes treballadores i les classes mitjanes sí que ho pateixen, és que en els últims sis anys la inflació acumulada –quasi el vint per cent, eh?–..., les classes mitjanes d'aquest país han perdut un vint per cent de la seva capacitat de poder adquisitiu. I si vostès mantenen els impostos, oi?, fent sumes i restes, és que senzillament els apugen. Si perds la capacitat adquisitiva i et mantenen els impostos, això és increment de la pressió fiscal.

I una segona cosa que resulta que ningú té en compte: es diu: «És que els impostos, la capacitat fiscal és per dos motius: redistribuir renda, evident, i per als serveis públics, evident.» Però és que aquí els catalans paguem 30.000 milions d'euros que marxen i no tornen, que no van a serveis públics, que se'ls queda l'Estat espanyol (*alguns aplaudiments*) –se'ls queda l'Estat espanyol–, i això és profundament injust.

Per tant, mentre mantinguem aquesta situació és un impost injust. No hi ha justícia fiscal, i si no hi ha justícia fiscal, no hi ha justícia social. Són patrimonis que ja han tributat per IRPF o per societats o per l'activitat, si és l'activitat empresarial, o per IVA o per les diferents taxes, impostos. I si toquem de peus a terra i ens n'anem a la realitat d'aquest país, la majoria d'esforç de moltes famílies que, amb els seus fills, han construït... –«construït» dic, eh? moltes vegades ni comprat–, han comprat un terreny i han anat construint una segona residència, en el qual els fills han participat, perquè potser en aquell termini no s'han fet viatges, no s'ha anat enlloc, perquè allò és l'actiu, i quan allò ho vols deixar als teus fills, no com una cosa que cau de no sé on, sinó que els fills viuen allà, doncs això té un càstig. I quants casos segur que coneixen vostès, si toquen de peus a terra, segur que coneixen vostès que, quan arriba aquest moment, la gent s'ha d'endeutar perquè és una herència sobrevinguda i no vols perdre allò que has construït amb la teva família durant molts anys i en molts dels casos s'ha d'acabar venent.

Per tant, senzillament, mentre es mantingui l'espoli fiscal, mentre no es regularitzi la capacitat adquisitiva de les classes mitjanes, estem en una situació en què tenim una immensa majoria del país que ha perdut capacitat adquisitiva, que paga més impostos que mai, que els seus serveis públics no són de la qualitat pels diners que ells paguen i que, per tant, el seu esforç no es veu reconegut. Mentre això es mantingui, cal suprimir, rebaixar i tornar la capacitat adquisitiva a aquells que amb el seu treball i amb el seu esforç, han intentat construir i volen construir un futur millor. Sense justícia fiscal no hi ha justícia social.

Gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Buenas tardes, señores diputados. Bien, hoy volvemos a hablar de uno de esos impuestos más injustos, más crueles y más ideológicos que existen, el impuesto de sucesiones. Y lo primero que hay que recordar es su historia. Este impuesto nacido en el 87 de manos del PSOE, luego en el 97 el PP no lo elimina y lo cede a las comunidades autónomas y el resultado es un impuesto injusto, con doble imposición sobre el ahorro y una desigualdad territorial manifiesta.

De hecho, en Cataluña es donde más pagamos impuestos de sucesiones por una triple irresponsabilidad: la cesión del PP del impuesto a la Generalitat, la subida que practicó Junts en plena pandemia y la obsesión de los partidos de izquierda de recaudar más a costa de familias y trabajadores. Entonces, llegado a este punto, ¿por qué VOX está en contra del impuesto de sucesiones y lo vamos a derogar cuando gobernemos? Cuatro razones. Primero, porque es una doble imposición, porque grava lo que ya ha tributado. Porque una persona normal trabaja y paga IRPF; hace la compra y paga IVA; enciende la luz y paga impuestos especiales; se compra un piso, paga ITP; lo conserva, paga IBI; lo vende, paga plusvalía; ahorra, paga patrimonio; regala, paga donaciones; y cuando muere, sucesiones y otra vez plusvalía. Toda la vida pagando impuestos.

Segunda razón para derogar este impuesto: genera desigualdad entre españoles. Es un escándalo. Heredar no cuesta lo mismo. Heredando lo mismo depende de donde vivas, depende en qué región vivas, por culpa de estas cesiones, pagas distinto. Es gravísimo y atenta contra la igualdad y la justicia entre españoles.

Tercera razón, no lo pagan los ricos. Es falso. Es muy falso. Los ricos, los «*forrati*» de verdad, los del Lamborghini viven en el extranjero. Se han domiciliado fuera, para no pagar impuestos. Hay miles de ejemplos. O tiene estructuras patrimoniales o empresas bonificadas al noventa y cinco por ciento, o estructuras que evitan que paguen impuestos de sucesiones. No han liquidado en su vida, los que dicen eso, un impuesto de sucesiones; no han trabajado en su vida en un despacho que liquide impuestos de sucesiones. Los ricos no pagan impuestos de sucesiones, lo paga la clase media. ¿Quién paga impuestos? Ese veinticinco por ciento que decía no sé quién, alguien de la izquierda, que están pagando impuestos; pues el que tiene un piso bonificado al noventa y nueve, vivienda habitual, si no lo vende en cinco años y, por supuesto, tiene unos ahorros, fruto de ese esfuerzo. ¿Quién paga impuesto de sucesiones? El que tiene un piso, vivienda habitual bonificada, un apartamentito que, fruto del esfuerzo del trabajo de él, de ella, de la familia, se han comprado en la costa, en Cabriels, en Torredembarra o donde sea, y unos ahorritos, ese paga impuesto de sucesiones. O sea, los trabajadores y las familias normales, que, evidentemente, tienen razón ustedes, que cada vez hay menos que paguen impuesto de sucesiones, porque cada vez es más difícil comprarte tu piso, tu vivienda habitual y ya comprarte el apartamento para ir los fines de semana, eso ya es ciencia ficción. Eso es algo inalcanzable. Ese es un futuro, un sueño para cuando nosotros gobernemos.

Cuarta razón, lo quieren para seguir gastando y para redistribuir la riqueza. ¡Falso! ¡Qué mentirosos son! Tras el impuesto de 1987, la riqueza está peor distribuida. Hay mucha gente forrada viviendo en el extranjero, las grandes multinacionales, y se han cargado la clase media. El *comprar-se el pis i l'apartamentet*, eso ha pasado a la historia, desde que existe el impuesto, desde el 87. O sea que no han redistribuido una..., nada. Lo que hace cincuenta años era normal: con tu trabajo, comprarte tu vivienda y con un poquito más de años y de esfuerzo, entre varios, comprarse... Eso

ha pasado a la historia; tras cincuenta años de bipartidismo es imposible, una quimera. Y, como hemos dicho, una obsesión de VOX es recuperarlo.

Y esto pasa, evidentemente, por valentía, la que VOX tiene, por supuesto, y dejar de malgastar y acometer una gran reforma fiscal. Bajar impuestos de forma contundente para que sea posible eso: *el piset i l'apartamentet*. Eso es lo que nosotros queremos recuperar, eliminando, evidentemente, sucesiones, patrimonio y trabas al ahorro. Un sistema fiscal igual para toda España. No discriminemos a un tío de Lérida con un tío de Huesca. No. Tenemos que pagar los mismos impuestos. Ya sé que le cuesta al bipartidismo, pero eso es justicia. Eso es igualdad. Y premiar trabajo, empresa y esfuerzo y, por supuesto, reducir el gasto público para poder bajar impuestos. Lo he dicho: cuando gobernemos, derogaremos, con mayoría absoluta, derogaremos este impuesto y, si tenemos que pactar con el Partido Popular, lo pondremos encima de la mesa.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Senyor Castellà, començo per vostè que sap que ens tenim afecte. Miri, jo crec que es pot canviar d'opinió. No és el cas, l'hi reconec, és simplement un error meu: no vaig registrar l'esmena a la totalitat. Entenc que sí que és un canvi d'opinió el que va fer vostè. Ho dic perquè l'impost de successions vigent el va votar vostè. És cert que estava en el grup d'Esquerra Republicana aleshores. Vull dir que veig que sí que canvia de posició. Jo crec que això pot passar. En tot cas, el vaig pactar, en aquest cas amb el president Torra, amb Junts per Catalunya i el va votar vostè, el senyor Batet i la senyora Artadi. No passa res.

En tot cas, tindrà l'oportunitat de donar suport a la taxa Zucman, perquè ja li anuncio que el nostre grup parlamentari farem una proposició de llei per portar-la al Congrés i veurem què voten aquí i allà. Ho dic perquè m'ha semblat molt interessant que ara vostès vulguin gravar, en aquest cas, els rics i, evidentment, aquestes empreses que fan grans beneficis. És un bon dia per fer-ho, bàsicament perquè Iberdrola acaba d'anunciar uns guanys de pràcticament 7.000 milions d'euros. Saps per què no paga Iberdrola cap impost? Perquè vostès se'l van carregar. Per tant, mirin, jo no... La veritat és que, quan vostès parlen de fiscalitat, ja sabem tots en nom de qui parlen i es diu Sánchez Llibre. Ja els ho vaig dir, no sé si el llobista és ell uns dies o els llobistes són vostès, alguns altres.

En tot cas, entrant en matèria. Ja li vaig dir, senyor Fernández, que és mala idea intervenir quan li preparen els argumentaris. Sobretot perquè jo li recomanaria que canviés d'argumentari. Vostè ha posat un primer exemple –després aniré al segon– el primer, on explicava el cas d'una viuda i la injustícia de pagar l'impost de successions, en aquest cas, quan mor la teva parella. Sap què passa? És que la llei que jo vaig pactar, en aquest cas sí, amb el senyor Castellà quan estava Esquerra Republicana i també amb el senyor Batet, és que a Catalunya els cònjuges... –escolti'm, escolti'm–, és que les viudes i les vidus no paguen impost de successions a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Està bonificat al noranta-nou per cent. Per tant, mirin, jo, sincerament, si han de fer una llei..., perquè, ja l'hi dic, aquí, més enllà dels TikToks que els he dit alguna vegada, estaria bé que sàpiguen de què parlen, perquè fem lleis i això «aplica» directament a la gent i no saben ni el que escriuen.

També li vaig dir un dia que vostè és un bon comercial de Securitas Direct, de les alarmes. Crec que ara també vostè vol ser un bon comercial, en aquest cas, de MyBox de La Caixa. Ho dic perquè, si no n'hi ha prou amb bonificar les grans herències d'aquest país, també volem bonificar el noranta-nou per cent del que cobres per una assegurança de vida, és a dir, no en tens prou, en aquest cas, amb tot el

patrimoni d'aquests a qui vostè representa, que sí que són les grans herències, que si a sobre tenen una assegurança de vida tampoc paguen. Jo dic que vostè té una llarga carrera, és a dir, primer, no en aquest cas de comercial de Securitas Direct, ara també comercial, en aquest cas, de MyBox a La Caixa. Ja li dic que no com a governant a Catalunya, perquè em sembla que les coses estan molt lluny de que això passi, per sort de tots nosaltres.

Mirin, el setanta per cent... –ja els hi he explicat més d'una vegada–, el setanta per cent, en aquest cas, de les persones que moren i deixen una herència no paguen res o menys d'un euro. Per tant, jo sincerament, començo a pensar que, no ho sé, s'ha esfumat la classe treballadora, o, en aquest cas, la classe mitjana d'aquest país, sencera. És a dir, ara mateix, no ho sé, devem ser tots persones que tenim grans herències o herències que realment tributen. Jo no sé d'on els treuen vostès.

En tot cas, també li diré una altra xifra. Miri, només 2.800 persones –només 2.800 persones– paguen el cinquanta-sis per cent de la recaptació. I a aquests, vostè també els vol deixar l'impost de successions a zero. Herències de més de 800.000 euros, això és el que estem discutint, i vostè diu que sí. Exactament. Quina cultura de l'esforç és aquesta? Miri, escolti, cultura de l'esforç és la de les «kellys» que estan abans, les dones que netegen els hotels. Una persona que hereta 800.000 euros. Escolti, qui paguen els impostos són les persones, no les coses; aquí no hi ha cultura de l'esforç que valgui.

I mirin, hi ha pocs rics que facin alguna cosa per heretar. N'hi ha algun que sí. No em facis explicar l'exemple que acabaríem malament i crec que el president Rull m'acabaria fent fora o cridant a l'ordre. Però, mirin, quan tenim, en aquest cas, una taxa de pobresa infantil del trenta-sis per cent, sí, s'ha de mobilitzar tots els recursos públics, evidentment, de qui més té. I això és el que fa l'impost de successions al nostre país.

I, miri, sobre famílies, jo no m'hi ficaré. És bastant pretensió parlar de que alguns no creiem en la família. Sí, crec en la família. I li vaig explicar aquí un dia, crec, la vida del meu pare. I el meu pare, que el van salvar a l'Hospital de Sant Pau, tres setmanes a la UCRI, i a més amb una nefrostomia i, evidentment, recuperat d'una cosa que semblava pràcticament que anava directe al calaix..., això, cap dels que estem aquí, amb tots els patrimonis –que, ho sento, no són pocs– ho podríem haver pagat sense la sanitat pública.

I mirin, també l'hi dic: potser la seva família, amb tot el respecte, ho sento, no va estar prou ben assessorada o, en tot cas, també l'hi dic, em sorprèn, perquè vostès són els del senyor Montoro. En tot cas, la propera vegada parli amb nosaltres, perquè evidentment la seva família, per segons quines coses que ha fet, no hauria d'haver pagat res, perquè, en tot cas, cedeixes l'habitatge dels teus pares en usdefruit i no pagues res, sense fer cap de les seves martingales. Per tant, molt de compte amb el tema de les famílies, perquè evidentment molts d'aquí tenim famílies que els ha salvat la sanitat pública, que si fos per vostès, haguéssim acabat, sap com? Com a Andalusia –com a Andalusia– i, en aquest cas, com totes les dones que han estat eliminades de les llistes d'espera de la sanitat amb el càncer de mama. ¡Venga!

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquí no es debat una proposició de llei o un impost. Es debat si Catalunya ha de castigar les famílies quan es veuen colpejades per la mort d'algú estimat. Es debat si volem ser una nació que respecta i bonifica l'esforç, el treball, l'estalvi i el llegat o volem ser una nació que fa del jaure i subsidi el seu tret diferencial.

No es pot avalar un sistema que castiga la transmissió legítima del patrimoni, que penalitza l'estalvi, que carrega damunt les noves generacions el pes d'un tri-

but infame. Un impost que grava sobre béns que ja han set sotmesos a tributació al llarg de tota una vida, que intenta arreplegar del fruit d'anys de sacrifici, d'hores ingents de feina, d'aquell anar arraconant per garantir el benestar dels hereus que vinguin darrere. Quan ens morim, aspirem a deixar certa estabilitat als nostres fills, perquè puguin tirar endavant si la vida els atracalla, quan ja no siguem aquí, per protegir-los. L'esquerra *woke* i punitiva, sobredimensionada en aquesta cambra, malda per convertir l'impost de successions en un comodí que financi polítiques irracionals i proimmigracionistes. Amb aquest impost l'únic que aconsegueixen és incentivar canvis de residència, fomentar deslocalitzacions fiscals, erosionar la base econòmica de Catalunya. No espanten només les grans fortunes; difuminen la classe mitjana que ha donat forma i contingut al país. Una narrativa esbiaixada i perillosa que converteix en sospitosos els propietaris i en avars o insolitaris els hereus legítims.

El llegat no és cap privilegi a erradicar, com vostès pregonen: és el darrer present que lliurem als nostres éssers estimats. Qui és l'Administració per escapar-ne una part, per esbocinar la voluntat dels nostres difunts? Per més que bategin amb eufemismes aquest robatori, per més que l'anomenin amb sornegueria «justícia social», tots sabem que és un càstig a qui ha estalviat, a qui en comptes de malgastar, ha fet rebost. Alguns de vostès són clars i defensen i apliquen aquest impost execrable sense embuts; d'altres, com Junts, el critiquen quan són a l'oposició i l'incrementen quan ostenten posicions de poder. Tots recordem el dia en què, en plena pandèmia i aprofitant indecentment la mortaldat que recorria el país, van apujar l'impost de successions. A l'estat català que somiem i pel que batallem l'impost de successions i donacions no pot existir, no existirà. Sota el jou espanyol no podem eliminar-lo del tot, només el podem bonificar en un noranta-nou per cent, com han fet algunes comunitats autònomes i com ara pertoca que faci la nostra nació. Per a què els han votat a vostès? Per generar riquesa o per saquejar tombes? Deixin en pau els morts.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa presentades pels grups parlamentaris de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, Socialistes i Units per Avançar i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 72 vots a favor, 63 vots en contra, cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Passem tot seguit a llegir les declaracions institucionals aprovades per la Junta de Portaveus.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries

401-00055/15

Tot seguit, llegirem la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries. Vull donar la benvinguda al senyor Francesc Cayuela Solano, president de la Federació Catalana de Malalties Minoritàries; al senyor Fernando Pérez Díaz, membre de la Federació Catalana de Malalties Minoritàries, i a la senyora Caterina Aragón Bermúdez, representant de la Federació Es-

panyola de Malalties Rares. Té la paraula, per fer-ne la lectura, la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá González.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries.

»S'entén per “malaltia minoritària” la que afecta menys de cinc persones per cada deu mil habitants. Tot i aquesta baixa prevalença individual, l'impacte col·lectiu és molt significatiu: s'estima que entre un sis per cent i un vuit per cent de la població conviu amb alguna d'aquestes patologies. Això representa aproximadament 300 milions de persones al món, i entre 480.000 i 640.000 persones a Catalunya, tot i que caldria millorar i actualitzar les dades del registre de malalties minoritàries de Catalunya.

»El Parlament de Catalunya constata que les persones i les famílies afectades afronten dificultats constants derivades del retard diagnòstic, molt més marcat quan és una dona qui pateix la malaltia minoritària; la manca de tractaments específics; la desigualtat territorial en l'accés als recursos, i l'impacte emocional, social i econòmic que comporta conviure amb una malaltia minoritària. L'escassetat d'informació, la invisibilitat social i la complexitat clínica contribueixen a una vulnerabilitat que exigeix una resposta pública decidida.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya constata que Catalunya ha impulsat polítiques pioneres en aquest àmbit, com ara el desenvolupament de les xarxes d'unitats d'expertesa clínica, que apleguen equips multidisciplinaris especialitzats en diverses àrees de les malalties minoritàries. L'ampliació d'aquestes xarxes ha de reforçar un model de país basat en l'atenció especialitzada, la proximitat territorial i la coordinació entre professionals, centres i serveis.

»El Parlament de Catalunya també reconeix el paper imprescindible del teixit associatiu. Entitats com ara la Federació Catalana de Malalties Minoritàries –FECAMM–, la Federació Espanyola de Malalties Rares –FEDER–, Eurordis i les nombroses associacions específiques de patologia de Catalunya desenvolupen una tasca fonamental: acompanyen famílies, impulsen la recerca, promouen la participació dels pacients, donen suport emocional i defensen els drets d'un col·lectiu sovint invisibilitzat.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya comparteix amb aquestes organitzacions l'evidència que accedir a la prevenció, el diagnòstic, els medicaments, les teràpies, l'atenció social i interdisciplinària, l'educació o l'ocupació són reptes per a totes les persones amb malalties minoritàries i per a les que les cuiden. Ho són dins i fora de Catalunya perquè hi ha desconeixement, perquè cal que aquestes malalties s'investiguin més i perquè afecten poques persones, però també perquè hi ha gran iniquitat en l'accés als recursos socials i sanitaris existents.

»Aquesta iniquitat es fa evident en la diferència de polítiques que es reconeixen depenent dels territoris, la fragmentació de la recerca o de la informació existent, les diferències en l'accés a noves proves diagnòstiques o als escassos tractaments disponibles, i també les barreres en l'accés a una atenció especialitzada.

»Finalment, el Parlament de Catalunya comparteix els objectius i els compromisos de la resolució sobre malalties minoritàries com a prioritat de salut mundial per a l'equitat i la inclusió, aprovada en la setanta-vuitena Assemblea Mundial de la Salut. Aquesta resolució de l'Organització Mundial de la Salut reconeix la inequitat i la vulnerabilitat que afecten les persones amb malalties minoritàries, les que viuen sense diagnòstic, i també llurs famílies i cuidadors.

»Palau del Parlament, 25 de febrer de 2026»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Bé.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del quart aniversari de la invasió russa d'Ucraïna

401-00056/15

Tot seguit llegirem la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del quart aniversari de la invasió russa d'Ucraïna, adoptada ahir mateix per la Junta de Portaveus. Abans, però, voldria donar les gràcies a l'honorable senyor Oleg Grabovetsky, cònsol general d'Ucraïna, que, juntament amb altres membres de la comunitat ucraïnesa a Catalunya, ens honoren amb la seva presència avui al Parlament de Catalunya. Té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del quart aniversari de la invasió russa d'Ucraïna.

»Davant el quart aniversari de la cruel guerra d'annexió territorial injustificada i il·legal de Rússia, la resistència i la resiliència d'Ucraïna continuen essent un exemple per a tots els europeus.

»El 24 de febrer de 2022, Rússia va llançar una guerra d'agressió contra Ucraïna, desafiant les aspiracions dels ucraïnesos d'un futur millor i d'acostar-se a la Unió Europea. Va ésser un atac, no sols contra Ucraïna, sinó contra la llibertat, la democràcia i els valors europeus compartits amb la seva ciutadania.

»El Parlament de Catalunya vol recordar aquesta data i reiterar el seu suport a la ciutadania d'Ucraïna: la Unió Europea i Catalunya continuen estant al seu costat. El Parlament de Catalunya reconeix els esforços que la Unió Europea ha fet i que ha de continuar fent per prestar a Ucraïna l'ajuda humanitària, política, financera, en seguretat i diplomàtica que necessita, durant el temps que calgui.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya dona suport als paquets de sancions aprovats per la Unió Europea contra diversos organismes i individus de Rússia, sancions que són essencials per frenar la guerra i obrir pas a la reconstrucció del país i al camí cap a l'adhesió a la Unió Europea.

»Mantenir-se al costat d'Ucraïna també significa exigir responsabilitats a Rússia. Per aquesta raó, el Parlament de Catalunya dona suport a les accions encaminades a garantir que els responsables paguin davant el Tribunal Penal Internacional pels crims de guerra i els crims contra la humanitat que s'han comès a Butxa, Mariúpol, Khàrkiv, Kherson, Lviv, Irpín i molts altres llocs, que no es poden oblidar ni s'oblidaran.

»El Parlament de Catalunya, fent-se ressò de la urgència energètica en ciutats com Kíiv i Odessa traslladada per catalans d'origen ucraïnès, dona suport a les iniciatives del Govern, dels ajuntaments i de la societat civil per a enviar ajuda humanitària, especialment generadors d'emergència per a restaurar l'energia als hospitals, refugis i serveis crítics d'Ucraïna. Catalunya ha de contribuir a impedir que Rússia congeli Ucraïna i ha d'ajudar la ciutadania ucraïnesa a superar l'hivern.

»El Parlament de Catalunya, en aquest quart aniversari de l'inici de la guerra de Putin, reitera el seu suport a tots els esforços per aconseguir una pau justa i duradora per a Ucraïna, que només arribarà mitjançant una solució diplomàtica que sigui capaç de protegir els interessos vitals d'Ucraïna i d'Europa en matèria de seguretat i que permeti a Ucraïna defensar eficaçment la seva sobirania i la seva integritat territorial.

»El Parlament de Catalunya, en solidaritat amb la ciutadania d'Ucraïna i amb els catalans d'origen ucraïnès, exhibirà les banderes d'Ucraïna i de la Unió Europea a l'escala d'honor durant la sessió plenària dels dies 24, 25 i 26 de febrer de 2026.

»Palau del Parlament, 25 de febrer de 2026»

(Aplaudiments perllongats.)

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran

252-00016/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts, que intervindrà en primer lloc, com a grup proponent, per un temps màxim de cinc minuts. Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bona tarda. Gràcies, president. Consellera, diputats... Vull començar parlant de l'avi i de la família de l'àvia de Berga, perquè van formar part de la xarxa d'evasió de Catalunya a la Segona Guerra Mundial, en plena Dictadura, des del cafè La Lluna, de Berga, arriscant les seves vides i la seva llibertat per salvar els altres. Van salvar vuitanta-vuit vides de persones que fugien de l'horror nazi. Aquesta història ens va acompanyar tota la vida. No ens van caldre mai ni cursos ni formació de què va la solidaritat humana i els drets humans.

I els altres avis, a Calella, el diumenge a la tarda ens portaven a veure les sardanes i també ens parlaven de la importància de, després de molts anys de dura repressió, on absurdament s'havia prohibit un ball, la sardana, i una llengua, la nostra, la catalana..., i ens recordaven amb orgull que, després d'haver superat molts i molts entrebancs entre tots nosaltres, aquest país era dempeus mil anys després.

De generació en generació, i amb un compromís que va costar vides i anys de llibertat, nosaltres heretàvem d'ells la democràcia i una Catalunya dempeus. I els pares –els pares–, quan nosaltres hem tingut fills, ens han fet una xarxa que ha possibilitat a totes les dones d'aquest país que puguem ser mares, tenir una família, però també desenvolupar-nos professionalment.

La gent gran és la part activa de la nostra societat en tots els camps, i també en el polític, en la defensa dels nostres drets. Perquè mai podrem oblidar, cap de nosaltres, qui va ser el motor del moviment més important de la història de la Catalunya moderna, aquell 2017, on no van fallar mai: van omplir carrers, van defensar els col·legis i ens van ensenyar a no tenir por d'aquella policia espanyola embogida només perquè volíem votar. *(Alguns aplaudiments.)*

Ells van deixar també una xarxa, la més gran, de solidaritat amb el nostre Govern empresonat i exiliat. Per tant, la gent gran és una cadena de transmissió, la més gran que hi pot haver: de valors, de saviesa, d'experiència, d'ètica, de tradicions, d'educació. Ens ho han donat tot; la seva aportació és i serà immensament valuosa, però ara ens toca a nosaltres correspondre.

I és que és la primera vegada de la història on probablement ens trobem més gent amb edat a partir dels seixanta-cinc anys que entre un i vint-i-cinc anys, i, per

tant, cal repensar les polítiques i centrar la política en donar a aquesta generació la mateixa dignitat que ens van donar ells a nosaltres. Com encarem aquesta etapa de la seva vida amb totes les garanties davant d'una societat digitalitzada que els pot deixar al marge d'uns serveis públics que haurien d'estar pensats per a les persones grans perquè ningú quedi enrere? Com garantir que poden viure aquesta etapa en la seva llengua, en català? O per evitar el pitjor de tots els mals, la solitud, que un dia la consellera de Salut explicava que la solitud equival, per a la salut, a fumar catorze cigarretes diàries. I quina millor manera de fer-ho que deixar que siguin ells mateixos qui participin en l'elaboració d'aquestes polítiques públiques?, quina millor manera de tornar a tota aquesta generació tot el que ells ens han aportat?

Si una societat no és capaç de cuidar la seva gent gran, és una societat sense ànima. I crec que avui ens hem de felicitar, perquè per primera vegada hi haurà una comissió de la gent gran en aquest Parlament. Els donarem la veu, els empoderarem..., i perquè puguin també preparar des d'avui les polítiques que ja seran també per al demà.

Per tant, de nou, gràcies a tots els diputats i els partits d'aquesta cambra que ho fareu possible, i felicitar també a tota la gent gran de Catalunya, perquè, com ha de ser, des d'avui tindran la seva veu en aquesta casa, que és la casa de tots.

Moltes gràcies.

El president

A continuació intervindran la resta de grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bona tarda. Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats i diputades... Avui parlem de gent gran, i quan parlem de gent gran parlem de drets, de dignitat i de model de país. Catalunya és una societat que envelleix, i això en gran part és un èxit col·lectiu, vol dir que vivim més anys; però el repte no és només viure més, sinó viure millor.

Per això ja avanço que, des d'Esquerra Republicana, votarem a favor de la creació d'aquesta comissió, tal com planteja la proposta. I ho fem perquè entenem que el Parlament ha de tenir un paper actiu en el seguiment, en l'avaluació i l'impuls d'un canvi de model que ja no es pot ajornar més, i també hi votem a favor perquè compartim la necessitat de posar aquesta qüestió al centre del debat polític, perquè creiem que la transversalitat no és una opció, sinó que és una obligació, perquè entenem que l'envelliment digne ha de ser un pilar essencial de l'estat del benestar que volem construir.

Ara bé, també volem ser clars: aquesta comissió només tindrà sentit si és una eina útil. La gent gran no necessita només diagnòstic, necessita solucions. No necessita només informes, necessita recursos; no necessita només bones paraules, necessita polítiques valentes. Parlem de reduir llistes d'espera en dependència, parlem de reforçar l'atenció domiciliària i dignificar el sector de les cures, parlem de garantir l'habitatge accessible i adaptat, parlem de combatre la solitud no volguda amb polítiques comunitàries potents, parlem de protegir el poder adquisitiu de les pensions davant de l'augment del cost de la vida i sobretot –sobretot– parlem de no deixar ningú enrere en aquesta etapa de la vida.

Des d'Esquerra Republicana, entenem que les polítiques d'envelliment digne no són polítiques assistencials, sinó que han de ser polítiques estructurals. Té a veure amb el model econòmic, amb el model de redistribució, amb la fiscalitat, amb la fortaleza dels serveis públics.

És imprescindible incorporar una mirada interseccional, perquè no hi ha només una sola manera d'envellir. Les dones grans pateixen pensions més baixes com a

conseqüència de les dècades de desigualtat laboral. Les persones grans amb menys recursos tenen menys xarxa de suport i pitjors condicions de salut. Les persones grans migrades, amb algun tipus de discapacitat o del col·lectiu LGTBI viuen situacions específiques d'aïllament i de discriminacions. Si aquesta comissió vol ser útil, haurà d'escoltar aquesta diversitat i afrontar les situacions que se'n deriven amb polítiques concretes. Haurà d'escoltar la veu de les persones grans, els consells de la gent gran, el teixit associatiu referent al món local, l'àmbit rural, etcètera, etcètera.

Nosaltres hi serem. Hi serem per treballar, per aportar propostes, per fer seguiment rigorós i exigir compliment. I hi serem amb una idea molt clara: per poder garantir l'envelliment digne de la gent gran del nostre país. Aquesta serà la nostra única missió en aquesta comissió. Però hi insistim: «seguiment» vol dir avaluació amb indicadors clars, vol dir informes amb dades, vol dir compareixences d'experts i vol dir conclusions que es tradueixen en iniciatives legislatives o pressupostàries. No volem una comissió que ens descrigui la realitat, volem una comissió que ajudi a transformar-la. El repte demogràfic no es resol amb un discurs paternalista ni amb una mirada assistencial, es resol reconeixent la gent gran com a ciutadania plena, amb drets, amb trajectòries vitals, amb projectes que continuen i que es valoren.

Per això avui no votem només la creació d'una comissió. Votem el compromís que aquest Parlament assumeix que l'envelliment digne no és una qüestió secundària, sinó central. Votem amb responsabilitat, amb exigència, amb voluntat de que aquesta comissió sigui l'instrument real de la transformació social. Perquè la gent gran, diputats i diputades, no pot esperar, i perquè la dignitat no es negocia.

Un proverbi àrab –i les que em coneixeu sabeu que m'agraden molt els proverbis– diu: «Qui no respecta els seus grans no respecta el seu futur.» I des d'Esquerra Republicana volem afrontar aquest futur garantint el dret a l'envelliment digne. Si parlem de dignitat, hem de parlar també de governança, de condicions laborals dignes, de finançament suficient, de planificació pública i de qualitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor president. *Consellera*, señorías... Cataluña, como el conjunto de España, vive una transformación demográfica profunda. Los datos del Instituto Nacional de Estadística nos dicen que uno de cada cinco españoles tiene ya más de sesenta y cinco años, y las proyecciones indican que en el 2050 más del treinta por ciento de la población superará esa edad. Y estos datos son perfectamente trasladables a Cataluña.

Esta situación, como es obvio, tiene implicaciones directas en el sistema sanitario, en el sistema de servicios sociales, en el mercado laboral y en la sostenibilidad del estado del bienestar. Las políticas públicas, por lo tanto, dirigidas a los mayores deberían ser estructurales y no coyunturales. Ante esta realidad, es imprescindible actuar.

A todo ello, debemos incorporar el enfoque del envejecimiento activo promovido por la Organización Mundial de la Salud, que allá por los años noventa introdujo una perspectiva basada en los derechos, en la participación, en la autonomía de las personas, con el objetivo de superar el paradigma asistencial. No se trata de vivir más años, que también, sino de vivirlos desde ese enfoque, el de la salud, la dignidad, la autonomía y la participación.

Dicho esto, creo que conviene introducir dos matices esenciales. Por un lado, que el colectivo de personas mayores no es homogéneo y, por el otro, que también

debemos evitar caer en una visión excesivamente idílica del colectivo sénior. Aunque también –todo hay que decirlo– hay jóvenes que igual necesitan más apoyo que los séniors, porque, señorías, la edad no es una enfermedad. Ciertamente es que no todas las personas envejecen igual. No todos los mayores son activos, autónomos y además digitalizados. Hay personas mayores que viven su día a día de manera autónoma e independiente, pero también hay muchas otras que viven situaciones de enfermedades crónicas, dependencia, discapacidad y soledad no deseada.

Un aspecto del que no quiero olvidarme –y quiero abrir un pequeño paréntesis– es el del maltrato que sufren muchas personas mayores, que desgraciadamente es invisible. Se habla, y mucho, de la violencia de género, pero se habla muy poco de la violencia doméstica que sufren nuestros mayores.

Continuando con mi intervención y al hilo de lo dicho anteriormente, existe una diversidad en las circunstancias de cada uno de nosotros, pero es que en cierta manera esto ocurre en todas las etapas de la vida. Esta diversidad implica necesidades distintas. Mientras una parte de las personas mayores requiere políticas de prevención, de promoción de la salud, vida saludable, participación, otra parte necesita cuidados de larga duración: atención sociosanitaria integrada, ayuda domiciliaria, recursos asistenciales, sin que tengan que pasar por listas de espera tan eternas que en demasiadas ocasiones la persona fallece y todavía no ha obtenido la prestación.

Pero claro, llegamos a la realidad, y llegados a este punto la pregunta es qué valor añadido aportaría una nueva comisión de seguimiento respecto a los mecanismos de control y de impulso de la acción de gobierno que ya contempla el propio Reglamento del Parlament, que por otra parte es una función –y me permito añadir y una obligación– que tenemos todos los grupos parlamentarios. Existen comisiones, ustedes lo saben: Drets socials, Salut, si es este ámbito, en las cuales las entidades y las personas comparecen para exponernos sus inquietudes y necesidades. También el control que ejercemos los grupos parlamentarios con otras iniciativas –no las reproduciré. Son mecanismos de control y de impulso de la acción de gobierno que ya existen.

Por supuesto, no podemos dejar de denunciar y reclamar que se ponga fin a las listas de espera en dependencia, acceder a una plaza de residencias, ayuda a domicilio, teleasistencia... Soy consciente de que son competencias, muchas, de otras administraciones, pero oiga, todo esto pasa por un momento realmente desastroso.

Por lo tanto, solo compartiríamos la creación de esta comisión si, uno, realmente se establece un programa, un sistema de rendición de cuentas periódico; dos, se evitan duplicidades, cosa difícil con las comisiones ya existentes, y tres, creo que también sería necesario definir exactamente sus objetivos con indicadores que se puedan cuantificar. Es que, en caso contrario, ampliaremos con una comisión más la estructura institucional de este Parlamento, pero no introduciremos ninguna mejora a favor de las políticas públicas dirigidas a los mayores, y, si no se introducen mejoras en los resultados de estas actuaciones, reconsideremos, diputados, su necesidad, porque estamos creando falsas expectativas.

Y ya acabo, señor presidente. Convendrán conmigo que alcanzar una determinada edad no debe convertirse en un factor limitativo de derechos ni de las capacidades individuales; todo lo contrario, pongamos en valor y aprovechemos el talento y la experiencia sénior, pero para ello es necesario revisar las políticas de atención social para responder con eficacia y eficiencia a esta realidad. Debemos prever servicios públicos accesibles de calidad para hacer efectivo el modelo de envejecimiento activo y saludable y, sobre todo, hacerlo posible para que vivir no se convierta en encontrarse solo y que esa soledad signifique aislamiento.

Moltes gràcies, senyor *president*.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bona tarda. Bé, la proposta comença parlant de l'envelliment demogràfic i la baixa natalitat. I sí, és cert, Catalunya, com tot Europa, viu una crisi demogràfica sense precedents: vivim més anys, i això és una bona notícia, però neixen menys nadons, i això és un problema. Per tant, jo crec que la pregunta no hauria de ser quantes comissions es creen, sinó que la pregunta hauria de ser què estan fent perquè hi hagi més famílies i què estan fent per tal de que la piràmide demogràfica no sigui una columna invertida que posi en risc el futur de la nostra terra. *(Alguns aplaudiments.)*

I és que s'ha de tenir en compte que la natalitat està en mínims històrics. De fet, durant anys hem vist com des de les institucions, com des dels diferents mitjans de comunicació i el discurs dominant, s'ha transmès el missatge de que tenir fills et limita, de que tenir fills et penalitza professionalment, de de que tenir fills et resta llibertat, que inclús et treu vida. I és que quan tu presentes la maternitat com un problema i no com una cosa que s'hagi de posar en valor, quan criminalitzes sistemàticament la família, sobretot la família tradicional, i quan discrimines les famílies nombroses, què esperen que acabi passant? A mi no em sorprèn, de fet, que neixin menys nadons.

I és cert que hi ha factors econòmics que són evidents, com les dificultats en l'accés a l'habitatge, els salaris –que no creixen al mateix ritme que el cost de la vida–, els problemes en matèria de conciliació, entre d'altres qüestions, no? Tot això són coses que pesen, i pesen molt, i les administracions, en aquest sentit, tenen molta responsabilitat. A més, quan no parem de veure que es promouen determinats corrents ideològics molt radicalitzats del feminisme que posen la família en el punt de mira, que posen la maternitat com una cosa negativa, i inclús també la paternitat, quines conseqüències de llançar des de l'Administració tots aquests *inputs* negatius i aquests missatges esperen que tinguin en la societat? A mi, sincerament, no m'estranya. I què vull dir amb això? Que si no abordem l'arrel del problema poden crear totes les comissions que vulguin, però és que el problema de fons seguirà intacte.

Avui en dia, a Catalunya més d'1,6 milions de persones tenen seixanta-cinc anys o més, i a això s'hi ha de sumar, doncs, la immigració massiva, que, els hi agradi més o els hi agradi menys, és un fenomen que acaba tensionant els serveis públics, des de la sanitat, serveis socials..., i també l'habitatge. I avui en dia veiem persones grans que viuen soles, amb una solitud no volguda que creix en silenci, llistes d'espera inacceptables en dependència; veiem un dèficit estructural de places residencials; veiem milers de catalans amb Alzheimer i altres demències que necessiten una atenció continuada i especialitzada.

I darrere d'això veiem un munt de famílies i de cuidadors que ho donen tot, que ho donen tot amb hores de cura diàries, i no només això, sinó amb un patiment i amb un deteriorament de la seva pròpia salut física i mental degut a l'estrès que provoquen aquestes situacions a conseqüència de la falta de suport públic. Perquè quan dic que ho donen tot és que ho donen absolutament tot: donen la seva vida, les seves hores, la seva tranquil·litat i la seva salut, però sobretot donen dignitat en un dels moments més vulnerables i més fràgils d'una persona *(alguns aplaudiments)*, i, sobretot, acompanyen en aquells moments en que la memòria ha desaparegut però, per sort, l'amor de la família no ha desaparegut. I aquesta és la realitat de moltes famílies a dia d'avui a Catalunya, i s'ha de denunciar la falta de suport públic que hi ha en aquest sentit.

Jo crec que el problema no és la manca de diagnòstic i de seguiment, sinó la falta de recursos d'execució i inclús d'una avaluació que sigui efectiva. No estem d'acord en la creació d'aquesta comissió. Creiem que el que s'ha de fer, doncs, és agilitzar de veritat els expedients de dependència, que es puguin incrementar places residencials, que es pugui reforçar l'atenció domiciliària perquè la gent que vulgui envellir a casa seva pugui fer-ho amb dignitat i amb tranquil·litat, donar suport als cuidadors amb ajudes que siguin palpables, i, sobretot, jo crec que la gent gran el que necessita és que no se'ls utilitzi políticament mentre es continua ignorant l'arrel del problema demogràfic que tenim no només a Catalunya, sinó a Espanya i també a tot Europa, perquè, si no hi ha relleu generacional, si no hi ha famílies fortes, si no neixen nens a Catalunya, qui sostindrà el sistema de demà?

En definitiva, nosaltres considerem que sense abordar l'arrel del problema aquesta comissió serà només un diagnòstic més, i que la gent gran no necessita diagnòstics; el que necessita són decisions i que s'acabin executant polítiques que realment acabin beneficiant el seu benestar, i no només el seu benestar, sinó també el de les seves famílies.

El president

Gràcies, diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda. Catalunya és un país amb una esperança de vida elevada, i això, que és una excel·lent notícia, genera reptes als que cal donar resposta i mereix, per tant, polítiques efectives i coordinades.

Vostès parlen de gent gran com un bloc homogeni, definit només pel carnet d'identitat, però per nosaltres el debat no és l'edat, sinó la garantia de drets davant la vulnerabilitat. Per això el que cal és parlar de persones. Una persona de setanta anys pot estar perfectament activa, mentre que una de cinquanta pot tenir una gran dependència.

La dependència, la salut, l'abordatge comunitari dels serveis socials no són nínxols de mercat per a la tercera edat, sinó drets que el sistema públic ha de garantir a qualsevol persona que ho necessiti. En canvi, la segmentació serveix fonamentalment per diluir l'accés universal als serveis públics i la responsabilitat de les diverses administracions. La fragmentació del sistema, sota l'excusa d'analitzar impactes i identificar bones pràctiques, obre la porta de bat a bat a una major privatització de les polítiques de cures. Per nosaltres una persona gran no és un client, per nosaltres és un ciutadà amb drets, i no estem disposades a permetre la mercantilització de la darrera etapa de la vida dels catalans i les catalanes.

Votarem a favor d'aquesta comissió perquè el benestar de la ciutadania és la nostra prioritat, però ho fem des d'una perspectiva crítica davant una proposta plena de bones paraules però sense vocació de traducció pràctica. Si llegim l'objecte de la comissió, es té la sensació de que s'hi ha abocat absolutament tot allò que s'ha anat trobant pel diccionari: salut, habitatge, drets lingüístics, cultura, gènere... Volen fer seguiment de tot i es corre el risc de no concretar res.

El seguiment del que vostès anomenen «polítiques de la gent gran» no es fa posant una llista infinita de temes sobre el paper a risc de que aquesta comissió acabi sent una mena de calaix de sastre on les qüestions urgents quedin diluïdes en debats teòrics sobre l'envelliment actiu. Mentre nosaltres redactem informes al Parlament, hi ha milers de persones grans patint solitud no volguda o esperant una plaça residencial, o estan sent desnonades després de tota una vida de treball per no poder pagar el lloguer malgrat que vostès no validen la pujada de les pensions.

El perill d'aquesta proposta, doncs, és que serveixi d'excusa per dir que «hi estem treballant» mentre els problemes reals, en canvi, s'estan perpetuant fins al final de la legislatura. No necessitem, en realitat, més diagnòstics de paper; necessitem

compromís amb els drets i necessitats de les catalanes de totes les edats. La dignitat de les persones ni es negocia ni es privatitza, es garanteix amb un sistema públic fort i amb recursos de veritat; per cert, també garantint la continuïtat de l'escut social a Madrid, del que depenen les condicions de vida de moltes persones grans del nostre país, renunciant a la mercantilització de la vida d'aquestes persones també a la darrera etapa de la seva vida, que és mereixedora de protecció i en cap cas un pastís per repartir.

I no és sorprenent però sí que és molt il·lustratiu un oblit que, sota el punt de vista del nostre grup, sota el punt de vista de Comuns, resulta clamorós. Aquesta proposta s'oblida del món local, d'uns ajuntaments que estan en primera línia de l'atenció a la ciutadania i que, malgrat el seu infrafinançament, són qui hi acaba posant el cos quan el Govern de la Generalitat no hi arriba, també en aquesta qüestió.

Deia anteriorment que hi votarem a favor, i ho farem per responsabilitat, per respecte a les persones grans, però no per fer informes que etiquetin la població per edat i encara menys per preparar el terreny a la mercantilització de la seva vida. Necessitem menys comissions i més solucions i, sobretot, garantir que es posen en marxa les conclusions després d'haver escoltat els compareixents representatius d'aquells..., sobre els que la comissió tractarà; al contrari, per cert, del que va fer el seu grup amb les conclusions de comissions anteriors, com el cas de la comissió sobre residències.

Votarem a favor d'aquesta proposta, però el nostre vot favorable no és un xec en blanc. Comuns estem compromeses amb les persones grans de Catalunya, i precisament per això no estem per fer política d'aparador i, en conseqüència, no acabem de compartir la creació d'una comissió més que correm el risc de que dilati les solucions. En lloc de crear una comissió per analitzar l'impacte de les polítiques en un grup d'edat, hauríem d'estar garantint un sistema de cures universal, drets socials accessibles a tothom i una atenció a la salut cronificada eficient per a tothom qui ho necessiti, tingui l'edat que tingui; també un habitatge assequible, que, en canvi, vostès qualifiquen de «destrucció del mercat de lloguer».

Les persones grans no necessiten (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president– una taula de seguiment, sinó que s'atenguin les seves necessitats. Deixem, si us plau, de classificar les persones per edat i comprometem-nos amb la garantia dels drets universals. Menys comissions d'estudi i més serveis públics. La dignitat no espera informes.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Debatem avui la creació d'aquesta comissió de seguiment de polítiques de la gent gran, i el primer que volem dir és que sí, que per nosaltres és un tema central i estructural, i que, per tant, és important que l'abordem. A Catalunya hi ha més d'1 milió i mig de persones més grans de seixanta-quatre anys, el dinou per cent de la població, però bé, com ja tots n'hem parlat, no?, que això..., la projecció que en tenim: en pocs anys serem més de 2,6 milions. El 2060, gairebé la meitat de les persones majors de seixanta-cinc anys en tindran més de vuitanta, i, bé, això és una realitat demogràfica que tenim a sobre i, per tant, cal que l'abordem.

Però crec que també cal tenir en compte que l'envelliment de la població no és un envelliment homogeni; no tothom envelleix igual, les desigualtats que s'han acumulat al llarg de la vida també es projecten sobre la vellesa. El quaranta per cent dels pensionistes catalans cobren menys de mil euros al mes –el quaranta per cent dels pensionistes cobren menys de mil euros al mes. Les dones grans cobren de mitjana un vint-i-set per cent menys que els homes, i la meitat perceben uns 798 euros o menys. A més a més, sabem que hi ha una part important de les dones que ni tan

sols tenen accés a una pensió retributiva perquè han sostingut les cures, que no tenen cap tipus de reconeixement. Per tant, aquesta és una realitat que també cal tenir en compte quan parlem de la gent gran: que també parlem de pobresa, de desigualtat, de gènere i de precarietat.

També cal que parlem d'un sistema que tenim i que no està dimensionat per a aquesta realitat que ens ve. La cobertura actual del SAD és de l'1,9 per cent. Per arribar al quatre per cent que ja establia la llei el 2007, caldria incrementar en un 133 per cent el nombre de persones ateses. Catalunya és una de les comunitats amb més persones en llista d'espera de dependència i el temps mitjà d'espera és de més de 260 dies. És un panorama bastant demolidor.

Si mirem les residències, per nosaltres el model encara és més preocupant: de les més de 61.000 places existents, més del vuitanta per cent són d'iniciativa privada i més del seixanta per cent tenen ànim de lucre –ànim de lucre amb les residències de la gent gran i, per tant, veiem com ens lucrem d'aquesta necessitat d'estar en una residència. La majoria de municipis no en tenen, de residències; no és que no estiguem ni tan sols planificant, es posen allà on el mercat funciona millor.

Per això quan llegim aquesta proposta de Junts per crear una comissió de seguiment ens fem una pregunta: què volem, fer una comissió de seguiment o el que ens cal és fer una comissió per transformar el model que tenim ara? Perquè el risc és que convertim aquesta comissió en un espai on parlem sobre envelliment actiu, sobre participació, sobre bones pràctiques, mentre el gruix del sistema continua mercantilitzat, precaritzat i insuficient.

Nosaltres creiem que si aquesta comissió es crea ha de servir per a diverses coses concretes: la primera, fiscalitzar de veritat el model residencial. Ara mateix tenim ràtios obsoletes, condicions laborals indignes, contencions físiques o farmacològiques que vulneren drets fonamentals; tenim residències que més aviat semblen hotels geriàtrics orientats al benefici. Per nosaltres han de ser llars. Això implica avançar cap a un sistema cent per cent públic.

La segona, que per nosaltres també és superimportant –i, si no, no té sentit–: abordar el dret a viure a casa amb suports suficients. L'Organització Mundial de la Salut recomana retardar la institucionalització i reforçar l'atenció domiciliària, però amb la cobertura actual del SAD de l'1,9 per cent això és un discurs buit, no arribem enlloc. Si no reforcem el SAD, si no reduïm llista d'espera, si no despleguem serveis comunitaris contra la soledat no desitjada, estem empenyent les persones cap a la residència per falta d'alternatives, cap a unes residències que ja hem vist que són un espai de lucre.

I tercera –per nosaltres també un tema molt important–, hem de posar al centre l'autodeterminació de les persones. Tenen dret a decidir on volen viure, com volen viure, com volen ser ateses. L'ingrés en una residència no pot ser una decisió imposada per manca de suport públic, i la participació en els centres tampoc no pot ser simbòlica; ha de ser vinculant, amb cartes de drets i mecanismes reals de control.

També, quan parlem de gent gran, cal parlar de les persones que treballen en el sistema. Si no dignifiquem les seves condicions laborals, si no equiparem salaris amb el sector públic, qualsevol comissió en que vulguem parlar de drets de les persones grans també quedarà en declaracions d'intencions.

Per tant, per nosaltres la vellesa no pot ser un nínxol de mercat. No és un problema, és una etapa de vida que ha de poder ser viscuda amb dignitat. I això només és possible si posem les persones grans al centre i traiem el negoci del sistema.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Prop d'una cinquena part de la població està formada per gent gran, una proporció previsiblement a l'alça, però els diferents governs que han manat al país no han tingut la mirada llarga necessària per planificar de manera responsable aquesta realitat. La resposta política a l'envelliment del país ha set insuficient, fragmentada i més reactiva que estratègica.

Això ha provocat dèficits greus i llargues llistes d'espera en àmbits com el de reconeixement de la dependència a l'atenció domiciliària o l'ingrés a centres residencials amb plaça pública. La inacció de les institucions ha obligat centenars de familiars sense formació a assumir tasques de cures, amb els riscos que això comporta per a la persona dependent i amb les conseqüències econòmiques que té per al conjunt de la unitat familiar.

La inacció de les institucions ha fomentat l'aparició d'un fenomen cada cop més estès, la solitud no volguda, que té conseqüències físiques i mentals devastadores per a qui el pateix: avis sols, isolats, que no parlen amb ningú, que no compten amb el suport de ningú i que veuen amb pànic com ningú no es preocupa per ells. L'augment del risc de depressió i de deteriorament cognitiu en aquests casos hauria de despertar les alarmes d'una administració que ha de ser capaç de detectar precoçment aquests símptomes i abordar-los amb recursos, garanties i celeritat.

No podem prescindir de l'experiència, saviesa, memòria col·lectiva i valors que la gent gran ens aporta i que contribueixen a sanejar una societat cada cop més estressada, desarrelada i individualista. La gent gran no és cap nosa, és l'espina del país; sense ells no seríem ningú.

Malgrat la rellevància i el paper central que ocupen en molts sentits, els avis no han set prioritat política per a cap dels governs que hem tingut. Ni se'ls ha garantit seguretat econòmica ni se'ls ha dotat de protecció jurídica davant d'abusos i maltractaments. Avui molts avis viuen amb pensions minses, sense poder compaginar dignament habitatge, alimentació i energia, exposats a episodis d'explotació patrimonial i a tota mena d'estafes i robatoris.

Som molts els que ens preguntem per què els governs no han reaccionat amb rapidesa i efectivitat davant l'envelliment progressiu de la societat i, en canvi, sí que han dotat pressupostàriament altres fenòmens nous, com l'arribada de menors estrangers no acompanyats. Com és que aquí sí que l'Administració ha activat dispositius immediats i ha trobat fons econòmics? Quan es tracta de polítiques encarades a la immigració il·legal o a la delinqüència juvenil, els recursos apareixen com per art de màgia, tu, però per a la llei de la dependència, que afecta els nostres avis, els diners no acaben d'arribar mai. Quin missatge és el que pretenen transmetre a la societat? Que cotitzar tota la vida, que cenyir-se a les lleis, que preservar la identitat del país no computa tant com arribar il·legalment amb les mans a la butxaca?

La capacitat de reacció i de dotació de recursos que han tingut determinats governs davant l'auge de la immigració irregular o dels menors no acompanyats no s'ha esdevingut a l'hora de resoldre les necessitats vitals de la nostra gent gran, potser perquè els nostres avis no ocupen naus il·legalment ni generen conflictes d'ordre públic, com l'imam de Salt, per coaccionar governs. És per això que els desatenen?

Mentre destinen recursos ingents a altres àmbits, ajornen decisions estructurals que impedeixen dotar de recursos i serveis òptims la nostra gent gran, que no necessita comissions parlamentàries decoratives a on es facin declaracions grandiloqüents o a on s'alimentin divergències polítiques amb sermons dogmàtics, no; necessiten que algú fiscalitzi l'execució pressupostària que els afecta, que algú identifiqui a curt i a llarg termini les mancances i deficiències i en planifiqui la resolució i els recursos necessaris.

Una societat civilitzada és aquella que tracta amb respecte i amb deferència la seva gent gran, que sap recompensar amb atencions i serveis l'esforç de tota una

vida; que no gestiona l'envelliment com una emergència incòmoda i accidental, sinó com una etapa rellevant i necessària del recorregut vital. Nosaltres som una societat civilitzada, o almenys la Catalunya dels 6 milions ho era.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom. Consellera... Bé, avui debatem la proposta de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran, i agraïm aquesta proposta per part del Grup Parlamentari de Junts.

Mirin, aquest matí, a la sessió de control, hem parlat del primer informe social de Catalunya que va presentar el Govern; informe on, explicat molt resumidament, un dels deu indicadors claus és l'envelliment accelerat de la població. Així mateix, dintre de les prioritats que es desprenen de l'informe, parlen de reforçar la seguretat econòmica i les trajectòries vitals al llarg del cicle de la vida, enfortir el sistema de cures i de salut per a una societat més envellida i diversa, i –molt important– guanyar capacitat preventiva, anticipativa i de coordinació del sistema de protecció social.

El Govern socialista és plenament conscient del repte demogràfic en el que estem immersos. Ja s'ha dit: una cinquena part de la població a Catalunya són persones grans, i és, a més a més, la població que més creix. Tots en som conscients, i m'atreviria a afegir que a la immensa majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra és un tema que ens preocupa i, d'una manera o altra, ens ocupa. A més, ocupa d'una manera molt clara el Govern.

Tant és així que el 2025 va crear la Direcció General de la Gent Gran per tal de coordinar i desenvolupar les polítiques d'envelliment i amb l'objectiu clau de millorar la vida, l'atenció i els drets de les persones grans, centrant-nos també en reptes com la soledat no desitjada i l'edatisme. I amb el nomenament del director general de la Gent Gran es comença a desplegar l'estratègia per a una societat longeva i una vida plena, un acord que ve del Govern Aragonès i que s'ha engegat aquest 2026, i ha d'abastar inicialment un període que finalitza el 2030, amb l'elaboració del pla bianual 2026-2027.

Un full de ruta per afrontar aquesta societat més envellida i que aprofiti les oportunitats de longevitat fomentant polítiques que promoguin un envelliment actiu, saludable i digne. A més, amb plans d'accions departamentals, perquè quan parlem de persones grans no només parlem de serveis residencials i de cures, sinó que sobretot parlem de formació, de cultura, d'oci, d'esport, de participació, d'habitatge, etcètera, etcètera, etcètera.

Així mateix, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar també va registrar la proposició de llei de la gent gran que de manera imminent entrarà a debat en aquest Parlament per poder treballar-la entre tots, tots plegats; una llei que blindi els drets de les persones grans i generi eines per donar resposta a les oportunitats i també a les problemàtiques de les persones grans.

Per als socialistes les persones grans són pilars fonamentals de la nostra societat: transmissors de valors, de memòria històrica, de saviesa; moltes vegades també suport econòmic per a moltes famílies, sobretot en moments de crisi. A moltes llars faciliten la conciliació laboral i familiar. La seva experiència esdevé veritable font de coneixement. Són participatius, voluntaris, a més de ser motor econòmic, l'anomenada «*silver economy*».

Per tant, totes les propostes per treballar plegats sobre polítiques de gent gran són benvingudes, perquè tots i totes –perquè, evidentment, tots volem ser grans– puguem viure amb dignitat aquesta meravellosa etapa de la vida.

I, com que em queda temps, per acabar sí que voldria contestar a la senyora Lora, que ha passat una mica de puntetes en tema de natalitat i tal, i li recordaré que

el seu cap, Abascal, va dir literalment: «Y quiero que los españoles sepan que, si podemos hacerlo en solitario, queremos hacer las cosas exactamente igual que lo están haciendo en Estados Unidos y Argentina.» Saben què fa el Govern a l'Argentina per als pensionistes? Apujar l'edat de jubilació als setanta anys i eliminar les pensions de viudetat. Aquestes són les propostes de VOX per a la gent gran a Catalunya.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar la proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran ha estat aprovada per 122 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu

302-00206/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller, secretària general del Departament d'Educació, diputats, diputades... Fa uns dies vam presentar una interpel·lació perquè volíem parlar d'educació, perquè des de Junts, i també tots en deuen ser conscients, com a país hi ha una preocupació. La situació és delicada i estem arribant a que els docents estan al límit.

I tenim clar que si aquest Govern, com bé diu el seu president, té clar el que el país necessita, cal –i nosaltres ho creiem des d'un ferm convenciment– que es demostrï la prioritització en educació. Perquè la diagnosi tots la tenim clara: resultats educatius no satisfactoris, una alta complexitat –estem parlant de més d'un trenta per cent de necessitats educatives especials en el sistema i sense prou recursos per atendre-les– i uns docents desbordats, sobrecarregats, que han perdut la confiança en l'Administració i en el Govern i que reivindiquen millores laborals i millores econòmiques.

Però, davant d'això, hem tingut una resposta poc creïble i poc convincent per al sector, perquè les mesures que s'han presentat fins al moment, perquè tot lo que s'ha intentat fer des del departament ha semblat més un maquillatge, i l'únic que s'ha aconseguit amb unes taules de negociació i unes reaccions lentes i sense gaires determinacions..., que el Govern no ha convençut. I ens hem trobat que els docents han dit «prou» i hem tingut una vaga, i estan amenaçant amb moltes més.

Per això nosaltres, escoltant-los i intentant agafar tot el que reivindicaven, hem volgut fer una moció per intentar recollir totes aquestes demandes, per pressionar el Govern, pressionar l'executiu perquè calendaritzi aquestes demandes, per tranquil·litzar el sector i per també donar-los aquest reconeixement a la feina ben feta que fan.

Per això, en aquests vuit punts que nosaltres hem presentat a la moció, i que voldrem veure en tot l'arc parlamentari quin suport tenen aquestes reivindicacions, perquè tots ens omplim sempre la boca de que cal prioritzar educació, però s'ha de notar, doncs, amb les accions, amb aquest calendari d'accions i amb convèncer el sector..., doncs el que sobretot es demana és aquesta mostra de reconeixement a la tasca dels docents, calendaritzar aquesta recuperació del poder adquisitiu, treure'ls

la feina de molts papers i en canvi poca..., es poden dedicar poc a la tasca educativa. Aquesta millora del finançament perquè tot el SEC, tot el Servei d'Educació de Catalunya, anem arribant a aquest sis per cent del PIB en educació, i perquè, si veritablement creiem en la inclusió, hi hagi un pas calendaritzat amb recursos per a aquesta inclusió real i per a especialistes, sobretot, per a aquesta inclusió real.

I, naturalment, el paper troncal que té la llengua catalana, i per això aquesta aposta important per les aules d'acollida. Perquè si volem veritablement donar oportunitats a la gent que ens arriba..., que puguin tenir, doncs, aquest posicionament d'avançar en el país que arriben coneixent i formant-se amb la llengua del país.

Per tot això, nosaltres també el que demanem és un punt en que es garanteixi aquesta interlocució, perquè fins ara sí que hi han hagut intents del Govern, s'ha volgut parlar, s'han fet petites negociacions, però veiem que de moment no s'ha arribat a cap acord. És a dir, ni les mesures que s'han fet ni les taules de negociació, fins i tot després de la vaga, no han aconseguit tranquil·litzar el sector, i ells continuen estant queixosos, cansats i molt molt desconfiats.

Per això aquesta moció, el que intenta és ser un reflex de la preocupació del moment, i en un moment que tots sabem que..., un govern que li costa aconseguir aquests acords. I això ens preocupa, perquè fins i tot ara ens trobem que un dels requisits per fer totes aquestes reivindicacions és tenir pressupost, però ens el portaran aquí al Parlament i de moment sembla que encara no hi ha acord. Llavors, això ens preocupa, perquè en aquests moments nosaltres sabem que cal un bon acord i una bona gestió.

Per això, i per acabar, preocupats pel moment, nosaltres, com a Junts, volem fer d'altaveu de les reivindicacions dels docents, fer visible aquesta situació complexa i límit que viuen i que tenen, i, preocupats per la resposta del Govern, que fins a dia d'avui encara no han demostrat la capacitat d'arribar a acords, nosaltres presentem aquesta moció demanant unes accions reals, demanant un calendari d'actuació i sobretot demanant que, com a Junts, creiem que l'educació és prioritat de país i prioritat per nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, presidenta Erra. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, president. Conseller, secretària... Bona tarda a tothom. Bé, jo vull començar a parlar de la necessitat de posar el focus en la professionalitat del professorat, i no només en la seva vocació, per explicar una mica la primera esmena que hem presentat a la moció.

I també faig una reflexió política, perquè si d'alguna manera avui aquí estem parlant de recuperar poder adquisitiu, de reduir ràtios, de reforçar plantilles i de posar més recursos a l'educació inclusiva és també perquè durant massa anys el sistema va patir retallades profundes, i aquestes retallades no van ser pas abstractes, sinó que van tenir responsables, que van significar menys docents, més sobrecàrrega, més precarietat i més pressió sobre uns professionals als quals, paradoxalment, avui se'ls demana encara més vocació.

Per això la nostra esmena al primer punt no és menor. Parlar de professionalitat és també reconèixer que els drets laborals i les condicions dignes no són un privilegi, sinó que han de ser una obligació institucional, i que no podem tornar a construir el sistema a costa del sacrifici permanent dels docents esperant únicament aquesta vocació.

En la mateixa línia, reduir la burocràcia no pot ser només un bon propòsit. Cal un pla clar, amb calendaris, amb accions concretes. Per això proposàvem una esmena dins el pla de rescat, que no ha estat acceptada per un tema de calendari, malgrat que la nostra proposta era més ambiciosa perquè mantenia el text original d'abans d'acabar el curs 2025-26 i accepten una esmena del PSC que es farà en el primer semestre d'aquest any. Cal concretar ja –ja. Ho hem de saber ja, en un calendari, abans d'acabar aquest curs, com s'alliberarà els docents d'aquestes tasques administratives i que..., per tant, el que han de fer és dedicar-se a educar, perquè cada hora que passen en paperassa és una hora que no dediquen a l'alumnat i, per tant, això no és acceptable.

Pel que fa al finançament, el sis per cent del PIB és una fita necessària. De fet, per responsabilitat, hauria de ser una obligació tenir el compromís ferm d'arribar-hi i alhora cobrir el mentrestant i per això no ens hem d'oblidar de garantir la gratuïtat i que sigui efectiva l'educació obligatòria, amb materials, amb activitats i amb serveis bàsics per a totes les famílies.

Sobre la inclusió, no n'hi ha prou; no n'hi ha prou de parlar-ne. Cal un pla de transició cap a una escola plenament inclusiva; reforçar els centres ordinaris, transformar els centres d'educació especial en centres de suport i garantir recursos i atenció adequada a tot l'alumnat.

I quan Esquerra Republicana proposem la creació d'aquest cos estable de professionals d'atenció i acompanyament socioeducatiu de l'àmbit social volem dir precisament això: que calen places estructurals d'educadores socials i d'integració social per assegurar no només la detecció precoç de necessitats educatives específiques, sinó també la prevenció i el treball en xarxa amb tot l'entorn, i no dependre de programes temporals que només posen pedaçs a dificultats que són estructurals del sistema educatiu. Per tant, la inclusió sense recursos no funciona –totalment d'acord–, i és indiscutible que és així.

Finalment, reforçar les aules d'acollida, duplicar els recursos, és essencial, sí, evidentment, però des d'Esquerra Republicana pensem que cal fer-ho des d'un model d'escola catalana que garanteixi un itinerari integral d'acollida, i això vol dir, tal com proposa la nostra esmena, l'acollida inicial, l'aprenentatge intensiu de la llengua catalana, el procés d'inclusió tant escolar com social i, evidentment, la incorporació al més aviat possible a l'aula ordinària amb el suport lingüístic, educatiu i socioeducatiu necessari.

I, per acabar, totalment d'acord amb l'esmena de la CUP. Va ser Esquerra Republicana qui va acabar amb els concerts educatius d'aquells centres educatius que segreguen per sexe; ho vam aconseguir a la secundària, i aquest curs 2026-2027, cap euro públic a cap centre educatiu que segregui per sexe. Per tant, cap euro públic que financi la discriminació.

Res més. Agrair a la diputada Erra l'acceptació de les cinc esmenes de les sis que havíem presentat.

I moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Estem d'acord que no hi ha una escola pública forta sense un professorat que hagi recuperat la dignitat que ara mateix estan denunciant que els hi manca, i també que no hi ha cohesió social si continuem deteriorant les condicions en què se sosté el sistema cada dia a l'aula.

La moció comença reconeixent la tasca dels docents. Ens sembla molt adient començar per aquest punt, no? Ells mateixos ja ho estan reivindicant. Han perdut gai-

rebé un vint-i-cinc per cent del poder adquisitiu des del 2009. Són a la cua de l'Estat en retribucions. No paren d'explicar-nos la càrrega de feina com els ha augmentat i que han de treballar fins i tot fora dels dies..., els caps de setmana.

A més a més, una dada que a mi em sembla que ens hauria de cridar molt l'atenció: el curs passat quedaven sense cobrir unes tres-centes places diàries de mitjana per baixa laboral. Això vol dir en quin estat ens trobem ara, un sistema tensionat que no pot garantir una escola pública de qualitat i en català.

Per això les propostes que fa la moció creiem que són molt adequades: un calendari real de recuperació del poder adquisitiu, reducció efectiva de burocràcia... La moció parla de molts altres elements que també signifiquen dignificar l'educació pública, com les ràtios, plantilles estables..., de democràcia als centres, de posar fi a la burocràcia que ofega i que no serveix per millorar l'aprenentatge, de recursos per a la inclusiva, per als centres d'educació especial; també per al català com a llengua vehicular, ens sembla molt adient que s'hi esmenti. Si volem una escola pública de qualitat en català, necessitem que aquests professionals tinguin temps per educar amb estabilitat i amb suport. I per tot això nosaltres donarem suport a la moció, que creiem que després de les esmenes que ha recollit, doncs, té un text encara millor.

Sí que ens agradaria, per això, fer esment de dues esmenes que no han estat acceptades, perquè creiem que sí que cal parlar de salaris i de reduir càrrega burocràtica, però també cal un compromís clar amb l'escola pública com a eix vertebrador del sistema educatiu.

Creiem que hem de començar a superar de manera progressiva aquesta doble xarxa educativa que tenim en aquest moment. Nosaltres el que proposàvem, amb una esmena que no ha estat recollida per Junts –i que ja ho entenem, parlem d'un altre model, però volíem poder també aportar aquesta proposta–..., com dèiem, un pla calendaritzat per reforçar el sistema públic reduint progressivament els concerts. La realitat ara mateix és aquesta: es van tancant línies a la pública, responen en teoria a aquesta baixada demogràfica, però es mantenen concerts allà on també hi ha aquesta davallada demogràfica; es redueixen grups en centres públics i, en canvi, no es revisa de la mateixa manera el concert. Això té conseqüències molt concretes: tenim menys oferta pública, menys alumnes a la pública i, en canvi, anem passant tots els alumnes cap a l'escola concertada; menys estabilitat de plantilles i més segregació.

Per això nosaltres creiem que no es pot dir que estem defensant l'escola pública si quan toca ajustar l'oferta tot el pes recau a la pública i no toquem en cap cas l'escola privada amb la que tenim el concert. Si no abordem aquesta doble xarxa, si no revisem de manera valenta, de manera que encarem quina és l'oferta que tenim, quina és la demanda que hi ha, si no encarem aquest concepte, estem deixant intacta una part estructural del problema.

No neguem els reptes que té el sistema. Creiem que és important el que aquesta moció aborda i esperem que s'aprovin tots els punts, però creiem que la resposta no pot ser només gestionar millor el que tenim, sinó que cal orientar el sistema cap a més escola pública, més estabilitat, més democràcia als centres.

Per tant, agraïm que sí que s'hagi acceptat aquesta esmena contra la segregació per sexe. Creiem que és un punt en el que no es pot donar cap pas enrere. Per nosaltres és un tema que està consolidat, però hem sentit veus que anaven en direcció contrària, i per això ens agradaria veure el posicionament avui aquí de tots els grups en aquest sentit.

I, com deia, continuarem defensant que el pas següent és abordar la doble xarxa, posar l'escola pública al centre de totes i cada una de les polítiques educatives, perquè per nosaltres defensar el professorat només es fa defensant també l'escola pública, i que sigui de qualitat i en català.

Moltes gràcies.

El president

I en tercer lloc, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Bona tarda a tothom. Bona tarda, diputats, diputades, conseller, secretària general... Bé, ja que tinc la paraula, vull també aprofitar per començar la meva intervenció desitjant una ràpida recuperació a la consellera Niubó i que estigui asseguda aquí al més ràpid possible. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, entrant en la matèria que avui ens ocupa, estem al davant d'una moció que té la voluntat de reiterar allò que ja hem aprovat en altres mocions o, com a molt, proposar un calendari més estricte, com explicava la diputada, en l'aplicació d'allò que s'està demanant. Fàcil d'escriure, òbviament, però sabem que no és tan fàcil d'executar; de fet, si fos tan senzill ja estaria fet, no és una cosa que seria fàcil.

De què parlem, doncs? Què hi ha dintre d'aquesta moció? També s'ha explicat. Doncs de reconèixer la tasca docent de tots i totes els professionals que componen l'educació; d'atendre les seves demandes laborals, del docent també i del personal d'atenció educativa; d'invertir-hi els recursos adients, necessaris des de fa molts i molts anys; d'establir els mecanismes per fer visible l'escola inclusiva, viable i de qualitat, la qualitat que mereixen les famílies de Catalunya; de no abandonar mai el diàleg quan es tenen versions i camins diferents però un mateix horitzó, o de tenir cura per tal de no oblidar que les escoles que segreguen per qüestió de sexe mai no podran ser finançades amb diners públics.

Veuen res que no haguem parlat i aprovat en diferents mocions? Aspectes que generen consens, un consens ampli, m'atreviria a dir. De fet, avui mateix diferents grups d'aquest Ple han preguntat tant al president de la Generalitat com al conseller de la Presidència per qüestions d'aquestes, i els dos crec que han sigut molt fermes en el compromís del Govern de la Generalitat pel que fa a lo que aquesta moció està exposant.

Ara bé, el meu grup, el Grup Socialistes i Units per Avançar, hem presentat un total de sis esmenes als vuit punts d'aquesta moció. Cap de les esmenes anava en contra del que el redactat demana –cap d'elles, eh?–; de fet, algunes de les qüestions que s'escriuen ja s'estan duent a terme. El que hem intentat és donar una pinzellada de realisme a cadascuna d'aquestes mesures.

Els terminis no ens agraden –a nosaltres, tampoc– i sabem que la comunitat educativa necessita respostes des de fa molt de temps, però tampoc ens podem enganyar. Els grans canvis són una mica lents, almenys a l'Administració. Volem ser honestos en els calendaris i contundents en les millores.

El Grup de Junts només ens n'ha acceptat una –que ho agraïm molt–; tot i així, votarem més de la meitat del redactat a favor i a la resta ens abstindrem, no votarem res en contra.

Vostès demanen que abans de que acabi aquest curs –i recordo que estem a més de la meitat del curs, per si algú pensa més en l'any natural que en el curs educatiu–..., i que tinguem a sobre la taula les solucions a mals que fa molts anys que arrosseguem, doncs, com deuen comprendre, és una mica difícil. Alguns d'aquests mals, no tots, eh?, però alguns sí que són fruits de decisions que van prendre vostès. Per tant, el que ara celebrem, o hi coincidim, és que van ser males decisions i que avui s'han de revertir.

Ens tenen molta consideració, en aquest Govern, perquè, si presenten aquesta moció, creuen que ho podrem arreglar tot molt ràpid –i m'atreviria a dir que possiblement sí–, o és que aquesta moció no pretén ser tampoc molt realista, només pretén pressionar, que també podria ser. Però hi ha una tercera opció, i per nosaltres..., bé, la donem per bona, aquesta tercera opció: pensarem que vostès, el Grup de Junts, han escrit aquesta moció per establir un calendari de possibilitats que po-

drem aconseguir recolzant i votant els pressupostos per al 2026. Catalunya necessita pressupostos per poder-nos il·lusionar en millorar les mancances històriques de l'educació. I, evidentment, un pressupost no ho arregla tot en un exercici, però també saben vostès que moltes vegades és l'única manera de fer possible un escenari com el que aquesta moció està presentant.

Jo crec que compartim que Catalunya ha de ser un lloc en el món millor, on l'educació transforma, on l'educació és i ha de ser de qualitat i on l'educació pugui generar camins d'èxit vital per a tothom. Per tant, com he dit al principi, doncs recolzarem la majoria del redactat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I per fer-ho, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Primer de tot, sumar-me a les paraules que li ha dedicat la diputada socialista a la consellera. Estic segur que encara que no estigui aquí ens deu estar veient.

I bé, diputada Erra, avui debatem una moció que, evidentment, posa damunt la taula els problemes reals del nostre sistema educatiu; problemes que el professorat, els equips directius, el professional d'atenció educativa i les famílies porten anys denunciant, mentre els governs de la Generalitat, els nacionalistes i els d'esquerra, han mirat cap a una altra banda i han preferit fer enginyeria abans que política educativa seriosa.

Votarem a favor de la major part dels punts, a excepció del 8 i el 9 –i després li diré el perquè no votarem a favor d'aquests punts–, i ho farem perquè, malgrat les diferències que ens separen en molts aspectes, molts dels diagnòstics que conté aquesta moció, igual que la seva interpel·lació, són encertats i, sobretot, responen a la realitat del nostre sistema, cada cop més insostenible.

Volem començar, com també ha fet vostè, amb un reconeixement explícit als docents i als professionals del sistema educatiu, però també permeti'm una cosa, i és que els reconeixements simbòlics no paguen factures ni tampoc redueixen ràtios ni eliminen burocràcia ni eviten vagues ni tampoc ajuden a millorar la vida dels docents. I Catalunya, per desgràcia, ha viscut els darrers cursos amb vagues educatives massives, amb milers de reclamacions administratives, amb plantilles sota mínims, interinatges cronificats, el personal d'atenció educativa desbordat i centres educatius que funcionen gràcies al compromís del personal i no pas per la bona gestió del departament.

La pèrdua de poder adquisitiu del professorat és una realitat incontestable i, encara més, escandalosa. Porten anys perdent salari mentre se'ls exigeix cada cop més: més papers, més protocols, més informes, més responsabilitat i menys suport. Per això donem suport a aquesta calendarització real. Ho vam veure quan Esquerra Republicana va portar aquí una moció fa uns mesos recolzant també els professionals, però falta una cosa clau per interpel·lar aquest Govern, i és una calendarització clara que doni una certesa als nostres docents sobre quan, com i qui ho farà. Però advertim: ja n'hi ha prou de plans que no s'executen i promeses que només queden en titulars.

També compartim la necessitat d'un finançament estable i suficient, de camí cap a la gratuïtat de l'educació obligatòria, però no ens enganyem, tampoc: el sis per cent del PIB queda encara molt lluny; i no només és una xifra, és una decisió política que exigeix prioritzar educació per sobre de propaganda, estructures paral·leles i experiments ideològics.

En matèria d'educació inclusiva, el Partit Popular defensa una educació inclusiva realista, responsable i amb recursos, i no una inclusió de cartó pedra que abandona famílies i professionals. Donem suport a reforçar recursos als centres ordinaris i garantir l'estabilitat dels professionals de suport. I aquí vull fer una defensa molt clara del personal d'atenció educativa. Ho hem fet durant aquest any i mig de legislatura, ho hem fet en comissió, ho he fet amb els representants sindicals. I és que el complement que reclama el personal d'atenció educativa no és cap tipus de privilegi; és una qüestió de justícia laboral, de dignitat professional i de qualitat educativa. Parlem de professionals que sostenen el dia a dia de l'educació inclusiva, que atenen famílies amb necessitats molt complexes sovint en condicions precàries i amb uns sous indignes. Sense el personal d'atenció educativa no hi ha inclusió, però el departament els ha tractat massa temps com a personal de segona.

Ara bé, senyora Erra, arribem als dos punts que no podem compartir: el punt 8, perquè torna a caure en el mateix error de sempre: utilitzar la llengua com una eina ideològica en lloc d'abordar el veritable problema; i el punt 9, perquè és profundament incoherent i, sobretot, sorprenent, senyora Erra: que sigui Junts qui proposi criminalitzar determinats models educatius concertats... La concertada porta anys arrossegant un dèficit estructural: infrafinançament, manca de suport i una pressió constant per part de l'extrema esquerra, que la vol fer desaparèixer per motius purament ideològics, quan durant les darreres dècades han sigut ells qui han ajudat a sostenir el nostre sistema. La concertada garanteix pluralitat, llibertat d'elecció i cohesió social, i ha estat una eina fins i tot que l'Administració no ha estat amb ella.

En definitiva, votarem a favor del gruix d'aquesta moció perquè Catalunya necessita canvis reals, però també deixem clar que ni validarem imposicions lingüístiques ni croades ideològiques en contra de la concertada. Com li he dit moltes vegades, Catalunya necessita gestió, recursos i respecte als nostres professionals i menys ideologia a les aules. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I és per això –i ja acabo– que el Partit Popular serà sempre clar, coherent i exigent amb les matèries que proposi el Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, señor presidente. Señor *conseller*, señores diputados... Lewis Carroll escribió la segunda parte de *Alicia en el país de las maravillas* en 1871, y la tituló *A través del espejo*. En el capítulo seis, como bien conocerán ustedes, porque son personas versadas, aparece un personaje muy curioso, arrogante, presuntuoso, llamado Humpty Dumpty. Humpty Dumpty es un huevo con forma de hombre y está sentado en lo alto de un muro, haciendo equilibrios extraños para no caerse. En el deambular de Alicia por el bosque, al final se encuentran ambos personajes y entablan una conversación. «Las palabras –le dice Humpty Dumpty a Alicia– son lo que yo quiero que sean y que signifiquen, ni más ni menos. –Eso no puede ser, porque una misma palabra no puede significar cosas contrarias –le replica, perpleja, Alicia. –Hay palabras que tienen su genio, especialmente los verbos, que son muy creídos. Otras, como los adjetivos, son más fáciles de manipular, pero al final con los verbos..., también puedo apañarme con ellos», le replica Humpty Dumpty.

Bien, Junts lo que hace ahora aquí es utilizar en esta moción una serie de palabras que significan lo que significan, pero resulta que hasta el día de hoy han significado lo contrario que supuestamente deben significar, como Humpty Dumpty. Me explico.

Desde el año 2010 y hasta 2017, Junts, bajo distinto nombre o denominación, ha tenido en sus manos el Departament d'Educació. Y en esta moción Junts lo que hace es utilizar unas palabras para exigir una serie de elementos que son necesarios, según ellos, los señores de Junts, para restaurar el nivel de la escuela catalana, que está en los suelos. Pero es que durante todo este tiempo que han gobernado han hecho lo contrario: no han implementado el seis por cien del PIB en educación, como contempla la LEC; han recortado los salarios de los profesores; han iniciado la debacle del bajo nivel del sistema educativo catalán desde 2012... Hoy en día, un alumno en Cataluña está dos cursos por debajo –dos cursos por debajo– de lo que está, por ejemplo, un alumno en Castilla y León o en Asturias.

Pero es que, además, han cronificado la segregación escolar. ¿Por qué? Porque no han implementado los recursos humanos de ayuda a la educación, de soporte educativo, porque han impuesto el monolingüismo en catalán –que segrega–, porque han abierto las puertas a la inmigración masiva y descontrolada, porque también han menospreciado la cultura del esfuerzo y porque no han invertido en infraestructuras –hoy en día sobreviven unos novecientos cincuenta barracones escolares. Bien, y Junts ahora viene aquí y nos quiere dar lecciones de cómo se tiene que restaurar un sistema que ellos mismos han destrozado.

Bien, una cosa: cuando en el punto 6 ustedes dicen que hay que reforzar la atención a la diversidad no sé qué se refieren. A lo mejor se refieren a esto: que las administraciones públicas catalanas, como el Ayuntamiento de Barcelona, aconsejen que no se programen actividades de música y de baile durante el ramadán porque esto (*alguns aplaudiments*) para algunas disciplinas del islam es un pecado. Pero en su misma moción, en esta misma moción, abominan contra la escuela concertada, concretamente contra aquella que atiende la diversidad en el modelo de escuela católica diferenciada, que no segregada.

Bien, acabo. Después de la conversación con Alicia, ¿saben ustedes qué le pasó a Humpty Dumpty? Que se cayó de lo alto del muro al suelo. Claro, porque las palabras no pueden mentir, y como no pueden mentir, no pueden mantener un equilibrio extraño. Nosotros..., VOX ha venido aquí a hacer caer del muro la mentira y el engaño de todos ustedes. (*Alguns aplaudiments.*) Humpty Dumpty tiene que caer, y caerá.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, crec que val la pena agrair la moció. De fet, crec que no és una novetat, ho han dit també altres portaveus. És una moció que recull les reivindicacions que està fent avui la comunitat educativa, i nosaltres hi votarem a favor. Nosaltres creiem que segurament és moment de donar resposta a les reivindicacions que està fent, com deia, la comunitat educativa, que, a més a més, crec que val la pena posar-ho en valor, acompanyats d'una gran mobilització social. De fet, la darrera mobilització a Barcelona crec que va expressar aquesta mobilització unitària amb un suport jo diria molt ampli de tot el conjunt de la comunitat educativa.

Per tant, òbviament, cal aquest reconeixement, crec que no és menor, i, sobretot, jo crec que a les principals demandes que fa avui el sector i especialment també el professorat. La primera, evidentment, és la recuperació del poder adquisitiu. Són, com diuen, els docents –sobretot quan inicien la seva incorporació en el Departament d'Educació– els que tenen una remuneració més baixa de tot l'Estat. Reduir les càrregues burocràtiques, també. Evidentment, doncs, l'aposta per la reducció de ràtios i també l'aposta per l'escola inclusiva.

En aquest sentit, si m'ho permet també, jo sé que la senyora Erra..., a més, li agraeixo el to, però és una mica una moció, si m'ho permet, que m'ha recordat aquella cançó d'Álex y Cristina, allò de «hago ¡chas! y aparezco a tu lado», perquè fa la sensació que, de cop i volta, arribem al 2026 i..., i de cop i volta trobem que el sector de l'educació és el que té pitjors condicions salarials de tot l'Estat, allò..., pam, de cop; o que, de fet, per exemple, la manca d'inversió en educació també s'hagi produït de cop.

Jo crec que també, i en aquest sentit crec que també és just recordar-ho..., bé, el seu partit ha governat Catalunya del 2010 al 2022; que, a més a més, van haver-hi pressupostos en aquest país que no només no augmentaven en aquest cas el pressupost d'educació, sinó que el reduïen. És a dir, va haver-hi pressupostos 2011, 2012, 2013 que reduïen i en algun cas pressupostos que pràcticament congelaven... És cert que vostès deixen la responsabilitat directa de la conselleria d'Educació l'any 2017, que en tot cas després és veritat que l'assumeix Esquerra Republicana, però vostès continuen formant part del Govern, evidentment, des de la presidència, amb el president Torra, i després des d'una conselleria tan rellevant com la conselleria d'Economia, que és qui fa els pressupostos.

Per tant, diguéssim, tornant una mica a allò que deia abans, això no ha passat de cop, i moltes vegades a vostès els hi sap greu quan els hi diem. Bé, jo crec que del 2010 al 2020 ha estat una dècada perduda en matèria d'educació. Jo no entro en altres temes, però en matèria d'educació, del 2010 al 2020, quan vostès han governat, ha estat una dècada perduda. Perquè jo els hi dic que això no ha passat..., no és una plaga bíblica; el que ha passat al món de l'educació a Catalunya no és un esdeveniment meteorològic incontrolable, sinó que ha estat una orientació política determinada i una aposta, o no, per l'escola pública; i, per tant, crec que això també ens ho hem de dir.

Perquè nosaltres, evidentment, reivindicuem les mesures. Crec que, a més a més, tots som conscients, i també ho vull fer amb relació al debat que teníem aquest matí..., quan tenim els debats sobre els debats impositius, també estem discutint sobre això. Mirin, totes les mesures que està reivindicant en aquest cas la comunitat educativa en aquests moments, que nosaltres compartim i crec que són necessàries, i, a més, nosaltres batallarem perquè tirin endavant –algunes d'elles, per cert, amb l'impuls de l'escola inclusiva, incloses en el nostre acord de pressupostos, per exemple–, tenen jo diria més o menys, pel cap baix, un cost entre 300 i 500 milions d'euros. Tots els que hem gestionat pressupostos de la Generalitat sabem que no estem parlant, com es diu col·loquialment, en *jerga* –que diria la meua àvia– pressupostària, de les pipes. Estem parlant d'un esforç molt important per part de la Generalitat.

Clar, això no es pot fer... O sigui, tu no pots venir al matí a dir que s'han de reduir impostos a qui més té i a la tarda dir «no, no, però nosaltres volem el sis per cent del PIB en educació, volem tindre els mestres millor pagats de tot l'Estat» –que nosaltres també. Per tant, jo els hi dic també amb la màxima amabilitat. És a dir, el que fa la seva mà esquerra també ha de saber el que fa la seva mà dreta, i per tant..., tenia un antic company diputat que deia que hi ha una teoria econòmica que és *sorber y soplar al mismo tiempo*, i això no es pot fer.

Per tant, celebro en aquest cas el compromís amb la comunitat educativa. Hagués estat molt bé que l'haguessin impulsat amb la mateixa força quan governaven vostès directament.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en darrer terme, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra per posicionar el Grup Parlamentari Mixt. (*Remor de veus.*)

Sílvia Orriols Serra

Podria dir, si us plau, que enraonessin més fluix o que sortissin de la sala? Perquè això és inacceptable.

El president

Encara no ha començat a parlar. Quan comenci a parlar...

Sílvia Orriols Serra

És que no començo a parlar perquè, evidentment, no es pot.

El president

Quan comenci a parlar... Sempre faré els advertiments que calgui per tal que la diputada o el diputat en ús de la paraula pugui ser escoltat. Endavant, senyora diputada.

Sílvia Orriols Serra

Si el sistema educatiu català no ha fet fallida del tot és gràcies als mestres, que sostenen les aules amb professionalitat i vocació. Cada cop treballen en ambients més hostils, en entorns més complexos. Són ells qui perceben des de primera línia de foc la tensió social, lingüística i acadèmica que vostès importen a cabassos. Qui rep insults, amenaces, fins i tot agressions per intentar formar i educar alumnes arribats d'arreu del món no són vostès, són ells. Qui ha perdut un vint-i-cinc per cent del poder adquisitiu els darrers quinze anys no són vostès, són ells.

I ara demanen un calendari de recuperació del poder adquisitiu del professorat quan vostès, precisament, han contribuït a descapitalitzar-los? No va ser el Govern de Junts qui, amb el president Mas al capdavant, va aplicar reduccions d'un cinc per cent i va decretar la congelació durant cinc anys, a més a més d'eliminar la paga extra de Nadal del 2012 a tots els docents? No han tingut responsabilitats de govern, vostès, en aquests quinze anys en què s'han desatès les demandes del col·lectiu, en què a còpia de matrícula viva s'han incrementat la pressió i la violència dins les aules sense que es reflectissin aquesta penositat ni perillositat a les nòmines?

Si no avancem cap a la inversió del sis per cent del PIB en ensenyament, si no ens creiem de debò que l'ensenyament és clau per formar les futures generacions, si no compensem com es mereixen els encarregats de guiar i orientar els adolescents, com pretenem garantir el grau de civilització i progrés assolit?

Tots vostès són hàbils aprovant lleis populistes com la d'inclusió, però no pas dotant-les convenientment perquè siguin viables. El desmanec actual no dota d'atencions singulars ni individualitzades qui ho necessita i no garanteix la funcionalitat de les aules, però sí que desestabilitza el professorat, que es veu sobrepassat per les circumstàncies. Siguem francs, no es pot ensenyar bé si estàs tota l'estona pendent que un dels teus alumnes no salti per la finestra o no s'ho posi tot a dins la boca. Si no hi ha recursos per compatibilitzar diferents capacitats i realitats, no és viable barrejar-les dins una mateixa aula. Per més impopular i incòmode que sigui, algú ha de dir que el rei va nu.

Les aules d'acollida no donen l'abast. Hi ha més mainada arribada de països africans i sud-americans que alumnes nadius a les aules ordinàries. La substitució és alarmant i s'evidencia també en els resultats acadèmics. Ho va reconèixer el propi departament, encara que després va haver d'etzibar un «ups, no ho volia dir». En quatre anys Catalunya ha caigut vint-i-un punts en matemàtiques, vint-i-dos en comprensió lectora, dotze en ciències. Ens situem per sota de la mitjana de l'Estat artificial espanyol i per sota de la mitjana de l'OCDE.

I això no és una opinió política del que vostès desqualifiquen com a extrema dreta independentista; no, és un indicador internacional estandarditzat. És el que té incorporar setanta mil o vuitanta mil alumnes estrangers i acabats d'arribar cada any a mig curs, en un degoteig constant i letal que vostès anomenen sarcàsticament «matrícula viva» i que en realitat mata qualsevol possibilitat d'excel·lència en el sistema educatiu. A això sumem-hi el daltabaix que suposa aquesta entrada massiva d'alumnat foraster per a la supervivència del català dins les nostres aules i dins els nostres patis.

Quan el rendiment cau, quan augmenta la complexitat, quan la llengua natural i pròpia reula, és lícit preguntar-se si el problema és merament pressupostari o és que hi ha alguna cosa més, i em sembla que tots sabem i tenim clara la resposta. L'infrafinançament és evident i sostingut en el temps, sí, però hi ha altres detonants, com el model curricular, que ja no es basa en l'esforç, l'estudi, la constància o l'exigència, sinó en la flexibilitat i l'anar passant de curs –«no empipis, ja t'anirem passant de curs». Ja no es basa en assolir continguts, sinó en adaptar-se a les retòriques pedagògiques de torn i en subscriure relats ideològics que res tenen a veure amb les matèries troncales. No tenim mecanismes estructurals d'absorció, no hi ha planificació, no s'ha preparat el sistema perquè pugui variar la composició de les aules amb aquesta magnitud sense impactar notòriament en els resultats.

De debò es pensaven que incorporar constantment alumnes acabats d'arribar sense coneixements de català, sense base curricular homologable, sense modificar ràtios, no repercutiria negativament en els resultats del conjunt de l'alumnat, que no tensionaria les aules, que no arrabassaria l'autoritat del professorat?

La seva ingenuïtat o manca de visió estratègica ens ha conduït al desastre actual. Han convertit les aules en autèntics laboratoris, en espais d'adoctrinament massiu. Podem fer dues coses: continuar administrant improvisadament la decadència que vos-tès veneren o redissenyar tot el sistema educatiu i tancar fronteres, i suposo que no cal que els digui per quina via opta Aliança Catalana.

El president

I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies president, i gràcies a tots els grups pel to de la discussió. Jo crec que parlar d'educació sempre és important, sempre hi han aportacions més il·lustratives i menys..., que hi estarem més o menys d'acord.

Jo, senzillament, dono les gràcies als que han fet esmenes, i a Esquerra, que segur que ho ha millorat, perquè –no veig la diputada– ho ha enriquit. Dir-li que la concreció del primer semestre, en acabar el curs..., tot és al juny. Llavors, per mi... Vaig agafar l'opció del Govern, eh? I, d'entrada, a mi em sembla que tots aquí compartim que només ens en sortirem com a país en educació si ho fem conjuntament. I tots hem tingut posicions de govern –vos-tès també–, i, evidentment, si..., ara el que intentava aquesta moció era en un sentit –i aquí responc al PSC–, senzillament, de recollir el que està cridant la comunitat al carrer i calendaritzat; no donar-ho tot per fet, sinó senzillament donar-los alguna resposta perquè sigui més creïble, perquè es puguin dedicar senzillament a les aules i no hagin de sortir constantment al carrer perquè els acords o les negociacions que estan fent no tenen èxit. Llavors, senzillament, hi havia una voluntat d'arribar a aquesta concreció i també, una mica, de poder demostrar que el Govern és capaç d'arribar a acords i fins i tot de planificar. Perquè ara recordo un tema que ara, estant en la preinscripció, està al dia, que és el tema de Girona, que van tancar dues escoles. I jo li vaig demanar a la consellera al novembre, i ara, a punt de la preinscripció, encara hi ha una mica d'enrenou amb la planificació, sense cap pla de xoc i sense donar cap tipus de resposta.

I una cosa a concretar. A la CUP agrair-li també el punt que ha fet. Evidentment, les dues esmenes..., la resta no els hi hem acceptat, perquè nosaltres defensem tot el Servei d'Educació de Catalunya, és a dir, la doble xarxa, senyor Escribano, la pública i la concertada. L'únic –no jugui amb les paraules–..., nosaltres defensem la concertada, l'únic que no acceptem és la diferenciada. Vol dir que això que quedi clar, que nosaltres defensem tot el Servei d'Educació de Catalunya i l'educació com a prioritat màxima.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara la votació de la moció debatuda aquest dimecres. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Votem, doncs, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu.

I començarem la votació amb el punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 2 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 89 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 3, 5 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem tot seguit el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 22 vots en contra i 44 abstencions.

I finalment votarem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 22 vots en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya

300-00252/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bona tarda a totes. Conseller Sàmper, avui no li demano que parlem de xifres d'exportació, ni de semiconductors, ni de la gigafactoria de Móra o del pol petroquímic de Tarragona. Perquè, conseller, com hem dit sovint, vostè és conseller d'Empresa, sí, però ho és també de Treball, i com a tal és pel que l'interpel·lo.

Parlem d'un principi bàsic de qualsevol societat decent: treballar no pot ser posar en joc ni la vida ni la salut de les persones. Aquest Parlament debatrà també, demà, una moció presentada sobre seguretat i salut laboral, i en quinze dies –o no, o al proper Ple–, una altra moció, en aquest cas dels Comuns, sobre el mateix tema. Llavors, amb les mocions, tindrem oportunitat de discutir de quins són els mandats, els protocols, les línies d'acció. Però, en canvi, jo avui li vinc a dir una altra cosa: demanar-li governança –decisionis, calendaris, compromisos que siguin verificables. Perquè el 2026 no pot ser un any més de declaracions.

Li dono dades provisionals del 2025 que vostè coneix perfectament, però val la pena que les posem sobre la taula: vuitanta-cinc morts en la jornada laboral, vint-i-quatre morts *in itinere*; cent nou vides. I no parlem només de morts. El 2025 hi va haver 561 accidents greus en jornada i 204 greus *in itinere*. Això són persones amb seqüeles, famílies trencades, vides interrompudes i el cost social que després paga tothom: sistema sanitari, incapacitats, baixes, pèrdua d'ingressos i una precarietat que s'agreuja.

Però hi ha una veritat especialment dura: una part important de la mortalitat laboral és traumàtica i és evitable; això és molt dur i ens ho hem de dir. Caigudes, persones aixafades per càrregues o maquinària, electrocucions; això no és mala sort, són accidents coneguts, evitables, que reapareixen quan falla la prevenció bàsica i quan el control no és efectiu. I quan el que falla és la prevenció, el que falla també és la capacitat pública d'exigir, de controlar i de corregir. Li dono una altra dada: la principal causa d'incapacitat temporal és l'osteomuscular; la segona, la salut mental.

Conseller, la sinistralitat i les incapacitats temporals no són abstractes, tenen cares, tenen llocs: una bastida sense protecció, un magatzem amb ritmes impossibles, una ruta feta amb pressa i amb fatiga, un manteniment elèctric sense tall real, hores i hores sense descansos, jornades laborals consecutives. I massa sovint el patró es repeteix també: pressió, improvisació, por a dir que no. I encara que no es produeixi el risc, la por queda en forma d'ansietat o en forma de depressió. Si el risc s'instal·la en el món laboral no és una casualitat, és el sistema, i el sistema és el que hem de corregir. Per això li faré tres blocs de demandes molt concretes i al final algunes preguntes.

El primer, sobre el reforç i el múscul públic, sobre inspecció i el temps de resposta; el segon, sobre la concentració de riscos –en quins sectors, subcontractació, sobre la por a denunciar, que ara m'hi referia–, i el tercer, sobre els psicosocials, sobre la mobilitat i també sobre el control verificable dels diners públics.

Dèiem «reforç i múscul públic, inspecció, temps de resposta i conseqüències.» Aquests dies, que he parlat amb sectors i agents socials per a aquesta interpel·lació, em repeteixen una frase que retrata el moment: avui la inspecció laboral és la millor política de prevenció. I això té dues lectures. La primera és clara: que cal més inspecció, que calen més inspectores i inspectors, més especialització també i més presència territorial, és evident. Però la segona és més dura: si la millor prevenció acaba sent la inspecció és perquè hi ha massa empreses que no fan prevenció de debò mentre, precisament, no hi ha control. I això no es resol només amb campanyes, això es resol amb autoritat pública.

Per tant, conseller, quin és el seu compromís concret per reforçar la inspecció el 2026? I no en abstracte, li demano coses concretes: efectius nous, quants?, amb quin calendari d'incorporació? Quina especialització: seguretat i salut, sectors d'alt risc. Quins sectors: els psicosocials... I amb quin desplegament territorial. I vull una dada que és clau per saber si el sistema funciona: quin és el temps real de resposta a denúncies, avui, i quin objectiu públic fixa per reduir-lo el 2026. Perquè una denúncia que es resol tard és una prevenció que també arriba tard. I li'n demano conseqüència: quants expedients sancionadors en matèria de prevenció de riscos s'han obert en els darrers dos anys? Segur que la dada la coneix. I quin percentatge correspon a empreses reincidents amb sinistralitat reiterada? I quin criteri aplica el departament per focalitzar inspecció i sanció sobre qui incompleix sistemàticament, sigui el sector o siguin empreses concretes? I, especialment –faig referència a accidents mortals, conseller–, en quants casos el departament actua d'ofici i es persona al procediment judicial? Té previst un protocol d'actuació sistemàtica i de trasllat a fiscalia quan hi hagi indicis, només indicis, d'incompliment greu? Perquè, si no hi ha conseqüència, el missatge acaba sent que el risc surt barat, que és més barata la multa que no la conseqüència.

El segon bloc que li voldria parlar: entrar on el risc es concentra –en la subcontractació, a les pimes–, i que em contesti sobre, també, aquesta por a denunciar. El problema, deia, més estructural: precarietat, subcontractació i, sobretot, externalització del risc. Quan la subcontractació es converteix en una cadena, el perill acaba baixant cap al darrer esglaó –subcontracte, autònom, plantilla més feble– i també, per tant, baixa la capacitat real de parar en una feina i dir: «Doncs, així no, així no treballo.» I el resultat, doncs, és previsible: accidents evitables i una responsabilitat que s'esfuma entre els contractes i els intermediaris.

Per això li demano una cosa molt concreta: quin pla aplicarà per intervenir de debò en les cadenes de subcontractació, on el risc és alt i la prevenció real resulta ser baixa? Volem saber quins sectors prioritzarà, com focalitzarà les actuacions i com garantirà seguiment fins a correcció efectiva i no només obertura d'expedients. I li demano també un principi bàsic. L'empresa principal no pot quedar al marge del que passa a la seva cadena productiva; qui se'n beneficia n'ha d'assumir la responsabilitat. Quines garanties tindrem perquè això sigui real i exigible?

I aquí hi ha una realitat que tampoc podem ignorar –l'hi deia abans–: la por a denunciar. Quan hi ha vulnerabilitat de qualsevol tipus –situació administrativa, dependència econòmica, la pròpia pressió empresarial– la prevenció queda segregada. La salut laboral no pot dependre del coratge individual; ho torno a repetir: ha de ser autoritat pública. Quines garanties posarà perquè la por no deixi la prevenció en paper mullat? I li poso sobre la taula una eina concreta que hem acordat els Comuns amb aquest pressupost: impulsar a Catalunya un cos de delegats i delegades territorials de prevenció, perquè a microempreses i cadenes subcontractades la prevenció no pot dependre de si hi ha comitè o no; ha de ser un dret efectiu amb presència al territori.

El tercer bloc: psicosocials, i el que li deia dels diners públics i la mobilitat amb un control verificable. Els riscos psicosocials no poden ser un annex. Hi ha una epidèmia de fatiga laboral i l'anomenat «*burnout*», que no es pot continuar tractant com si fos gestió emocional només individual. Quan parlem de *burnout* parlem d'organització del treball: ràtios insuficients, torns llargs, càrrega emocional, falta de descans, manca de reconeixement, violència i assetjament, precarietat i rotació. I això és essencialment dur en sector d'assistència i cures, sovint feminitzats. I aquí la perspectiva de gènere, per tant, conseller, no és decorativa, és clau.

Per tant, conseller, concrecions: quantes actuacions inspectores específiques en riscos psicosocials s'han fet i si s'està exigint avaluació real de riscos o només s'està demanant documentació. I, en matèria d'assetjament sexual i per raó de gènere, quines mesures i quines sancions s'han imposat per incompliments?

Seguim amb mobilitat. Una part rellevant de la sinistralitat –ho hem dit– és *in itinere*, i en episodis de col·lapse o emergència climàtica no n'hi ha prou amb avisos: calen protocols i drets efectius. Quins protocols garantirà perquè hi hagi dret a la informació clara i a temps, reorganització de la feina i teletreball quan sigui possible? Miri, l'informe de les Comissions Obreres sobre hores extres a Catalunya, publicat aquesta darrera setmana, evidencia que milers de persones treballadores fan setmanalment hores no pagades. No és absentisme, això; és explotació normalitzada. I algunes empreses guanyen flexibilitat a costa del temps i de la salut de la plantilla, mentre el sistema públic n'assumeix el cost amb més baixes i amb més desgast. I, per tant –ho enllaço amb els diners públics–, quan el Govern o qualsevol administració contracta serveis, directament o per la via del concert, i després no controla les condicions –les ràtios, les substitucions–, acaba passant una cosa molt greu, que són diners públics alimentant la precarietat i el risc. I això és una responsabilitat política.

Conseller, parlar de salut laboral i d'IT vol dir parlar també de control d'hores extres i de drets laborals com a política preventiva i de justícia social. Quan s'instal·la el marc de la patronal de l'absentisme, el guió és conegut: primer, sospita; des-

prés, culpabilització; després, el relat dels insolidaris; després, atacar els sindicats, i, al final, una societat dividida entre els bons i els sospitosos. I quan alguns volen vendre un relat d'abús generalitzat, convé recordar una dada que el desmunta: una part molt important de les baixes són de molt curta durada. Això no és picaresca massiva; això és salut que falla i són condicions que emmalalteixen. I aquí l'extrema dreta hi té un negoci electoral: fabrica aquests missatges per dividir la gent que treballa, assenyalar qui emmalalteix i treure del focus el que incompleix. I, mentrestant, els responsables reals, que és la mala praxi, els ritmes inhumans, la precarietat, la manca de prevenció, queden fora del focus.

Em queden algunes qüestions més, però li podré plantejar a la rèplica.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara de resposta per part del conseller. I té la paraula l'honorable Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat Mijoler, per la seva intervenció, perquè ens permet parlar d'un tema del que no ens volem amagar. Perquè el que acaba vostè de descriure aquí, per a nosaltres és, com a mínim, igual d'important que per a vostès. La vida i la salut de les persones treballadores ha de ser al centre de la política pública, social i econòmica. La salut laboral no és un complement accessori de l'activitat productiva, tot el contrari, és, sense cap mena de matís, un dret de les persones treballadores i una obligació indelegable de les empreses i de l'Administració pública. Així ho estableix la Llei 31/95, de prevenció de riscos laborals, i així ho hem de fer realitat dia a dia al nostre país.

Abans de desplegar les diferents línies d'actuació que vostè em demana que li expliqui, crec convenient que situem el marc conceptual i els principis que orienten la nostra política en matèria de seguretat i en matèria de salut laboral. És des d'aquest fonament des d'on es construeix l'acció del departament, i vostè i jo ho hem parlat en més d'una ocasió.

La prevenció dels riscos laborals forma part de l'arquitectura essencial de l'estat social i democràtic de dret. És el mecanisme que garanteix l'activitat econòmica, és el que permet que es desenvolupi dins dels límits que imposen la dignitat humana i la protecció de la salut, i és una expressió concreta del valor que com a societat atorguem a la vida, a la dignitat i a la integritat física i mental de qui treballa. Però la prevenció no és una tasca que pugui assumir només un sol actor, diputat Mijoler; requereix una actuació coordinada, sostinguda i corresponsable. En primer lloc, l'Administració té el deure d'impulsar, regular, supervisar i assessorar. En segon lloc, les empreses són les responsables principals i directes de la gestió preventiva dins dels seus centres de treball, i això és així de veritat. La tercera, les persones treballadores han de participar activament en aquesta cultura preventiva, perquè la seguretat no s'imposa des de fora, sinó que es construeix des de dins. En quart lloc, hi intervenen també els serveis de prevenció, que hi aporten un suport tècnic i especialitzat. I en cinquè lloc, i no menys importants, els agents socials, que, a través de la negociació col·lectiva i del diàleg social, contribueixen a reforçar els estàndards de seguretat i de salut laboral.

Parlem, doncs, d'un deure que és col·lectiu, que defineix la qualitat del nostre mercat de treball. Un deure que es fonamenta en un marc legal que obliga a quatre coses: una primera, identificar i avaluar els riscos; una segona, planificar la prevenció prioritzant l'eliminació del risc en el seu origen; una tercera, adaptar-se a les tasques, a les persones, i una quarta, dotar d'una formació i d'una informació contínua. Aquesta base normativa no és discutible. Garanteix que cada treballadora i cada treballador pugui exercir la seva activitat amb les màximes garanties de seguretat i de salut.

I la llei només pot ser efectiva si és acompanyada d'una actuació pública que sigui proactiva, coordinada i que sigui alhora ambiciosa, com estem impulsant des del Departament d'Empresa i Treball. Des de que vam assumir aquesta responsabilitat hem situat la prevenció dels riscos laborals –i vostè ho sap– com a prioritat central del departament. Si vostès parlen –i vostè ho sap, senyor Mijoler– amb el meu equip li diran que en això soc fins i tot pesat, perquè per mi és prioritari. I és perquè no entenc la nostra tasca des d'una lògica que no sigui reactiva, que sigui limitada a intervenir quan s'ha produït un dany, sinó que el que hem de fer és avançar-nos als problemes que ens van sorgint. I cal que ens hi avancem perquè les males notícies que podríem evitar no es produeixin.

M'he focalitzat, hi insisteixo, de manera decidida a reforçar la prevenció com a eina bàsica i essencial del nostre model laboral, perquè la millor política en salut laboral és sempre la que evita que un risc es pugui arribar a materialitzar. I aquesta convicció, que no és només una declaració d'intencions, es concreta en una política pública estructurada i permanent que vol transformar la cultura del treball perquè la prevenció i la seguretat siguin elements integrats en la gestió ordinària de qualsevol empresa, des de les més grans fins a les més petites.

L'Institut Català de Seguretat i Salut Laboral, que és el nostre organisme tècnic de referència en aquesta matèria, desplega una actuació àmplia i sostinguda. I ho fa amb quatre elements: un primer, assessorament de manera continuada a les empreses i als serveis de prevenció; un segon, impulsar i investigar la recerca aplicada per entendre millor què hi ha al darrere dels accidents i de les malalties professionals; tercer, promoure la cultura preventiva real en tots els sectors productius, i quart, analitzar de manera constant la sinistralitat laboral per poder orientar amb més precisió les polítiques públiques.

Senyor Mijoler, quan els riscos són ben gestionats, els beneficis són múltiples, perquè la prevenció introdueix una lògica d'anticipació, que és lo que vostè reclama amb tota la raó del món, i de responsabilitat compartida que redueix la vulnerabilitat de les persones treballadores i enforteix la solidesa de les organitzacions. Amb uns resultats: primer, menys accidents laborals i malalties professionals; segon, descens de les incapacitats temporals i permanents; tercer, reducció dels costos tant per a les empreses com per al sistema sanitari i de protecció social; quart, major benestar i satisfacció de les persones treballadores, i cinquè, en definitiva, un mercat del treball molt més estable, molt més segur i molt més productiu. Perquè sobre qualsevol consideració econòmica o organitzativa, el cost més alt de la pèrdua de les vides o el dany de la salut de les persones és el més rellevant, i això ha de quedar molt clar. Aquest és el criteri que guia totes les nostres decisions en aquesta matèria, prioritat que marca el rumb de la nostra acció de govern.

Un element essencial de la política pública en matèria de salut laboral és, sense cap mena de dubte, la tasca inspectora, a la qual vostè es referia. La Inspecció de Treball actua amb criteris tècnics i amb un enfocament basat en el risc, la planificació d'actuacions, on es detecten índexs, els índexs més elevats de sinistralitat i on es requereix una intervenció molt més intensa. Els resultats –vaig contestant lo que vostè em deia– de la inspecció en els darrers anys mostren aquesta orientació: 33.861 expedients finalitzats, amb un increment de denúncies del 14,9 per cent, la qual cosa mostra que la ciutadania va descobrir aquest servei com un recurs útil; 67.371 actuacions realitzades –un increment del tres per cent–, amb més de 14.043 infraccions –un augment del sis per cent– i un import de sancions proposades de més de 53 milions d'euros, amb un increment del tres per cent. Aquestes xifres revelen un sistema que no només controla, sinó que actua, investiga, sanciona i també orienta. Tenia vostè raó que la inspecció té un paper molt i molt rellevant.

A més, s'han desplegat actuacions específiques en sectors amb excel·lents possibilitats de millora, que encara hem de treballar: la construcció –hi ha fet referència vostè–, amb més de mil cent visites i prop de cinc-centes infraccions proposades.

L'exposició –també hi ha fet referència– a temperatures extremes, amb actuacions i requeriments d'esmena que reflecteixen la capacitat de l'Administració per adaptar-se als riscos emergents. I també hem prioritzat la investigació d'accidents laborals i s'ha intensificat la lluita contra el treball irregular i l'economia submergida, de manera coordinada amb les forces i cossos de seguretat. Tot això es fa amb un objectiu clar, contundent i decidit: garantir que les condicions de treball de tots els treballadors i de totes les treballadores no siguin causa de cap malaltia professional ni de cap accident evitable.

Per tancar, vull reafirmar amb fermesa tres idees que pensem que són ineludibles. Una primera, la salut i la vida de les persones treballadores no són negociables, i en això, diputat Mijoler, estem d'acord al cent per cent. La prevenció és una responsabilitat compartida, i crec que això també és bo que ho introduïm. I, per tant, estem impulsant, de forma coordinada amb la resta d'agents, una política consensuada que permeti que els resultats siguin molt millors i molt més positius. I, finalment, cap estructura productiva és compatible amb la inseguretat ni amb la malaltia laboral. Crec que en això també estem del tot d'acord.

Per tant, la nostra actuació, diputat, des del Departament d'Empresa i Treball, té un rumb clar: una Catalunya on el treball sigui sinònim de seguretat, sigui sinònim de salut i sigui sinònim de benestar i de respecte per la dignitat de totes les treballadores i de tots els treballadors.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, conseller. M'ha contestat algunes de les qüestions, no totes. És habitual, li'n faig moltes; en soc conscient. Però, en tot cas, ja tindrem ocasió de debatre-les a la moció i votar-les, no? Però n'hi ha una que m'he deixat abans i que hi ha fet referència, però molt de passada, que és sobre les baixes i les ITs, no? Amb el clima que tenim, que s'està instaurant, o el relat quan es parla d'absentisme, el Govern ha d'anar amb molt de compte amb segons quins missatges dona. La baixa, la incapacitat temporal, és un acte mèdic i el criteri clínic ha de quedar blindat. La confiança metgessa-pacient i la confidencialitat no poden quedar sotmeses a objectius de gestió.

Per això, quan vam escoltar la proposta de la consellera Pané d'incentivar la reducció de la durada de les baixes als CAPs, ens va semblar incompreensible. Qualsevol criteri economicista no pot estar per sobre de la salut. I costa d'entendre, en un moment en què l'atenció primària arrossega llistes d'espera, mesos per accedir a proves diagnòstiques, manca de professionals, conflictes laborals, que la primera o la gran consigna del Departament de Salut sigui posar objectius econòmics sobre la durada de les baixes. I no és aquesta la manera de reforçar la confiança en el criteri clínic.

Com diu el manifest «La salut per davant: les sanitàries protegim el dret a la salut», que subscriu al cent per cent i que han signat ja més d'un miler de professionals, condicionar les baixes amb incentius pressupostaris qüestiona el criteri clínic i posa en risc la confiança entre professionals i població. És per tot això que exigim la retirada immediata d'aquests indicadors. Ha de prevaldre el criteri mèdic i la salut.

I una qüestió de governança, que abans li parlava de governança. Com li deia l'altre dia, si vostè sobre el PNI, sobre el pacte nacional per a la indústria, posava en valor –jo també ho celebro– l'acord amb el Departament de Territori per treballar conjuntament les polítiques de sòl industrial –molt d'acord–, quin mecanisme de coordinació formal entre el seu Departament i Salut per tal que els missatges del Govern no alimentin aquests marcs de sospita contra la gent treballadora ni contra els i les professionals de la medicina? O quins espais de treball conjunts tenen?

Sobre algunes de les qüestions que ja m'ha contestat. M'ha parlat molt d'activitats, de números. M'ha dit aquests 33.000 expedients oberts, aquestes 67.000 actuacions. Però no necessitem al país només un relat d'activitat; necessitem també aquesta direcció política. I en salut laboral no compta només el que fem, sinó què és el que canviem amb allò que fem. Si baixa el risc, si arriba el control, es corregeix la mala praxi i si hi ha conseqüència. Vostè i jo sabem perfectament que per assolir aquests 33.000 expedients o aquestes 67.000 actuacions, no es pot actuar de forma preventiva. No es pot actuar de forma proactiva amb campanyes. En això, amb el nombre d'inspectors que tenim actualment, només podem actuar de forma reactiva.

Per això li demano tres compromisos clars. El primer, la inspecció: una inspecció amb múscul i amb temps de resposta –no m'ha dit, eh?, la dada del temps de resposta–, però no si reforçarem o no reforçarem la inspecció. Li demano: quants efectius nous podrem tenir el 2026? Quan es podrien incorporar? Amb quina especialització i amb quin desplegament territorial? I el que li deia sobre el temps de resposta: i, en conseqüència, quin protocol d'actuació d'ofici d'accidents mortals aplicarà el departament, inclosa la personació quan correspongui al procediment judicial.

Li demano un segon compromís: entrar allà on el risc es concentra i trencar la impunitat de la cadena. No s'hi ha referit. Volem un pla operatiu per a pimes i subcontractació, amb sectors prioritaris, amb actuacions específiques i amb seguiment fins a la correcció. I una condició política: la responsabilitat no pot evaporar-se cap avall. Si l'empresa principal se'n beneficia, ha de respondre del que passa a la resta de la cadena. I reitero l'eina concreta: delegats i delegades territorials de prevenció.

I un tercer compromís: psicosocials i diners públics amb diners verificables que li deia. Volem dades i conseqüències. Quantes actuacions inspectores específiques en psicosocials? Si s'exigeix o no l'avaluació real, com li deia, o només documentació. I quines sancions en incompliment, inclòs l'assetjament sexual i per raó de gènere, hi han hagut? I volem el mateix nivell d'exigència en contractació pública i concerts –el control efectiu de les condicions, de les ràtios, de les substitucions, etcètera–, perquè no podem tolerar precarietat i risc finançats amb diners públics.

Vostè avui ha de garantir que no hi haurà incentius ni objectius de gestió que pressionin, com li deia també, el criteri clínic. I ha d'explicar com coordinarà el Govern perquè no s'obrin marcs de sospita contra la gent treballadora. Conseller, governar és fixar objectius, posar recursos i fer-los complir. I la batalla no és contra els dies de baixa ni els de permís. La batalla és contra les causes que emmalalteixen i maten els treballadors i treballadores.

I acabo repetint una línia vermella per als Comuns, conseller: no confonguin absentisme amb incapacitat laboral. La incapacitat temporal no és un privilegi ni és una trampa; és protecció social davant una realitat clínica i laboral. Aquest matí la dreta i l'extrema dreta (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en aquest mateix faristol –acabo, president– ens advertien de la crueltat, deien, que quan es produeix la mort d'un familiar, els rics, o aquells que poden pagar-ho, paguin impostos en estat de dol. Però quan parlem del treball, si a un treballador se li mor el pare, quatre dies de permís són massa dies de permís sense produir, que diria la patronal.

I mai millor, avui m'acomio com ho feia en Guti: salut i bon treball!

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del conseller i té la paraula l'honorable Miquel Sàmper i Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat Mijoler, li contesto ara el tema de les baixes. Abans no ho he fet perquè no he tingut temps, eh? Però, amb relació a aquest tema de les baixes laborals, permetin-me, que crec que paga la pena que posem en ordre

diferents conceptes. Ja en vam parlar, crec que a la darrera interpel·lació. No és tot el que es comptabilitza sota aquesta etiqueta el mateix. I té vostè raó –i l’hi vaig dir–: una baixa per maternitat o paternitat no és absentisme; una incapacitat temporal mèdicament justificada no és absentisme. Són drets reconeguts i formen part del nucli més important de protecció social del nostre model. Un model de drets en termes generals; això és indiscutible. Però crec que ordenar conceptes no vol dir negar la realitat i crec que aquí tots plegats hem de tenir un punt de responsabilitat, perquè realment siguem capaços de centrar, a nivell definitori, el que realment vol dir això. La millora de la seguretat i la salut laboral pot i ha de contribuir a reduir també les absències evitables. Però hem de ser rigorosos. L’absentisme és un fenomen multifactorial –i és el que li vaig dir la darrera vegada que vam parlar des d’aquest faristol–, hi intervenen elements sanitaris, organitzatius, socials i també individuals –i també individuals. Per tant, cap enfocament únic i simplista ens donarà l’autèntica resposta d’un fenomen que és molt complex.

Per tot això és evident que unes condicions de treball segures, saludables i ben gestionades –quedi ben clar– tenen un impacte positiu en la salut de les persones treballadores i poden contribuir, sense cap mena de dubte, a disminuir una part rellevant de les baixes laborals. Els estudis disponibles mostren que, per exemple, l’envelliment de la població activa, els riscos psicosocials als quals vostè s’ha referit, les càrregues de treball a les quals vostè s’ha referit, les condicions organitzatives a les quals vostè s’ha referit o els temps d’espera, també en proves diagnòstiques –aquest el dic jo– influeixen de manera determinant i, sí, també pot existir un percentatge –que no hem de tenir por a dir-ho– de conductes inadequades o abusives.

Una rapidesa en la diagnosi, una rapidesa en el temps de les proves mèdiques és una qüestió que també hem de voler, perquè el dret, precisament, dels treballadors, és a guarir, a curar-se al més aviat possible. I, per tant, no hem de confondre les coses. Crec que aquesta multifactorialitat, que aquesta suma d’elements l’hem de tenir molt clara per saber realment què és, d’una vegada per totes, la definició d’aquest concepte d’absentisme. No és ni d’uns ni d’altres, és de tots i entre tots l’hem de resoldre. No seria responsable reduir el debat a una qüestió moral, ni tampoc ignorar que poden existir disfuncions, que existeixen i jo soc el primer en reconèixer-ho.

Si hi ha comportaments que no responen a una situació clínica real, el sistema disposa de mecanismes per detectar-los i actuar-hi. Però la política pública no pot construir-se sobre la sospita tampoc generalitzada. Per això hem impulsat accions concretes, com, per exemple, l’elaboració d’un informe que caracteritza les absències laborals a Catalunya, revisant-ne les dades, la literatura científica, i aquest document s’ha compartit amb els agents econòmics i socials per establir una base de treball comuna.

Segona cosa, el pla de treball 2026 del Consell de Relacions Laborals incorpora l’objectiu d’obrir un espai de reflexió amb participació del Departament de Salut, al qual vostè s’ha referit, per millorar l’anàlisi i els procediments vinculats a les incapacitats temporals. I paral·lelament, el CTEsc està elaborant un estudi independent que oferirà una visió transversal per formular recomanacions futures i perquè tots ens puguem situar en l’equilibri d’aquesta definició conceptual, que crec que és bo per al país que entre tots siguem capaços d’establir-la.

Aquestes actuacions són passos per comprendre millor un fenomen i articular respostes que no penalitzin la salut –estic d’acord amb vostè–, sinó que la reforcin –estic d’acord amb vostè, senyor Mijoler. El que ens correspon com a govern és actuar en dues direccions: reforçar la prevenció i millorar les condicions de treball per reduir-ne els factors de risc i, alhora, garantir que la gestió de les incapacitats laborals temporals sigui àgil, ajustada a criteris clínics i mèdics i dotada dels recursos necessaris perquè la durada de les baixes respongui estrictament a la realitat mèdica de cadascun dels casos.

Invertir en ergonomia, en psicosociologia –vostè s'hi ha referit–, en organització del treball i en entorns saludables és, alhora, una garantia dels drets dels treballadors i les treballadores i una via que ha de contribuir de manera significativa per reduir les absències. Treballar en condicions dignes i segures afavoreix el benestar físic i emocional i pot i ha d'ajudar a prevenir un volum considerable d'absències laborals.

Cal que protegim entre tots els drets, però també exigir responsabilitats. I, senyor Mijoler, estic convençut que, amb la moció subsegüent que resultarà d'aquesta interpellació, estic convençudíssim que ens posarem d'acord en gran part d'aquesta.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya

300-00258/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

President, conseller, diputades, diputats... Si avui cau la digitalització, cau el país. Avui en dia, la sobirania d'un país no es defensa només amb fronteres físiques o amb instruments tradicionals de poder. Es defensa sobretot en l'àmbit digital i espacial. Les decisions que condicionen la nostra economia, els nostres serveis públics, la nostra seguretat, la qualitat de la nostra democràcia, es prenen cada vegada més dins dels sistemes digitals i entorns tecnològics. Qui controla la digitalització controla la capacitat d'un país per decidir. Qui no la governa o no l'entén queda exposat a decisions preses pels altres. Per això la digitalització és infraestructura crítica de nació, i aquí demanem una ruta estratègica, àgil i completa de país que no acabem de veure.

Els països que lideren el món ho han entès molt bé i amb claredat. Han construït estratègies integrals on la ciberseguretat, la gestió de dades, intel·ligència artificial, capacitació digital de la ciutadania, formen un sistema únic de protecció i progrés que està connectada. Sense seguretat digital, no hi ha confiança. Sense confiança, no hi ha inversió ni innovació. I sense innovació, no hi ha prosperitat ni autonomia econòmica. En un entorn global cada vegada més incert, la digitalització sosté el funcionament de tots els serveis essencials: energies, transport, sanitat, finances, administracions públiques. I quan aquests sistemes no treballen plegats, falla la capacitat de l'Estat per protegir la seva ciutadania i garantir la continuïtat d'un país. En definitiva, la fortalesa digital d'un país és avui una de les seves principals garanties del futur.

Catalunya ha de ser capaç de governar la seva digitalització amb ambició, amb responsabilitat i amb visió d'estat. I per això Junts proposem cinc eixos que s'han de treballar molt a fons com a país.

El primer eix és el tema de la ciberseguretat. És una base molt important per estabilitzar tots els sistemes, els serveis, les tecnologies, la innovació i les aplicacions que fem servir tots cada dia. Avui la seguretat digital ja no és opcional. Amb la nova directiva europea NIS2, protegir sistemes informàtics, dades i serveis essencials passa a ser una obligació legal. Junts defensa anar més enllà del mínim que exigeix Europa i dotar Catalunya d'una agència de ciberseguretat més forta, amb competències reals, recursos suficients i, sobretot, que actuï abans de que es produeixin els atacs, no només després. Un atac informàtic paralitza les empreses, bloqueja els

municipis, exposa dades personals i atura serveis essencials, i això té conseqüències directes sobre llocs de treball, competitivitat i confiança de la ciutadania.

I com l'obtenim aquesta cultura de la ciberseguretat? Parlem d'un segon eix. És molt important que un poble estigui alfabetitzat en temes digitals i tecnològics com a base estructural de país. No parlem de tallers puntuals o assignatures simbòliques, sinó d'una reforma contínua i real perquè els més joves que estan pujant entenguin tot el món digital que ens ve a sobre, no només la ciberseguretat, sinó la intel·ligència artificial, algoritmes, dades, pensament crític, tecnològic... Formar ciutadans és també una qüestió de seguretat personal i nacional. Una societat preparada és molt menys vulnerable a la manipulació. Això exigeix fer efectiu el currículum, reforçar la formació docent i recuperar figures claus com la dels coordinadors digitals, que són qui han de liderar aquesta transformació i que avui estan desmotivats per manca de recursos i de reconeixement.

Preparar el país passa també per connectar l'escola amb una FP pràctica i adaptada a les noves necessitats tecnològiques i les feines que venen del futur. La clau és governar bé, assegurar que aquestes tecnologies s'utilitzin en protecció de dades reforçades, criteris pedagògics clars i control democràtic. Si aquesta alfabetització no s'acaba a l'escola... –perdó. Aquesta alfabetització no s'acaba l'escola també ha d'arribar a empreses, autònoms i treballadors. Si la petita i mitjana empresa no pot adaptar-se al món digital, el país tampoc ho farà. Preparar la ciutadania i el teixit productiu és preparar el futur de Catalunya.

Tercer eix: la presència internacional i la capacitat d'influència. Catalunya no pot continuar sent absent d'espais importants com la BERECA, ERGA, l'Agència Europea de Ciberseguretat, o l'ITU. Estem veient com a Brussel·les, a Davos, al World Economic Forum i altres principals fòrums internacionals, s'està definint el futur de la tecnologia, de l'economia i de la democràcia. I Catalunya hi ha de ser amb veu pròpia, defensant els seus interessos i la seva capacitat de decidir.

El quart eix són els drets digitals. Només quan disposem d'una arquitectura digital ben estructurada, segura i fiable podem garantir veritablement els drets digitals de la ciutadania. Això inclou la protecció de dades personals, però també la defensa efectiva dels col·lectius més vulnerables, com les persones grans, les persones amb discapacitats, o les desigualtats de gènere o inclús del nostre estimat català. Es tracta de posar la tecnologia al servei dels drets humans i no a l'inrevés. Però els drets no es protegeixen sols, necessiten institucions fortes que els garanteixin. I, per això, Junts defensem dotar l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades de competències plenes, també per a les empreses.

El cinquè element irrenunciable és la cohesió territorial i la connectivitat. No podem acceptar una Catalunya digital a dues velocitats. Catalunya és molt més que Barcelona. Sense internet d'alta velocitat no hi ha igualtat d'oportunitats ni d'empreses, ni de serveis moderns a tot el territori, ni arrelament de gent que vulgui estar treballant a tot el territori. La connectivitat és avui una infraestructura bàsica de país. A més, permet equilibrar el creixement de la població que ens està venint a sobre, reduir la pressió sobre les grans ciutats i oferir alternatives reals a la crisi d'habitatge i la saturació dels serveis. La fibra òptica, com sap molt bé, també és política d'equilibri territorial i de cohesió social. Cap territori català pot quedar-se enrere, perquè un país connectat és un país més fort, més resilient i amb més futur.

La digitalització no és una suma de projectes que venen de diferents conselleries; ha de ser tota una arquitectura d'estat que determini la seguretat, la prosperitat, la capacitat de decisió, la democràcia d'un país. Quan és coherent, el país avança. Quan no està connectada, el país queda exposat.

Els cinc eixos que proposem –la ciberseguretat, l'aprenentatge àgil permanent, la influència global, els drets digitals de tots els catalans i aquesta cohesió territorial que tant necessitem– s'han de liderar com un únic sistema connectat. En

un món de competència entre grans potències com la Xina, com els Estats Units, com l'Índia, no tenir una estratègia digital integral a Catalunya ens és una vulnerabilitat.

Junts entén la digitalització com sobirania, seguretat, economia productiva i llibertat, amb institucions fortes i ambició nacional catalana, perquè avui guanyen els que construeixen sistemes coherents, no els que acumulen mesures aïllades o van a remolc d'altres països. Catalunya ha de ser sobirana també en l'àmbit digital, i això només s'aconsegueix amb lideratge, coherència i visió de país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Diputada Navarro, gràcies per la seva interpel·lació i pel seu to constructiu, perquè en aquest tema, com en tots, el país necessita debats exigents, però també responsables. I penso que amb el to que vostè ha emprat i el que espero emprar jo, doncs, aconseguirem la finalitat que vostè vol amb la seva interpel·lació.

Hi estic d'acord, l'estratègia digital del Govern s'ha d'entendre a partir del pes que té el sector tecnològic i digital en una economia catalana actual, doncs, que ha evolucionat, i molt. No estem parlant d'un sector emergent o accessori, sinó d'un dels principals motors estructurals de l'economia del nostre país: prop de 25.000 empreses tecnològiques i digitals repartides per tot el territori. Si bé és cert –i li dono la raó, diputada– que un dels reptes importants que tenim per endavant és que trobem un major equilibri en tot, però en això de forma especial, en el seu abast territorial.

Genera una ocupació molt rellevant: dona feina a gairebé 200.000 persones treballadores, amb una ocupació qualificada i, a més, amb salaris per sobre de la mitjana; una facturació global del sector que supera els 39.600 milions d'euros i que representa aproximadament un catorze per cent del PIB del nostre país. Per tant, una bona notícia. I, per tant, coincidim també en la importància que té el sector i que no pot ser tractat de manera sectorial ni molt menys de manera marginal.

Sense anar més lluny, crec que alguna cosa devem haver fet bé tots plegats quan des de fa molts anys Catalunya es converteix durant una setmana en l'epicentre mundial del sector tecnològic i digital. Em refereixo al Mobile World Congress, que la setmana vinent tornarà una vegada més a casa nostra i que suposa inversions que arriben i superen els 500 milions d'euros cada any.

Òbviament, això no és patrimoni ni d'aquest ni de cap altre Govern, fa més de vint anys que estan aquí instal·lats i, per tant, crec que és important reivindicar i celebrar quan les coses funcionen i quan funcionen gràcies a tots. Més encara quan, més enllà de les xifres puntuals, el valor del Mobile es reforça amb una projecció internacional, una atracció de talent i una inversió durant tot l'any.

Per tant, vull començar amb un reconeixement que forma part d'un important –i que és important–, de les capacitats i la projecció que avui té per endavant Catalunya, que té el seu origen en etapes de governs *anterior*s, i ho vull recalcar, però també per part dels reptes que venen des de fa molt temps.

En el marc de la reforma de l'Administració que es va iniciar només constituir aquest Govern, sabem que la reforma digital a la qual vostè feia referència és i ha de ser una peça clau. Exemples d'altres departaments que no són el d'Empresa i Treball els trobem, per exemple, amb una nova estratègia de salut digital 25-2031, que integra dades, teleassistència i interoperabilitat perquè l'atenció sanitària sigui més eficient, més segura i més contínua. O en educació, amb el pla de digitalització res-

ponsable, que no es limita a repartir dispositius, sinó que forma l'alumnat i el professorat en competències digitals que són crítiques, amb criteris d'ús ètic, segur i pedagògicament transformador.

I pel que fa al departament que represento, doncs, una de les primeres coses que vam fer va ser presentar el pla de la FUE 2025-2028 per reduir les barreres que existeixen, administratives, i simplificar els processos per facilitar l'activitat empresarial i l'accés a inversions productives, impulsant un ecosistema econòmic i industrial. Ho vam fer perquè la indústria es queixava, i amb raó, que s'arrossegava una càrrega excessiva de tràmits, duplicitats i terminis massa llargs. I quan la indústria es queixa a través del Govern, no pot fer una altra cosa aquest Govern que donar la cara. Per això vam actuar de seguida: simplificació normativa, digitalització de procediments, acceleració d'autoritacions i, en definitiva, una administració més orientada a facilitar inversions productives, acompanyar projectes industrials i reforçar l'ecosistema econòmic del nostre país.

Però també –i això és important– la transformació digital del Departament d'Empresa i Treball no es limita només a facilitar a les empreses, també estem incorporant la digitalització de l'àmbit del treball i la seguretat laboral. Hem iniciat un estudi específic sobre l'aplicació de la intel·ligència artificial, la prevenció de riscos laborals, amb l'objectiu d'anticipar riscos, detectar patrons i analitzar també aspectes essencials, com la privacitat, la supervisió humana i l'eficiència preventiva.

Alhora, des del Consell de Relacions Laborals, la Comissió de Convenis Col·lectius està treballant en recomanacions per a la implementació de la digitalització de la intel·ligència artificial a les empreses, abordant qüestions com la formació, la capacitat digital, els drets d'informació i consulta, els sistemes de vigilància i control, la seguretat i la salut laboral i la garantia del control humà. Tot això amb el suport de la Inspecció de Treball, amb la col·laboració acadèmica en projectes com el DigitalWork.

Per tant, la transformació digital no és patrimoni d'un departament, sinó que ho és de tot un govern i és una política integral. La digitalització ha d'arribar a la indústria, als serveis públics, al món del treball i necessita una condició imprescindible a la qual vostè ha fet referència, que és la seguretat. Per això em sembla obligat parlar del servei públic, fonamental en qualsevol societat, que és la ciberseguretat. Ens trobem en un escenari d'augment sostingut de les amenaces, a les quals vostè ha fet referència, digitals a escala global. La rivalitat geopolítica també es trasllada al ciberespai. Els conflictes internacionals, les tensions entre blocs tecnològics i l'ús creixent de la intel·ligència artificial generativa han sofisticat el mecanisme d'aquests atacs. El *ransomware*, per exemple, continua sent una de les principals amenaces per a organitzacions públiques i privades. El robatori massiu de credencials s'ha convertit en el gran vector de risc. L'ús del *deepfakes* i els hipertrucatges posa en risc la confiança pública i fins i tot la integritat democràtica.

Les dades són clares: l'any 2023 l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya va gestionar 2.670 incidents; l'any 24, 3.372. Per tant, un increment del vint-i-sis per cent. Però aquestes són només les dades d'incidents que es van materialitzar. L'any 24 es van bloquejar 6.900 milions de ciberatacs abans que arribessin a convertir-se en incidents reals. A Catalunya, per tant, cada dia es denuncien aproximadament tres-centes estafes en línia. El vuitanta per cent dels ciberatacs comencen amb una identitat compromesa. El robatori de noms d'usuari i contrasenyes ha crescut de manera exponencial. Aquest és el context. I davant d'aquest context, la resposta no pot ser reactiva, ha de ser estructural.

Vostè proposava cinc mesures, que després en parlaré al segon torn, i em penso que són encertades. Per això Catalunya ha optat per construir un model propi a través de l'Agència Catalana de Ciberseguretat. La ciberseguretat no és

només institucional, ha de ser també ciutadana, i és per això que l'agència ha activat nous canals d'avisos i alertes de ciberseguretat via WhatsApp per informar la ciutadania de manera ràpida i accessible sobre les estafes, les amenaces digitals de major impacte i, en definitiva, tots els atacs que puguin patir els ciutadans. En paral·lel, aviat es posarà en marxa una prova pilot que habilitarà un formulari perquè qualsevol persona pugui comunicar la detecció o sospita de ciberestafes.

I acabo. Des del Govern volem una Catalunya que sigui competitiva, que sigui innovadora i que sigui segura en l'àmbit digital. Volem una economia que sigui més forta, uns serveis públics més eficients i una ciutadania que estigui més protegida. I per això estem simplificant els tràmits, estem intentant modernitzar l'Administració, estem reforçant la ciberseguretat –té raó amb el que vostè suggeria– i estem intentant assegurar la transformació digital perquè arribi a tot el territori, de la qual cosa li parlaré a la segona intervenció.

Catalunya té totes les condicions per liderar aquesta etapa. Ho té per empreses en el sector, punteres i pioneres; ho té per un lideratge a nivell de talent que la fa diferent de la resta d'Europa, o, si més no, està al nivell de les potències més importants de tot el continent. I, per tant, nosaltres encarem aquesta responsabilitat amb ambició, amb transversalitat, diputada, i amb una idea molt clara, que és que la tecnologia només té sentit si millora la vida de les persones.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Moltíssimes gràcies, conseller. Jo anava per un altre cantó, eh? Singapur, Irlanda, Luxemburg, Anglaterra, Polònia, Alemanya, Estats Units, Japó, Corea del Sud, Itàlia, Estònia, tots tenen una estratègia digital única, i llavors la passen a diferents conselleries o ministeris. El que no estem veient aquí..., sí que vostè, des d'Empresa, sempre parla de tecnologia. I evidentment que estem contents que hi hagi el Mobile, i que hi ha moltíssima innovació i molt de talent i moltes *start-ups* que ho intenten. Però també hi ha un noranta per cent de les *start-ups* catalanes que fallen.

Però no anava per aquí. Anava perquè necessitem tota una estratègia coordinada. I, com sabem, la tecnologia està anant molt i molt i molt ràpida; hi han unes baralles brutals –aquesta setmana mateix de Claude i Anthropic, que el president Trump està intentant parar Claude, per exemple– que em sembla que aquí no ho atrapem. Perquè quan sento paraules com «estudis» i «comissions» i «ho estem intentant», no hi veig prou agilitat. I, com saps, les empreses grans poden tenir departaments descentralitzats o centralitzats. Jo sempre he treballat en models centralitzats, perquè si una cosa és molt i molt important, com ara mateix la tecnologia, com estan fent el Japó i França, Itàlia i Alemanya, es posa tot el poder i tota la capacitat i tot el cervell en un equip que després dona les directives.

I els eixos que demanàvem són connectats. I no pot ser que cada departament tingui aquests cinc eixos connectats; va millor si hi ha una estratègia a dalt que estigui connectada, que vagi donant les ordres de tot això.

Aquesta setmana, per exemple, hem viscut caigudes importants en empreses dels sectors, després de que Anthropic anunciés que la seva IA Claude pot editar codi, detectar vulnerabilitats i fins i tot proposar correccions. Ja estem veient codi que corregeix altres codis i estem veient aquesta setmana el president Trump a punt de tancar Anthropic perquè no vol interactuar amb temes de defensa o de *surveillance*, de mirar el reconeixement facial, per exemple.

On està Catalunya en tot això? Hem d'anar molt més ràpids, perquè aquestes tecnologies ens entren, encara que no vulguem, la gent ja les fa servir. Jo conec tecnòlegs aquí que ja estan fent servir aquestes IAs, aquests sistemes. I, mentre, nosaltres estem pensant si farem un estudi, si prepararem els mestres, si els hi direm que la IA és dolenta, no? I la tecnologia està entrant.

A mi m'agradaria molt que reflexionés molt aquest Govern en un tema tan i tan important com la tecnologia, que ens està defallint democràcies arreu del món, que està entrant en temes de defensa, que estan espiant, que estan entrant a Veneçuela, que està entrant a Mèxic, que està entrant a tot arreu, i nosaltres estem parlant d'«intentar» i de «comissions» i d'«estudis».

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Aviam, fem una miqueta de mirada cap enrere: l'estructura del que és el món de les noves tecnologies o de la tecnologia o del món digital, eh? Anem tres o quatre anys enrere. Hi havia una macroconselleria que tenia tant la part de telecomunicacions, és a dir, qui ha de passar la fibra, d'aquella que havia de fer les inversions en polítiques digitals a nivells empresarials, com aquella que podia dissenyar quin era l'objectiu com a país a nivell digital; una macroconselleria. Diferenciem el que és fer passar la fibra, per exemple..., vostè ha fet amb les seves cinc sol·licituds o mesures que proposa..., una, que vull parlar-ne, que és la cohesió territorial. No és el mateix –i tots ho sabem– el desplegament a nivell de connectivitat que hi ha a Barcelona o inclús a Tarragona o a Girona, del que hi ha, per exemple, al Pirineu. I tot això ho sabem nosaltres, no?

Per tant, no ens comparem amb els països que vostè ha dit. Que Singapur, evidentment, que segur que per la seva dimensió i per la seva riquesa econòmica té aquest problema ja resolt. Per tant, en tenim un de primer a nivell de cohesió territorial, que és arribar a tot arreu. I aquest no és menor, perquè costa diners, i no pocs, en costa molts, eh? Aquest cap de setmana jo estava fent territori a la Cerdanya, i estaven contents perquè deien que hi hauria ja el pas de la fibra entre Puigcerdà i la Seu d'Urgell. I, per tant, ja podrà haver-hi la connectivitat que mereix tot el territori.

Però, per tant, un element, que és l'element de tenir unes infraestructures com les que necessita el nostre país. Aquest un.

Polítiques digitals a nivell empresarial. El que jo li he parlat moltes vegades a vostè aquí i que vostè ara ho ha recordat. Efectivament, tenim unes empreses que s'hi dediquen, tenim unes empreses que són punteres, pioneres, i cada vegada penso que s'estan alçant més a nivell de reconeixement internacional en l'àmbit digital, en l'àmbit tecnològic, en l'àmbit de l'espai. Un moment en el qual Catalunya pot dir que té unes empreses de primera línia.

I vostè em parla d'una tercera cosa, que és: siguem capaços de posar en un mateix paquet tant lo que li estic dient ara, a nivell de que arribem a totes les infraestructures de tot el país, com tenir les empreses, com definir una política digital, doncs, a nivell de país. No li dic que no –no li dic que no.

És més, anem a repassar les seves cinc propostes. La primera, una agència de ciberseguretat més potent. Doncs ja li dic que sí, qualsevol cosa de les que ja tenim que funcionen bé és susceptible de que millori el seu funcionament. Per tant, l'hi compro. Posarem les mesures que puguem perquè funcioni, perquè millori el funcionament de l'Agència de Ciberseguretat. Això no vol dir que ja no funcioni bé. Millorable? Tot és millorable. Però hi estic d'acord.

Escolti, el que vostè ha dit de l'alfabetització, de la formació, de la reforma contínua per adaptar-nos a un món que evoluciona a una velocitat difícil-

ment perseguible. I això és veritat. Doncs també l'hi dic: té raó. Estic totalment d'acord que a nivell d'escoles, que a nivell d'empreses petites i grans siguem capaços d'introduir elements que permetin que les bretxes existents de gènere, d'edat, cada vegada s'escurcin més. I li ben asseguro que en aquest cas, des del Departament d'Empresa i sobretot des de l'Àrea de Polítiques Digitals, s'estan fent moltes polítiques perquè aquestes bretxes es puguin escurçar a nivell generacional, de gent més gran; a nivell de bretxa de gènere, que existeix una bretxa important. Té raó. Hem de ser capaços de tenir una formació contínua que cada vegada ens permeti tenir bretxes menys importants fins arribar a fer-les desaparèixer.

Presència internacional. No l'hi puc respondre. El que m'ha comentat de les dues institucions europees, m'ha semblat entendre, no li puc respondre si hi som, si no hi som. I si no hi som ja li ben asseguro que farem el possible per ser-hi, com hi som a nivell de semiconductors o de xips, o com hi som, per exemple, també a nivell de la indústria química.

Respecte dels drets digitals. En això li avanço que estem fent molta feina; molta feina perquè els menors, perquè, hi insisteixo, les persones que tenen menys accés tinguin la facultat, la possibilitat, de ser preservats, de ser protegits, amb aquesta normativa que vostè deia. No li dic que l'Autoritat Catalana de Dades hagi de ser qui reguli això. Estic totalment d'acord en que com més tinguem regulada la protecció de les persones, millor funcionarà el nostre país. I, per tant, quan haguem de treballar la posterior moció subsegüent segur que ens posarem d'acord.

I quant a la cohesió territorial, li ben asseguro que és important que siguem capaços de fer arribar aquestes estructures, hi insisteixo, de connectivitat a tot el país. Perquè, igual que s'ha dit en termes de salut aquest dematí, que tothom ha de tenir la mateixa assistència, tant si és a un hospital de Barcelona com si és de les Terres de l'Ebre, passa exactament el mateix amb la connectivitat: tothom ha de tenir els mateixos drets digitals.

Per tant, també la convido a que siguem capaços d'arribar a un acord profitós per al país amb la posterior moció subsegüent.

El president

Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria

300-00253/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria. És presentada pel Grup Socialistes i Units per Avançar i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Honorable conseller senyor Miquel Sàmper, diputats, diputades... Ciutadans i entitats que ens seguïu tant presencialment com telemàticament, gràcies per acompanyar-nos. Senyor Miquel Sàmper, hem confluït diversos grups en fer-li tres interpel·lacions aquesta tarda; agraït de que sigui aquí. Catalunya..., el motiu de la meva interpel·lació és un fet innovador i un fet de què crec que ens podem alegrar tots tal com és el nou pacte nacional per a la indústria.

Abans d'entrar en matèria, faig una prèvia. Agrair-li personalment –i crec que també parlo en nom dels diferents grups parlamentaris– que va presentar fa uns mesos un esborrany inicial o un document inicial; però s'ha fet tot un procés participatiu –agraït pels grups de treball– i la feina feta ha estat molt ben

valorada per tots els sectors i també pels grups parlamentaris que hi han intervingut. Això ens ha pogut permetre enriquir aquest pacte, aquest document i, finalment, aquest pacte nacional per a la indústria, que ara és el document nou que tenim.

I no és una qüestió menor. Aquest pacte és, sens dubte, una fita rellevant per al país, no? Però també és un moment que ens convida a fer una reflexió d'on venim. És el tercer pacte que té Catalunya. Va començar el primer pacte el període 2017-2020; després, un segon pacte, i ara ens ve aquest tercer pacte. Però hem de recordar que aquest pacte va sorgir dels diferents grups, sindicats, Pimec, Foment, universitats, etcètera, que van interpel·lar o van culminar a que el Parlament de Catalunya demanés aquest pacte. Llavors, l'inici o l'embrió, que es va produir el 2017, va ser àmpliament votat –crec que per unanimitat– per aquesta cambra, interpel·lant a fer aquest pacte nacional. Per tant, la feina i l'empenta que hi ha al darrere d'aquest pacte és una crida realment de país i una crida global de tot el sector.

En aquest sentit, aquest pacte que ara presentem, o que ara es presenta, i que és nou, ens portarà al període 2030, i en aquest podem afrontar reptes que són diferents del 2017. Ara ens trobem amb un entorn o amb un món que és més global, més complex i més accelerat. Tothom és conscient, en aquest sentit, d'aquestes dificultats que presenta el món actual. I, en aquest sentit, els debats que s'estan produint a nivell europeu sobre l'Europa industrial no són un simple fons de pantalla, sinó que constitueixen una crida d'alerta i una invitació a pensar en clau de projecte geoeconòmic.

Aquesta reflexió europea ha estat articulada amb molta claredat en els dos informes, molt debatuts i molt coneguts, encarregats per les institucions europees: l'informe Letta i l'informe Draghi. En aquest sentit, els dos diagnòstics que presenten aquests informes alerten de que Europa pot córrer el risc de desindustrialització silenciosa, una pèrdua de competitivitat en índexs crítics com la productivitat, la innovació tecnològica i una capacitat que hem d'intentar que sigui d'igual a igual cap a les grans potències –Estats Units i Xina, principalment.

L'informe d'Enrico Letta, titulat *Much More Than a Market*, parteix d'una idea que ens hauria de sonar: Europa no pot limitar-se a un mercat interior de simple intercanvi de béns i serveis; cal consolidar i completar aquest mercat amb criteris moderns de competitivitat, amb polítiques que integrin sectors estratègics –energia, telecomunicacions, mercats de capital, digitalització– i que es posin a fer realitat de manera efectiva allò que el mercat únic promet des de fa dècades. Letta posa, entre d'altres, l'accent en la manca d'un marc industrial coherent i ambiciosament orientat a augmentar la dimensió de les empreses europees i en el pes tecnològic global que presenta Europa. Per la seva banda, en Draghi, l'informe Draghi, l'expresident del Banc Central Europeu, ens fa una crida a despertar aquesta capacitat productiva europea.

Per tant, d'aquests dos informes sorgeixen tres grans eixos, que han estat àmpliament interpel·lats o mencionats en la premsa i per tots coneguts, que són, en primer lloc, la millora de la productivitat i la innovació tecnològica; en segon terme, la descarbonització de manera que no penalitzi la competitivitat, i augmentar l'autonomia estratègica d'Europa per reduir la dependència de recursos i tecnologies clau.

En aquest sentit, el pacte nacional per a la indústria, amb aquests tres eixos principals europeus, amb aquests dos informes i amb aquesta projecció que es presenta, no ha de ser un document endogàmic, sinó que ha de ser un document que integri aquesta visió global, no? I, en aquest sentit, entenem que comparteix –i així ho interpel·lem– els objectius clars que hauria de tenir, tal com és, per exemple..., nosaltres ho hem definit amb quatre objectius.

Un primer objectiu, la reindustrialització i la productivitat. Per tant, la pèrdua de capacitat industrial és un risc econòmic i estratègic, i aquest repte de reindustrialització i de productivitat hem d'intentar tirar-lo endavant. Però, en aquest sentit... –li fem una bateria, eh?, una mica, perquè el temps se m'està acabant. En aquest primer eix, impulsar la nova política de clústers –crec que és important–, reforçar la política de sòl industrial, acompanyar la reindustrialització amb instruments financers públics, promoure la reindustrialització com a política territorial. I, en aquest sentit, en aquesta política territorial, no oblidant les paraules del molt honorable president Salvador Illa de prosperitat compartida, no?, buscant aquesta prosperitat compartida.

Un segon objectiu o eix seria la descarbonització competitiva. En aquest sentit, crec que és important accelerar el desplegament de renovables, impulsar l'hidrogen renovable, promoure l'eficiència energètica industrial, desenvolupar infraestructures energètiques estratègiques. I, en aquest sentit, la pregunta que ens hauríem de fer és com podem garantir que aquesta transició no penalitzi aquests sectors intensius i, alhora, es converteixin en un avantatge competitiu, tota aquesta innovació que vindrà.

I un tercer objectiu és la digitalització i el talent. En aquest sentit, apostem –i sé que el Govern també hi aposta– per la indústria 4.0, en definitiva, la intel·ligència artificial, la robotització, la fabricació additiva, que basteix un munt de tecnologies, no només la 3D, el prototipatge i altres característiques, que, no hem d'oblidar-ho, hi ha molta tecnologia que va en aquest sentit. En aquest eix crec que és important un gran pacte pel talent industrial, un pla de digitalització industrial, impulsar la intel·ligència artificial aplicada a processos productius, reforçar la xarxa d'agents d'innovació diferents entre centres tecnològics, laboratoris, assajos, etcètera, etcètera. Els *hubs*. I centrar-nos també en les àrees STEM, totes aquelles àrees STEM, que són, al final, ciències, matemàtiques, salut, etcètera, etcètera, no?

I el quart objectiu que nosaltres assenyalàvem és pròpiament la governança i avaluació i coordinació, i, en aquest sentit, crec que hauríem de tenir mecanismes d'avaluació, indicadors clars, revisió periòdica, transparència i la coordinació, sobretot, interdepartamental, perquè aquest pacte influeix a tots els departaments.

Vaig per les preguntes en el sentit estricte, no? Tenim el pacte. Ens n'alegrem, crec que és una fita que cal agrair. Però, en aquest sentit, ara què passarà? I les preguntes, i d'aquí la interpel·lació, són: quin és el full de ruta immediat del Govern que aplicarà? Quines primeres mesures es desplegaran? Com s'activarà la coordinació entre departaments? Quin calendari d'implementació tenen previst? Com es garantirà el seguiment parlamentari i la transparència? I, sobretot, com s'assegurarà que aquest pacte es tradueixi en més indústria, millor ocupació i més cohesió territorial amb prosperitat compartida? En definitiva, conseller, què faran a partir d'ara per convertir el pacte nacional per a la indústria en una realitat tangible per a les empreses, els treballadors i els territoris de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Diputat Becerra, doncs, gràcies per la interpel·lació, per permetre'ns explicar aquí..., no per primera vegada; a la comissió, com vostè sap, hem explicat el pacte, hem explicat també l'evolució del que va ser l'acord de l'altre dia. El dia 19, com vostè sap, el Consell Català de l'Empresa, per unanimitat, va aprovar el contingut del pacte nacional per a la indústria de l'any 26, amb

vigència del 26 a l'any 2030. A la tarda del mateix dia 19 ho explicàvem, com l'hi recordava –el mateix dia– en la Comissió d'Empresa d'aquest Parlament de Catalunya. I la veritat és que vull començar dient que no es tracta d'un pla, que no es tracta d'una acció pròpia del Govern: és un pacte, i això val la pena destacar-ho. Un pacte que neix després de moltíssimes reunions, de moltíssima feina, que ha fet que sigui més complicat d'arribar a la seva fi i també que implica que l'hem de cuidar tots plegats, perquè, hi insisteixo, és el resultat de la feina de moltes persones.

Per tant, vull donar les gràcies també a tots els membres que l'han fet possible; com els hi deia, els membres del Consell Català de l'Empresa, agents econòmics, socials, cambres de comerç, universitats i també a vostès, als grups parlamentaris que han decidit, doncs intervenir de forma directa. També als membres que representen la indústria –ja els he mencionat de forma indirecta– i també a les persones –permetin-me que ho faci– del Departament d'Empresa, de la Direcció General d'Indústria, que són els que han dirigit la redacció d'aquest pacte.

Com li deia, un pacte –que no és un pla, que no és una estratègia– que és fruit de la concertació i, per tant, cal que ho recalquem. És un gran acord de país que l'hem preparat, acordat entre tots els agents econòmics i socials i, per tant, això és molt important. Fa menció, fa referència a una política de Catalunya que no és d'ara, que és de sempre, que és, doncs fer de la concertació de les polítiques econòmiques i socials una eina que sempre ens ha donat molt bons resultats. I això és el que hem fet aquesta vegada. Ja ho havíem fet amb el pla de govern d'aquest Govern de la Generalitat, amb el pla «Catalunya lidera» i també amb el pla Responem, que vam fer per donar resposta a la política aranzelària del Govern dels Estats Units.

Permetin-me que faci servir una frase: més i més indústria, però sobretot millor indústria. La qualitat per damunt de la quantitat, sobre tres pilars: augmentar la productivitat, continuar amb la descarbonització i també fer-ho a través d'una política molt més resiliència a nivell industrial. En definitiva, intentar arribar a la sobirania tecnològica i econòmica que, com vostè hi feia referència, ens demanava el senyor Draghi amb el seu informe; una sobirania tecnològica i econòmica que ha d'anar de la mà d'un creixement que ha de ser verd, digital i inclusiu per arribar l'any 2030 a una indústria europea que no sigui una anècdota, sinó un pilar d'aquesta prosperitat que vostè demanava per a tots els ciutadans. Per tant, aquest pacte nacional no és només proclamar objectius, sinó que és construir aliances socials, econòmiques i territorials.

Faig menció del que deia a la interpel·lació anterior la diputada Navarro quan feia referència a la política territorial de cohesió industrial, en aquell cas digital: una nova indústria que ha de ser digitalitzada, internacionalitzada, descarbonitzada, sostenible, competitiva, adaptada amb cadenes de valor més fortes, amb la mirada posada en sectors estratègics. Aquesta és la nostra ambició de país, aquest és el nostre relat del nostre pacte nacional per a la indústria, amb una equitat territorial que també volem que arribi a la nostra indústria. Perquè els territoris industrialitzats són aquells que compten amb major cohesió social, i aquest és un intangible valuósíssim per a aquest pacte.

És el que volem per a Catalunya, una Catalunya que –ens ho diuen també les nostres comarques que tenen un major pes industrial– presenta menys desigualtat i la distribució de la renda és molt millor que a la resta. Amb aquest resultat no només reflecteix salaris més estables, sinó també ocupacions millor qualificades que ofereixen camins reals de mobilitat socioeconòmica ascendent, llocs de treball de més qualitat, sous més alts a la indústria, més estabilitat, menys rotació. Això és la indústria i això és la prosperitat compartida a la qual vostè feia referència.

Mirin, fa crec que dues setmanes el Grup Parlamentari de Junts presentava un ple monogràfic sobre l'ascensor social, i crec que no hi ha res que representi més l'ascensió social, president del grup parlamentari, que la indústria –que la indústria–, eh? I; per tant, crec que és bo que destaquem que precisament la indústria ha de tenir aquest resultat.

Permeti'm que li digui com hem arribat fins a aquest punt amb aquest document. Ja al desembre del 24, la Comissió Executiva del Consell Català de l'Empresa va treballar en aquesta orientació estratègica. També a finals del 24 es va iniciar un treball, de títol *Què necessita la indústria catalana?*, que tenia com a objectiu respondre a aquesta pregunta identificant seixanta temes que s'havien de treballar. El mes d'abril, al Palau de Pedralbes, cent alts càrrecs de la Generalitat i alts directius van iniciar el procés d'elaboració d'aquest document. I en una d'aquestes sessions, doncs es va arribar a la conclusió del que havia de ser l'embrió d'aquest pacte nacional. És molt important que se sàpiga que, a banda d'aquesta feina de pacte de tots els agents econòmics, socials, cambres, universitats, hi ha una altra qüestió que no hem d'oblidar: tots els departaments de la Generalitat hi han intervingut. Per tant, transversalitat a fora i interna en el Govern de la Generalitat.

Va haver-hi també un procés participatiu, del qual vostè ha fet menció, que mai abans s'havia seguit en els altres dos pactes, i es van constituir cinc grups de treball compostos per dos-centes persones. Vull destacar, hi insisteixo, aquesta comunió de persones des de fora i des de dintre. Per tant, és un document que té estratègia, és un document que té estructura i és un document que té contingut; és a dir, un full de ruta que vol, que pretén augmentar, com deia abans, la productivitat, continuar amb un ferm compromís amb la descarbonització i aportar aquesta resiliència que ens demanava, amb aquesta voluntat de tenir sobirania, autonomia estratègica a Europa, el senyor Mario Draghi amb la seva proposta econòmica. I hem de tenir latent aquesta visió del senyor Draghi i aquesta ambició.

El PNI té tres missions generalistes, que li he dit ara, però, té vint-i-dos objectius. Permeti'm que li faci referència a uns quants. Augment del VAB industrial, increment de la productivitat de la indústria, increment de la recerca i el desenvolupament, increment del nombre de patents, incrementar també la indústria i el nombre de persones amb formació professional qualificada i universitària, increment del nombre de polígons industrials de més de cinquanta hectàrees, increment del pes de l'energia renovable, augmentar el percentatge de residus industrials valoritzats, incrementar les exportacions industrials al contingut tecnològic alt i mitjà, augmentar el nombre d'empreses exportadores i millorar també –sí, senyor– l'índex de qualitat en el treball.

Aquest pacte nacional involucra nou departaments de la Generalitat a través de cent noranta mesures, i ara té una dotació. Vol tenir una dotació de 4.500 milions d'euros, però que ens hem compromès a intentar fer que arribi als 5.000 milions d'euros. Vull destacar una altra qüestió: és un pacte viu. Perquè la política, la geopolítica actual no ens permet fer pactes, per molt pactes que siguin, a cinc anys vista, sinó que hem de fer pactes amb una capacitat d'incorporar de forma immediata allò que la societat li demana que s'ha d'incorporar. Crec que és una de les qüestions més rellevants d'aquest pacte, que quan vostès o els agents econòmics i socials considerin que s'ha de modificar, que s'ha d'incorporar, ha de tenir aquesta capacitat de transformació que faci que sigui un pacte que no quedi caduc, que no es faci vell, senzillament perquè no tenim capacitat per adaptar-lo a les noves necessitats, a lo que ens marqui, en definitiva, la nostra societat. Per tant, des del Consell Català de l'Empresa, des del Departament d'Empresa i Treball, des del Govern i des d'aquest Parlament, tenim la possibilitat de millorar, sempre que considerem oportú, aquest nou pacte.

I escolti'm una cosa, tot això, permeti'm que ho digui, doncs, amb una resposta ràpida a les preguntes que m'ha fet. Ara què ve? Doncs ara ve executar aquest pla i, per tant, ja ho vaig dir l'altre dia a la comissió que vam tenir d'Empresa i de Treball, que hem de calendaritzar les actuacions, que hem de dotar-les, que hem de fer que siguin permissives, hi insisteixo, als canvis que ens vagin venint i, per descomptat, i com a mínim en aquest primer any, un servidor farà compareixences de forma molt assídua en el Parlament per explicar aquest grau d'execució, per explicar el compromís d'aquest Govern amb aquest pacte nacional per a la indústria i per escoltar-los a vostès en aquelles qüestions que vostès considerin que haguem d'incorporar.

Ara, ja els hi dic, a efectes pràctics, purament pràctics, en els següents dies –crec que hi ha una data, però que ara no recordo– se signarà aquest pacte nacional per a la indústria per part del president de la Generalitat amb els agents socials i econòmics. Aquí comença el seu camí i espero i desitjo que allò que hem pactat entre tots acabi sent una realitat que segur que farà que aquest país tingui una millor indústria i una millor qualitat del treball.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i dos minuts.